
KATHRYN
HUGHES
Scrisoare pentru două iubiri
ÎN TRECUTUL UNEI FEMEI SE AFLĂ VIITORUL ALTEIA...
#1 EBOOK BESTSELLER
FICTION CONNECTION
TREI

Cuprins

Prolog
PARTEA ÎNTÂI
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
PARTEA A DOUA
26
27
28
29
30
31
32
33

34
35
36
PARTEA A TREIA
37
38
39
40
41
42
Epilog

KATHRYN HUGHES

SCRISOARE PENTRU DOUĂ IUBIRI

Traducere de: Mihaela Apetrei
Titlul original: *The Letter*, 2013

Editura Trei, 2017

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2018

Pentru Rob, Cameron şi Ellen

Prolog

Zilele noastre

Lucrurile mărunte o umpleau de bucurie. Zumzetul abia auzit al unui bondar uriaş, pufos, zburând preocupat din floare în floare, neştiutor că îndeplineşte o misiune de care depinde întreaga specie umană. Parfumul îmbătător şi bogăţia somptuoasă a culorilor izvorâte din florile de sângele-voinicului pe care le creştea în peticul ei de grădină, în ciuda faptului că spaţiul acesta putea fi încredinţat mai degrabă unor rude ale lui ceva mai suportabile. Şi mai era vederea soţului ei frecându-şi spatele care-l durea, în timp ce săpa răsadurile de trandafiri ca să le pună fertilizatori, fără să se plângă, deşi ar fi preferat să facă alte o mie de lucruri în loc.

În timp ce îngenunchea ca să smulgă nişte buruieni, a simţit cum nepoata ei îşi strecura mâinile într-ale sale, micuţe, calde şi încrezătoare. Era un alt lucru mărunt, cel care-i dădea cea mai mare bucurie, care îi aducea mereu un zâmbet pe chip şi îi făcea inima să tresalte.

— Ce faci, bunico?

S-a întors şi a privit-o pe iubita ei nepoată.

Obrăjorii fetiţei băteau în roz în soarele după-amiezii, iar pe nasul cât un nasture avea urme de pământ. Şi-a scos batista şi a şters-o cu blândeţe.

— Smulg buruienile astea.

— De ce?

A căzut pe gânduri preţ de o clipă.

— Păi, fiindcă locul lor nu-i aici.

— A! Atunci, unde e?

— Scumpa mea, astea nu-s decât nişte buruieni, locul lor nu-i nicăieri.

Nepoţica ei s-a îmbufnat:

— Asta nu pare prea drăguţ. Fiecare lucru are un loc undeva.

Ea a zâmbit şi a sărutat uşor copila pe creştet, aruncând o privire spre soţul ei. Deşi părul lui, cândva negru, era acum înspicat cu fire cenuşii şi chipul îi era brăzdat de riduri, anii nu-i afectaseră prea mult statura şi în fiecare zi ea simţea recunoştinţă pentru că-l întâlnise. Drumurile lor se încrucişaseră, în ciuda tuturor opreliştilor, şi acum îşi duceau traiul împreună.

S-a întors apoi spre nepoată:

— Ai dreptate. Hai să le punem la loc.

În timp ce săpa o groapă micuţă, se minuna de cât de multe lucruri putem învăţa de la copii, cât de mult este subestimată, ba chiar dispreţuită, înţelepciunea lor.

— Buni? a scuturat-o fetiţa din reverie.

— Da, scumpa mea.

— Cum l-ai întâlnit pe bunicul?

Ea s-a ridicat şi şi-a luat nepoata de mânuţă. I-a dat la o parte de pe feţişoară o şuviţă de păr auriu.

— Ei, ia să vedem noi… E o poveste lungă…

PARTEA ÎNTÂI

1

Martie 1973

Îi sunase ceasul din urmă, era sigură de asta. Ştia că probabil îi mai rămăseseră doar câteva clipe de trăit şi înălţa o rugă tăcută ca sfârşitul să vină repede. Simţea cum i se prelinge pe ceafă sângele cald, lipicios. Îşi auzise ţeasta crăpând cu un zgomot greţos, atunci când bărbatul ei o izbise cu capul de zid. În gură avea ceva ce semăna cu o bucăţică de pietriş; ştia că este un dinte şi încerca disperată să-l scuipe. Mâinile lui îi erau atât de încleştate pe gât, încât ei îi era cu neputinţă să tragă aer în piept sau să scoată vreun sunet. Plămânii îi strigau după oxigen şi presiunea din spatele globilor oculari era atât de intensă, încât era sigură că îi vor ieşi din orbite. Capul începea să-i plutească şi atunci, din fericire, a început să se scufunde în întuneric.

A auzit clopoţelul de mult uitat din timpul şcolii şi, dintr-odată, avea din nou cinci ani. Forfota copiilor era aproape acoperită de ţârâiala aceea neîncetată. În timp ce striga la ei să se oprească, şi-a dat seama că avea încă voce.

Timp de o clipă s-a uitat ţintă în tavan, apoi a mijit ochii spre ceasul deşteptător care o trezise din somn. Pe şira spinării îi alunecau broboane reci de sudoare; şi-a tras aşternuturile peste cap, încercând să se mai bucure încă două, trei secunde de căldura lor. Inima îi bubuia încă în piept după coşmarul pe care îl avusese; a răsuflat încet, pe gură. Respiraţia ei caldă nu se putea înălţa în aerul îngheţat din dormitor. Cu un efort uriaş, s-a smuls din pat, înfiorându-se când tălpile goale au întâlnit asprimea îngheţată a podelei de lemn. S-a uitat la Rick, care – slavă Domnului! – dormea încă, sforăind din cauza sticlei de whisky pe care o băuse în noaptea dinainte. S-a uitat să vadă dacă

are ţigările pe noptieră, acolo unde i le pusese ea cu grijă. Dacă exista ceva care să-l facă pe Rick să ia foc, asta era să nu-şi găsească dimineaţa mahorcă.

S-a strecurat în linişte în baie şi a închis uşa încet. Probabil ar fi fost nevoie de o explozie cum nu se mai văzuse de la Hiroshima încoace pentru ca Rick să se trezească din somn, dar Tina nu voia deloc să rişte. A umplut chiuveta ca să se spele, cu apă rece, ca de obicei. Câteodată aveau de ales între a se hrăni ei înşişi sau a alimenta contorul. Rick îşi pierduse serviciul de şofer de autobuz, aşa că aveau puţini bani pentru încălzire. Destui în schimb pentru băutură, fumat şi pariuri, şi-a spus ea, în liniştea din mintea ei.

A coborât, a umplut bricul şi l-a pus pe aragaz. Trecuse băiatul cu ziarele, aşa că le-a scos absentă din cutia poştală: *The Sun* pentru ea şi *The Sporting Life* pentru Rick. Titlul principal i-a atras atenţia. Era ziua Marii Finale. I-au căzut umerii şi s-a cutremurat îngrozită la gândul că Rick va face praf o grămadă de bani la cursă. Nu se îndoia mai deloc că la prânz el avea să fie mult prea beat ca să se aventureze până la casa de pariuri, aşa că o s-o pună pe ea să parieze. Casa de pariuri era chiar lângă magazinul pentru săraci unde mai lucra ea sâmbăta, iar agentul de pariuri, Graham, îi devenise prieten apropiat de-a lungul anilor. În ciuda faptului că lucra toată săptămâna ca stenodactilografă într-un birou de asigurări, Tina aştepta cu nerăbdare ziua de lucru în magazinul pentru săraci. Rick îi spusese că era o prostie din partea ei să-şi petreacă toată ziua sortând de bunăvoie hainele unor morţi, când ar putea să lucreze într-un magazin adevărat şi să contribuie şi mai mult la venitul familiei. Pentru Tina, era doar un pretext ca să petreacă o zi în care să nu-i stea lui Rick în cale; în plus, îi făcea plăcere să stea la taclale cu clienţii şi să aibă parte de discuţii

normale, în care nu trebuia să-şi supravegheze fiecare cuvânt care îi ieşea din gură.

A pornit radioul şi a dat volumul la minimum. Tony Blackburn reuşea mereu s-o facă să zâmbească, cu glumele lui siropoase. Tocmai anunţa noul single al lui Donny Osmond, *The Twelfth of Never,* când ibricul a început să scoată şuieratul lui surd. L-a înşfăcat înainte ca zgomotul să devină prea ascuţit şi a pus în vechiul ceainic pătat două linguriţe cu vârf de frunze de ceai. S-a aşezat la masa din bucătărie, aşteptând să se infuzeze ceaiul, şi a deschis ziarul. Şi-a ţinut respiraţia când a auzit cum se trage la etaj apa de la toaletă. A auzit trosnind scândurile podelei şi a respirat uşurată când şi-a dat seama că Rick se întorcea în pat. Apoi a înlemnit, auzindu-l cum o strigă:

— Tina! Unde-mi sunt ţigările?

Dumnezeule! Fumează ca nebunul.

A sărit în sus şi s-a repezit pe scări, sărind două trepte deodată.

— Pe noptiera ta, unde le-am pus aseară, a răspuns, ajungând lângă el cu răsuflarea tăiată.

Pe întuneric, şi-a trecut mâna peste tăblia noptierei, dar nu le-a găsit. Încerca să-şi învingă frica tot mai mare.

— Trebuie să trag puţin perdelele. Nu văd nimic.

— Pentru Dumnezeu, femeie! Bărbatul cere prea mult dacă vrea să-şi găsească mahorca la trezire? Mă sufoc aici.

Îi simţea răsuflarea acră de dimineaţă, duhnind a whisky stătut. Până la urmă, a găsit ţigările pe podea, căzute între pat şi noptieră.

— Uite-le! Le-oi fi dat jos când dormeai.

Rick s-a holbat la ea o clipă, înainte de a se ridica şi a-i smulge pachetul din mână. Femeia s-a ferit şi, instinctiv, şi-a acoperit faţa cu mâinile. El a prins-o de încheietură şi privirile li s-au încrucişat

fulgerător, înainte ca Tina să închidă ochii şi să încerce să-şi înghită lacrimile.

Îşi amintea ca ieri de prima dată când Rick dăduse în ea. Chiar şi amintirea în sine făcea să-i ia foc obrazul şi s-o usture. Totuşi, nu era doar durerea fizică, ci şi realitatea dură că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Faptul că era chiar noaptea nunţii lor a făcut totul şi mai greu de suportat. Până atunci, ziua fusese perfectă. Rick era atât de arătos în noul lui costum maro, cu cămaşă crem şi cravată de mătase. Garoafa albă de la butonieră spunea că el e mirele şi Tina se gândea că era cu neputinţă să iubească pe cineva mai mult decât îl iubea pe el. Toată lumea îi spusese că şi ea arăta uluitor. Îşi prinsese părul lung şi negru într-un coc lejer, împodobit cu floricele micuţe. Ochii de un albastru-deschis străluceau sub genele false, iar tenul ei radiau o frumuseţe naturală, care nu avea nevoie de ajutorul cosmeticelor. Petrecerea de după nuntă, ţinută la un hotel ieftin din împrejurimi, a fost plină de viaţă. Tânărul cuplu şi invitaţii lor au dansat toată noaptea. În timp ce se pregăteau de culcare, în camera lor de la hotel, Tina a observat că Rick era neobişnuit de tăcut.

— Eşti bine, iubitule? l-a întrebat ea, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui. A fost o zi minunată, nu-i aşa? Nu-mi vine să cred că, în sfârşit, sunt doamna Craig.

Apoi s-a îndepărtat brusc de el.

— Hei, trebuie să-mi exersez noua semnătură.

A luat un pix şi o foaie de hârtie de pe noptieră şi a scris cu înfloriturі: *doamna Tina Craig*. Rick tot nu scotea nicio vorbă; doar se uita ţintă la ea. Şi-a aprins o ţigară şi şi-a turnat un pahar de şampanie ieftină. L-a dat peste cap dintr-o înghiţitură şi s-a îndreptat spre Tina, care stătea pe pat.

— Ridică-te, i-a cerut.

Tina a fost uimită de tonul lui, dar a făcut ce-i cerea. Rick a ridicat mâna şi a plesnit-o cu putere peste faţă.

— Să nu mă mai faci niciodată să cad de prost.

După care a ieşit din cameră ca o furtună.

Şi-a petrecut noaptea prăbuşit pe o canapea în holul hotelului, înconjurat de pahare goale, şi au trecut zile întregi până când i-a spus Tinei cu ce greşise. După cât se părea, nu-i plăcuse felul în care dansase cu unul dintre colegii lui de serviciu. Îl privise prea provocator şi flirtase cu el în faţa invitaţilor. Tina nici nu şi-l putea aminti pe tip, dar acela a fost începutul fixaţiei paranoide a lui Rick asupra oricărui bărbat care ieşea în calea soţiei lui. Adeseori se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi părăsit chiar a doua zi. Dar ea avea un suflet romantic şi voia să dea proaspetei ei căsnicii o şansă. Fusese sigura ca întâmplarea nu avea să se repete, iar Rick îi alungase orice îndoială supărătoare atunci când îi adusese un buchet de flori şi îi ceruse iertare. Arătase atâta remuşcare şi căinţă, încât Tina nu ezitase nicio secundă şi-l iertase imediat. Abia câteva zile mai târziu descoperise, ascunsă între flori, o carte de vizită. O scosese de acolo zâmbind în sinea ei şi citise: *veşnică amintire iubitei noastre Nan.* Ticălosul furase florile de pe un mormânt din curtea bisericii!

* * *

Acum, patru ani mai târziu, s-au uitat pentru o secundă unul la altul, înainte ca Rick să-şi slăbească strânsoarea.

— Mulţumesc, iubito, i-a zâmbit el. Acum, fii fată bună şi adu-mi un ceai!

Tina a răsuflat uşurată şi şi-a frecat încheietura înroşită. Încă de la incidentul din noaptea nunţii, îşi jurase să nu fie o victimă. Nici vorbă să se poarte ca soţiile acelea lovite care găsesc scuze

pentru comportamentul mizerabil al bărbaţilor lor. Ameninţase de multe ori că-l părăseşte, dar se răzgândise mereu în ultimul minut. Rick era atât de umil şi plin de căinţă şi, fireşte, promitea că n-o să mai ridice niciodată mâna asupra ei. Acum, însă, bea mult mai mult şi izbucnirile lui erau tot mai dese. Venise în sfârşit vremea să plece.

Problema era că nu avea unde să se ducă. Nu avea familie şi, deşi avea câteva prietene apropiate, n-ar fi putut niciodată să întindă coarda şi să le ceară s-o găzduiască. Ea era cea care plătea chiria, din salariul ei, dar nu ar fi fost chip ca Rick să plece de bunăvoie. Aşa că a început să pună deoparte nişte bani ca să se salveze. Nu avea nevoie decât să strângă bani pentru o garanţie şi pentru chiria în altă parte şi ar fi fost liberă. Dar era uşor de spus, greu de făcut. Rareori reuşea să pună ceva deoparte; nu conta însă cât de mult avea să dureze, ea era hotărâtă să plece. Vechiul borcan pentru cafea pe care îl ţinea ascuns în fundul dulapului din bucătărie se umpluse binişor şi avea de-acum peste cincizeci de lire. Dar chiar şi chiria pentru cea mai ieftină garsonieră era de opt lire pe săptămână, plus o garanţie de cel puţin treizeci, aşa că trebuia să strângă mult mai mult înainte de a putea face pasul. Deocamdată încerca să facă tot posibilul să nu-i stea în drum lui Rick şi să încerce să nu-l enerveze.

A urcat scările cu ceaiul lui Rick, împreună cu *Sporting Life* îndesat sub braţ.

— Poftim, a spus ea, încercând să pară veselă.

N-a primit niciun răspuns. Bărbatul adormise din nou, proptit în pernă, cu gura deschisă, cu ţigara legănându-i-se pe buza de jos, uscată şi crăpată. Tina a cules-o şi a stins-o.

— Pentru Dumnezeu, ne omori pe amândoi, a bombănit ea.

A lăsat cana jos şi s-a gândit ce să facă. Să-l trezească şi să-i suporte furia? Sau ar trebui să lase

ceaiul pe noptieră? Când o să se trezească, o să-l găsească rece, fără îndoială, iar asta o să-l enerveze cumplit, dar până atunci spera să fie la magazin, departe de prăpăd. N-a mai fost nevoie să ia nicio decizie, pentru că Rick a început să se foiască, străduindu-se să deschidă ochii.

— Ai ceaiul aici, a spus ea. Acum plec la magazin. O să fii bine?

Rick s-a ridicat cu greu în coate.

— Am gura uscată ca iasca, a pufnit el. Mulţumesc pentru ceai, iubito.

A bătut cu palma în pătură, făcându-i semn să se aşeze.

— Vino aici!

Aşa era viaţa alături de Rick. Acum era o brută rea şi ranchiunoasă, iar în clipa următoare devenea un înger blând.

— Îmi pare rău pentru adineauri. Ştii, treaba cu ţigara? Nu ţi-aş face rău, Tina, ştii şi tu.

Tina abia putea să-şi creadă urechilor, dar nu era o idee bună să-l contrazică pe Rick, aşa că a dat vag din cap.

— Uite, a continuat el. Poţi să-mi faci un serviciu?

Ea a lăsat să-i scape un oftat uşor, abia auzit, şi a ridicat ochii spre tavan. *Hai, că acum începe.*

— Poţi să pui tu un pariu pentru mine?

În momentul acela, n-a mai putut să-şi ţină gura.

— Crezi că-i o idee bună, Rick? Ştii cât suntem de strâmtoraţi. Doar cu salariul meu nu ne mai rămâne prea mult pentru treburi din astea, pentru pariuri.

— Doar cu salariul meu, a maimuţărit-o Rick. Nu pierzi niciodată ocazia să aduci vorba despre asta, nu, vacă moralistă ce eşti!

Pentru o clipă, Tina s-a speriat de reacţia lui plină de răutate, dar bărbatul nu terminase.

— Este Marea Finală, pentru Dumnezeu! Toată lumea pariază astăzi.

S-a întins spre podea, a înşfăcat pantalonii pe care-i azvârlise acolo în seara dinainte şi a scos din buzunar nişte bancnote rulate.

— Ia de-aici cincizeci de bătrâne.

A rupt capacul pachetului de ţigări şi a scris pe spate numele unui cal.

— Cincizeci de lire ca să câştigăm.

I-a dat banii şi bucata de carton. Tina era uluită.

— De unde ai banii ăştia? a întrebat, luând bancnotele rulate.

— Nu că ar fi treaba ta, dar dacă tot ai întrebat, i-am câştigat de pe urma cailor. Vezi tu, cine zice că nu poţi să faci bani din asta?

Mincinosule.

Îi vuia capul şi simţea cum începe să i se înroşească gâtul.

— Asta-i mai mult decât salariul meu pe o săptămână, Rick.

— Ştiu. Nu că-s deştept? i-a întors-o el, plin de îngâmfare.

Tina şi-a împreunat mâinile de parcă s-ar fi rugat şi le-a dus spre buze. A încercat să-şi păstreze calmul, în timp ce sufla uşor printre degete.

— Dar cu banii ăştia am putea să plătim curentul sau mâncarea pe toată luna.

— Doamne, Tina! Ce pisăloagă poţi să fii!

Ea şi-a trecut mâna tremurândă printre bancnote. Ştia că nu va fi în stare să dea o grămadă de bani pe un bilet la pariuri.

— Nu poţi să-i pui tu? l-a implorat.

— Lucrezi chiar lângă nenorocita aia de casă de pariuri, nu te deranjez cu nimic.

Tina simţea că-i dau lacrimile, dar găsise soluţia. O să ia banii şi o să se sfătuiască cu Graham ce să facă. Mai luase şi înainte bani de la Rick pentru câte un pariu, fără să-i pună însă. Calul pierduse, firește, dar el tot nu se învăţa minte. Dar Tina simţea, în timpul acelor curse, că îmbătrâneşte cu zece ani. De data asta însă

lucrurile stăteau altfel. Miza crescuse mult mai mult. *Cincizeci de lire, pentru numele lui Dumnezeu.*

Brusc, în mod inexplicabil, a simţit că o cuprinde panica. Simţea că o ia cu fierbinţeală de la călcâie până la ceafă; respira tot mai greu. A ieşit din dormitor mormăind ceva despre prăjitorul de pâine lăsat pe plită şi a luat-o la fugă pe scări în jos, spre bucătărie. S-a urcat pe un scaun şi s-a întins spre fundul dulapului, pipăind după borcanul de cafea unde se găseau banii ei pentru evadare. Degetele au găsit conturul acela cunoscut şi a tras borcanul afară, strângându-l la piept. Îi tremurau mâinile în timp ce încerca să-i deşurubeze capacul. Palmele umede nu-l puteau prinde cum trebuie şi a bâjbâit în jur după un prosop de bucătărie. În cele din urmă, capacul a cedat şi s-a uitat drept înăuntru. Nu mai rămăseseră decât nişte bănuţi. A scuturat borcanul şi s-a uitat din nou în el, ca şi când ochii ar fi înşelat-o prima dată.

— Nenorocitule! a strigat ea. Nenorocitule, nenorocitule, nenorocitule!

A izbucnit în plâns; hohotele adânci făceau să i se cutremure umerii.

— Credeai că poţi să mă duci cu preşul, ai?

A tresărit şi s-a rotit pe călcâie. L-a văzut pe Rick rezemat de uşă, cu o altă ţigară atârnată pe buză, doar în vesta cenuşie de la petele de ceai şi în izmenele murdare.

— Tu i-ai luat! Cum ai putut? Am muncit zi şi noapte ca să pun nişte bani deoparte. Luni de zile!

S-a prăbuşit pe podea, legănându-se înainte şi înapoi, încă strângând la piept borcanul aproape gol. Rick a încălecat-o şi a tras-o brutal de picioare.

— Adună-ţi minţile! La ce te aştepţi, când ascunzi bani de bărbatul tău? Şi pentru ce-i strângeai?

Ca să fug de tine, nimic ce eşti, beţiv manipulator!

— Ar fi trebuit să fie… o surpriză, înţelegi, o mică vacanţă pentru noi. M-am gândit că o pauză ne-ar prinde bine amândurora.

Rick a cântărit puţin ideea şi a slăbit strânsoarea de pe braţul Tinei. S-a încruntat, bănuitor.

— Drăguţă idee. Să-ţi spun ceva: când o să câştige calul ăla, o să avem o vacanţă de pomină, poate chiar în străinătate.

Tina a încuviinţat nefericită şi şi-a şters lacrimile.

— Du-te şi spală-te! O să întârzii la muncă. Eu mă duc înapoi în pat. Sunt frânt.

A sărutat-o pe creştet şi s-a îndreptat spre scări. Tina a rămas singură în mijlocul bucătăriei. Nu se simţise niciodată în viaţa ei atât de distrusă şi de disperată, dar era hotărâtă să nu parieze. Acele cincizeci de lire erau ale ei şi cu niciun chip nu avea de gând să le irosească pe o cursă de cai, fie ea Marea Finală sau nu. A luat banii şi i-a îndesat în geantă, apoi a aruncat o privire pe numele scris de Rick pe pachetul de ţigări.

Red Rum.

Ar fi bine să nu câştigi, ticălosule.

A ajuns la magazin şi s-a apucat să scotocească în geantă, după chei. Cineva lăsase pe scări un sac cu haine vechi, în ciuda biletului pus pe uşă, care le cerea oamenilor să nu facă asta. Pentru Tina era de neînţeles că un om ar putea fura hainele donate în scopuri caritabile, dar se întâmplase în repetate rânduri. Chiar şi în aceste vremuri economice sumbre, cu greve şi pene de curent, tot o surprindea cât de jos puteau ajunge unii oameni. Şi-a pus geanta pe umăr, a descuiat uşa şi a intrat. Chiar şi după doi ani de lucru aici mirosul din magazin tot o făcea să strâmbe din nas. Hainele la mâna a doua au un miros al lor, pe care-l întâlneşti în fiecare magazin pentru săraci sau la târgurile de vechituri. Iz de bile de naftalină, amestecat cu sudoare dulceagă, stătută, şi cu miros de biscuiţi.

Tina a pus pentru a doua oară în dimineaţa aceea ceainicul pe foc şi a deschis sacul. A scos un costum vechi şi l-a ridicat, să-i arunce o privire. Era vechi, dar foarte bine făcut şi de o calitate cum nu mai văzuse până atunci. Avea o culoare verzuie, neobişnuită, cu dunguliţe aurii subţiri, iar materialul era lână pură. Sunetul clopoţelului de la uşă a făcut-o să se întrerupă din examinare.

— Frumos costum, hm… minunată culoare. Nu-i de mirare că au vrut să scape de el.

Era Graham, de la casa de pariuri de alături.

— ’Neaţa! Sunt uimită că ai timp de taclale tocmai azi, l-a tachinat Tina.

— Da, cea mai aglomerată zi a anului pentru mine, dar nu mă plâng, a răspuns el, frecându-şi palmele. Deschide Nigel, aşa ca am câteva minute.

Tina l-a îmbrăţişat cu multă căldură.

— Ei, mă bucur să te văd.

— Deci, cum eşti azi?

Era o întrebare cu multă greutate. Graham ştia bine cum o ducea ea acasă. Comentase de atâtea ori pe seama vânătăilor sau a buzei sparte. Era mereu tare drăguţ; Tina simţea cum începe să se clatine. Graham a prins-o de cot şi a condus-o spre un scaun.

— De data asta ce-a mai făcut? a întrebat-o el, ridicându-i bărbia şi cercetându-i chipul.

— Câteodată îl urăsc. Graham, chiar îl urăsc.

Bărbatul a luat-o în braţe şi a mângâiat-o pe păr.

— Meriţi mult mai mult. Tina. Ai douăzeci şi opt de ani. Ar fi trebuit să ai deja o căsnicie fericită, poate un copil sau doi…

Tina s-a tras înapoi, căutându-i privirea cu ochii mânjiţi cu rimel.

— Se pare că n-ai venit să mă ajuţi.

— Iartă-mă!

Graham i-a pus din nou capul pe pieptul lui.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— N-ai timp pentru asta, mai ales azi.

Dar Tina ştia că Graham o să aibă mereu timp pentru ea. Se îndrăgostise fără speranţă, din prima zi în care o întâlnise. Şi Tina ţinea la el, dar ca la un prieten drag sau la un tată. Era cu douăzeci de ani mai mare ca ea. În plus, era căsătorit şi nu era în firea ei să fure bărbatul altei femei.

— Vrea să pun un pariu.

A pufnit, iar Graham a scos o batistă apretată şi i-a dat-o.

— Nimic nou în asta, a spus el. Este unul dintre cei mai buni clienţi ai mei. Iar azi e Marea Finală.

— Aşa a spus şi el. Dar este o diferenţă. Graham. Vorbea despre cincizeci de lire!

Chiar şi Graham a încremenit la auzul sumei.

— De unde naiba a făcut rost de atâţia bani?

— I-a furat de la mine, a suspinat Tina.

Graham părea nedumerit, aşa cum probabil că şi era.

— De la tine? a întrebat el. Nu înţeleg.

— I-am economisit, Graham. Economii pentru ceva…

S-a întrerupt brusc. Nu voia să-i mărturisească lui Graham lucrurile astea, acum. El mai voise să-i dea bani şi cu alte ocazii, dar îl refuzase. Măcar atâta mândrie şi stimă de sine îi mai rămăseseră, totuşi.

— Nu contează pentru ce-i strângeam; treaba este că sunt banii mei şi el vrea să-i pariez pe un cal din Marea Finală.

După tonul vocii ei, se putea ghici că e din ce în ce mai uluită de cele întâmplate. Graham nu ştia ce să răspundă, dar agentul de pariuri din el a vorbit primul.

— Ce cal?

Tina se holba la el, fără să-i vină să creadă ce auzea.

— Mai contează? N-o să pariez.

— Îmi pare rău, Tina. Eram curios, atâta tot, răspunse el, şovăielnic. Şi dacă o să câştige?

— N-o să câştige.

— Cum îl cheamă? a insistat Graham.

Tina a oftat şi a scotocit în geantă după pachetul de ţigări, întinzându-i-l lui Graham; acesta a citit numele şi a oftat uşor.

— Red Rum! a dat el uşor din cap. Cinstit să fiu, calul ăsta are o şansă, Tina. Este la prima lui finală, dar s-ar putea să plece ca favorit. Totuşi, mai este un cal mare, australian, Crisp. Cred că şi el ar putea să fie.

I-a cuprins Tinei umerii cu braţul.

— Are o şansă, Tina, dar nimic nu-i garantat în Marea Finală.

Femeia s-a sprijinit de el, bucurându-se de consolarea pe care o găsea în braţele sale.

— N-o s-o fac, Graham, a spus ea, încetişor.

În voce i se citea o hotărâre care l-a făcut pe Graham să înţeleagă că disputa este inutilă.

— Este alegerea ta, Tina. O să fiu aici, orice s-ar întâmpla.

Ea i-a zâmbit şi l-a sărutat pe obraz.

— Eşti un prieten tare bun, Graham. Mulţumesc.

Graham şi-a ferit privirea, uşor stânjenit.

— Oricum, a spus, vesel, nu poţi să ştii niciodată, poate găseşti o bancnotă de cincizeci de lire în buzunarul costumului ăluia vechi.

Tina l-a luat peste picior.

— Chiar există bancnote de cincizeci de lire? Eu n-am văzut niciodată.

Graham a râs uşor.

— Cred că e cazul să mă întorc, a spus el. Nigel s-o întreba pe unde umblu.

— Desigur. Nu te mai ţin. La ce oră e cursa?

— La trei şi un sfert.

Tina s-a uitat la ceas. Nu mai erau decât şase ore.

— Spune-mi dacă te răzgândeşti în privinţa pariului.

— N-o să mă răzgândesc, dar mulţumesc.

După plecarea lui Graham, Tina şi-a îndreptat iar atenţia spre sacul cu haine lăsat în faţa magazinului. A luat iar jacheta în mână şi, amintindu-şi cuvintele lui Graham, a strecurat mâna în buzunar. S-a simţit dintr-odată cam prostuţă, dar apoi a atins ceva ce părea o hârtie, iar inima i s-a oprit pentru o secundă. A tras-o afară şi a desfăcut-o. Nu era o bancnotă de cincizeci de lire, ci un plic vechi, îngălbenit.

2

Tina a netezit plicul crem şi l-a privit curioasă. L-a apăsat pe obraz şi a tras în nări mirosul lui de praf. Îi era adresat unei anumite domnişoare C. Skinner, 33 Wood Gardens, Manchester. Într-un colţ se afla un timbru poştal neobişnuit, purtând nu efigia reginei Elisabeta a II-a, aşa cum te-ai fi aşteptat, ci a unui bărbat despre care Tina a presupus că ar putea fi regele George al VI-lea. A întors plicul şi a observat că era încă bine sigilat. Privind din nou timbrul, a fost surprinsă că nu exista niciun fel de ştampilă a poştei. Cine ştie din ce motiv, plicul nu fusese trimis niciodată. I se părea o teribilă invadare a intimităţii să-l deschidă, ca şi cum şi-ar fi băgat nasul în viaţa altcuiva, dar pur şi simplu nu putea să-l ignore. Clopoţelul de la magazin a sunat din nou, făcând-o să tresară, şi a simţit cum roşeşte, fără motiv, în timp ce îndesa plicul în geantă şi saluta primul client al zilei.

— ’Neaţa, doamnă Greensides!

— ’Neaţa, drăguţa mea Tina! Am venit să-mi fac turul. Ceva nou?

Tina s-a uitat spre sacul cu haine abandonat pe trepte şi l-a împins uşor cu piciorul în spatele tejghelei.

— Ăăă… poate mai târziu, am primit ceva la sortare.

Voia ca, înainte de a aşeza hainele pe rafturi, să apuce să se uite bine prin sac după ceva indicii despre locul din care ar fi putut proveni. Fluxul constant de clienţi de dimineaţă a reuşit să-i mute Tinei gândurile de la cursa care avea să urmeze, dar la ora trei a pornit televizorul portabil alb-negru pe care îl ţinea în camera din spate. Caii se îndreptau spre linia de start; Tina se uita la cel care urma să-i pecetluiască soarta. Era uşor să-l găseşti după botarul[1] îmblănit, iar jocheul avea pe bluză un romb uriaş, despre care comentatorul spunea că

este galben. Caii s-au aliniat în spatele benzii, dansând pe loc, nerăbdători să ia startul. În cele din urmă, la 3:15, steagul s-a ridicat şi comentatorul a strigat: „Au pornit!”

Tina abia reuşea să-i urmărească apropiindu-se de primul gard. Până acum, Red Rum nici nu fusese măcar amintit de comentator. La primul gard căzuse cineva şi Tina a încercat cu disperare să-şi dea seama dacă fusese el, dar nu, trecuse în siguranţă. O altă căzătură la al doilea, dar Red Rum trecuse din nou peste gard, deşi rămăsese mult în urmă. Şi-l putea imagina pe Rick acasă, strigând la televizor, îndemnând calul, călărind fotoliul de parcă ar fi fost el însuşi jocheul, cu doza de bere într-o mână şi ţigara în alta. Probabil că nici nu era îmbrăcat. Când s-au îndreptat pentru prima dată spre Becher Brook, şi-a acoperit ochii cu degetele. Nu ştia prea mult despre cursele de cai, dar chiar şi ea ştia că gardul acela era cunoscut drept foarte dificil şi făcuse multe victime de-a lungul anilor. Acum comenta Julian Wilson.

„La trecerea peste Becher, Grey Sombrero trece al doilea după Crisp, Black Secret al treilea, Endless Folly al patrulea, al Cincilea este Sunny Lad, al şaselea trece Autumn Rouge, al şaptelea este Beggar’s Way, care cade. Beggar’s Way a căzut la Becher.”

Tina a lăsat să-i scape un oftat adânc. Nu-şi dăduse seama că şi-a ţinut respiraţia şi se simţea un pic ameţită. Red Rum nu merita nici măcar să i se amintească numele, aşa că a îndrăznit să se relaxeze puţin. Rick nu era în stare să aleagă un cal învingător într-o cursă. Uşa magazinului s-a deschis şi Tina a blestemat în gând, în timp ce mergea să-l servească pe nou-venit. Spre imensa ei enervare, era vârstnica doamnă Boothman. Bătrânei îi plăcea la nebunie să stea la vorbă şi în oricare altă zi Tina ar fi fost mai mult decât bucuroasă să-i ţină isonul. Doamna Boothman trăia în singurătate de când rămăsese văduvă, iar

cei doi fii ai ei nu se deranjau prea mult s-o viziteze. O ceaşcă de ceai şi o vorbă cu Tina erau pentru ea evenimentul săptămânii.

— Bună ziua, doamnă Boothman, a salutat-o Tina Deocamdată am un pic de treabă în spate. N-o să dureze. Puteţi să aruncaţi o privire pe-aici.

Doamna Boothman a privit-o uluită; Tina ştia de ce. Nu avea nevoie să arunce vreo privire. Nici măcar o dată, de când venea s-o viziteze, nu cumpărase ceva.

— Nicio problemă, scumpo. O să stau aici până eşti gata.

A tras un scaun şi şi-a trântit geanta pe tejghea.

— Ce se aude acolo, în spate e televizorul?

— Ăăă, da, a spus Tina, cu un ton vinovat. Mă uitam la Marea Finală.

Doamna Boothman părea surprinsă.

— Nu ştiam că eşti interesată de cursele de cai.

— Nu sunt, doar că…

— Ai pariat? a întrerupt-o doamna Boothman.

— Nu! Dumnezeule, nu, s-a bâlbâit Tina. Nu-şi dădea seama cum de ajunsese în postura de a-i da explicaţii doamnei Boothman.

— N-am pariat în viaţa mea, a continuat doamna Boothman. Jack al meu spunea tot timpul că asta-i pentru proşti. De ce să-ţi iroseşti cu aşa ceva banii câştigaţi cu greu?

— N-am pariat, doamnă B., a spus Tina, răbdătoare. Doar că mă interesează, asta-i tot.

Stătea în pragul uşii, între magazin şi încăperea din spate, aşa că încă putea auzi televizorul. Peter O'Sullevan preluase comentariul.

„Crisp este înaintea lui Red Rum, dar Red Rum îl urmează îndeaproape."

Era al doilea! Când naiba se întâmplase? Tina simţea că rămâne fără respiraţie.

— Eşti bine, Tina? Arăţi dintr-odată cam trasă la faţă, a spus doamna Boothman.

— Sunt b-bine.

— Fii atentă aici, n-o să ghiceşti ce s-a-ntâmplat, a şoptit conspirativ doamna Boothman. Aia de la numărul nouă – o ştii, paţachina aia, cum o cheamă?

— Trudy, a răspuns Tina absentă, străduindu-se să audă ce se spune la televizor.

— Aia, da. Au prins-o furând din magazin, la Woolies.

Îşi încrucişase braţele peste pieptul larg şi-şi strânsese gura pungă, aşteptând reacţia Tinei.

— Oh, chiar aşa?

— Asta-i tot ce poţi să zici? a exclamat doamna Boothman. Nu părea prea bucuroasă că o bârfă aşa de bună fusese primită cu o reacţie atât de banală. Tina a ignorat indignarea bătrânei şi s-a concentrat la ce spunea Peter O'Sullevan.

„Crisp stă încă foarte bine, cu două garduri înainte de câştigarea Marii Finale din 1973. Duce în spate 76 de kilograme, iar Red Rum, care duce 63 de kilograme, îl urmăreşte îndeaproape şi par amândoi să se simtă foarte în largul lor în cursă. Înainte de penultimul gard, Crisp este mult înaintea lui Red Rum, care sare gardul mult după el."

Tina s-a prins cu mâinile de tocul uşii şi a respirat adânc.

— Sigur te simţi bine. Tina?

Vocea lui Peter O'Sullevan se auzea netulburată în fundal.

„Acum ajungem la ultimul gard al Marii Finale şi Crisp continuă în stilul lui de mare campion. Saltul a fost bun. Red Rum este cam la cincisprezece lungimi în spatele lui şi sare şi el. Crisp ajunge la cotitură şi mai are cam 225 de metri până la linia de sosire".

Tina era sigură că luase decizia corectă să nu parieze. Red Rum părea că este învins, fiindcă avea deja prea mult de recuperat. S-a înveselit un pic.

— Sunt bine. Haideţi să bem o ceaşcă de ceai, ce spuneţi?

Invitaţia i-a oferit o scuză să meargă în spate, de unde putea vedea televizorul. A pus ceainicul la fiert şi a luat două ceşti şi două farfurioare, apoi a încremenit în faţa ecranului. Tonul lui Peter O'Sullevan se schimbase.

„Crisp începe să-şi piardă concentrarea. Pare să-şi fi ieşit din minţi şi Red Rum îl prinde din urmă. Mai au 200 de metri, poate 180 de metri pentru Crisp, iar Red Rum îl prind din urmă." Ceştile au început să zornăie pe farfurii şi Tina s-a uitat îngrozită la televizor, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Nu! Nu! a şoptit ea, răguşită. Te rog, Doamne, nu!

„Crisp pare foarte obosit şi Red Rum îl urmăreşte îndeaproape, el este cel care va termina cursa în forţă. Red Rum o să câştige finala. La linia de sosire, Red Rum îi fură finişul lui Crisp şi câştigă."

Tina a simţit cum îi fuge sângele din obraji şi îi cedează viscerele; s-a lăsat în genunchi, iar ceştile scăpate pe jos s-au spart în mii de bucăţi. Ţinându-şi în palme capul care îi pulsa, tremura toată, ca un câine încolţit. Lacrimile îi ardeau obrajii, croindu-şi drum spre bărbie. Doamna Boothman a venit după ea în spate, neinvitată.

— Ce se întâmplă? N-ai pariat, nu-i aşa? a exclamat ea. Ce ţi-am spus eu? Din pariuri nu obţii niciodată nimic bun. Jack al meu întotdeauna…

— Vă rog, doamnă Boothman! Am nevoie să rămân singură.

A scos-o pe bătrână din încăpere, apoi din magazin, direct în stradă. Doamna Boothman abia şi-a putut găsi cuvintele atunci când Tina a trântit uşa în spatele ei, a zăvorât-o şi a întors plăcuţa pe care scria „închis". Apoi şi-a apăsat fruntea pe sticla uşii, bucuroasă de răcoarea acesteia. Simţea că-i vine să vomite şi aproape că simţea cum îi

urcă fierea în gât şi îi simte sucul invadându-i gura. A înghiţit cu greu; s-a frecat pe faţă. Copleşită de disperare, s-a strecurat în camera din spate şi a stins toate luminile. Trebuia să se gândească ce are de făcut mai departe. Probabil că Rick o aştepta acasă, Dumnezeu ştie cu ce sumă de bani. Nu aflase nici măcar preţul de pornire, nu se gândise că va avea nevoie să-l ştie, iar acum, iată. În niciun caz n-o s-o lase să scape cu una, cu două din asta.

Tina nu ştia de cât timp stă acolo, în întuneric, când o bătaie în uşa magazinului a făcut-o să tresară. Ochii i s-au mărit de teamă la gândul că ar putea fi Rick.

— Am închis, a strigat ea, obosită.

— Tina? Sunt eu. Graham. Lasă-mă să intru.

Asta-mi mai lipsea, şi-a spus ea. Bunătatea şi grija lui Graham aveau s-o dărâme cu totul, fără doar şi poate. S-a ridicat cu greutate şi a descuiat uşa.

— Îmi pare rău, nu am putut trece mai repede. Astăzi a fost nebunie la noi.

— Este în regulă, Graham.

Bărbatul s-a uitat la faţa ei brăzdată de lacrimi.

— Deci te-ai uitat?

— O să mă omoare, a spus ea simplu. De fapt, vreau să spun că o să mă omoare cu adevărat.

Graham a băgat mâna în buzunarul de la spate şi a scos un teanc de bancnote.

— Ce-s astea? a întrebat Tina.

— Patru sute cincizeci de bătrâne. Ia-i, i-a îndesat el banii în palmă.

— Nu înţeleg.

— Şşşşt!

Graham i-a pus degetul pe buze

— Am pariat eu în locul tău.

— Tu?

Nu reuşea să înţeleagă.

— Dar tu eşti cel care înregistrează pariurile, graham. Nu poţi paria cu tine însuşi.

Nu era chip s-o păcăleşti pe Tina.

— Ştiu. L-am trimis pe Nigel la Ladbrokes.

Tina simţea cum începe să-i tremure bărbia.

— Ai făcut tu asta pentru mine?

— Aveam o presimţire în legătură cu calul ăla. Nu puteam să risc. Erau mulţi bani puşi pe el, a pornit ca favorit, cu o cotă de 9/1.

— Dar a fost cât pe ce, Graham. Aproape că a pierdut.

Graham a dat din umeri.

— Uite, ai primit patru sute cincizeci de lire să-i dai înălţimii sale, şi încă ai cele cincizeci de lire, aşa că toată lumea e fericită.

— Dacă ar fi pierdut, nu mi-ai fi spus niciodată, aşa e?

Graham a dat din cap.

— Dar nu a pierdut. Hai să nu facem presupuneri pe baza a ceea ce ar fi putut să se întâmple.

— Chiar nu ştiu ce să spun, Graham. Cred că tocmai mi-ai salvat viaţa.

— Hai, hai, nu fi aşa dramatică!

Tina a cuprins faţa lui Graham între palme, l-a tras spre ea şi l-a sărutat apăsat pe buze.

— Mulţumesc, i-a spus simplu.

Graham a roşit.

— Cu plăcere.

Apoi a adăugat serios:

— Tina, aş face orice pentru tine, să nu uiţi.

— N-o să uit. Graham, a spus Tina, îndesând banii în geantă. Ar trebui să plec, mă aşteaptă. Măcar de data asta o să fie în toane bune.

3

Când a băgat cheia în uşă, Tinei îi vuia capul, i se uscase gura şi mâinile îi tremurau aşa de tare, încât abia a putut răsuci cheia. Intrând în holul întunecat, a auzit televizorul. Dickie Davies tocmai închidea emisiunea *World of Sport,* iar Rick se prăbuşise, fără îndoială, pe canapea, probabil adormit şi în mod sigur beat. A tras cu ochiul în salon, dar nu era nimeni acolo.

— Rick, am ajuns.

— Sunt sus, a răspuns el.

Tina a scotocit în geantă şi a scos de acolo teancul de bancnote, apoi a urcat la etaj.

— În baie, a strigat Rick.

Tina a împins uşa de la baie şi a suspinat. Rick pregătise o minunată cadă cu spumă, cu zeci de litri de apă fierbinte de la robinet. Ba chiar aprinsese câteva lumânări. Condensul curgea pe ferestre şi Tina se străduia să vadă ceva printre aburi. S-a aplecat peste marginea căzii şi şi-a trecut degetele prin bulele de spumă

— Am pornit boilerul, i-a explicat el.

— Boilerul? Dar asta costă…

Rick şi-a pus degetul pe buzele ei, ca s-o facă să tacă.

— N-ai ceva pentru mine?

Tina i-a dat banii.

— Am păstrat cele cincizeci de lire, dacă n-ai nimic împotrivă.

Vocea îi sunase mai îndrăzneţ decât se simţea. Rick i-a ignorat tonul şi şi-a apăsat bancnotele pe nas. Înainte de a şi le îndesa în buzunar, a tras adânc în piept mirosul de cerneală.

— Totul o să fie altfel de acum înainte, Tina, îţi promit. Uită-te la mine.

Trebuia să admită că se ferchezuise binişor. Era îmbrăcat, ceea ce aducea, fără îndoială, cu o de mult uitată cină de sâmbătă seara, se bărbierise

temeinic şi se dăduse din belşug cu Old Spice. Nu era sigură, dar părea că se spălase şi pe cap. E adevărat că în răsuflarea lui se simţea o urmă de alcool, dar părea destul de treaz.

— Eram praf azi-dimineaţă, Tina. Ştiu asta. Poţi să mă ierţi? Îmi pare rău.

A tras-o mai aproape de el şi şi-a îngropat faţa în părul ei lung şi negru. Tina stătea înţepenită. Trecuseră de multe ori prin momente din astea. El fusese un nemernic, ea se supărase, el fusese cuprins de remuşcări şi îşi ceruse iertare. L-a împins uşor.

— Ai nevoie de ajutor, Rick. Cu băutura, vreau să zic.

— N-am nimic, Tina. Pot să mă las când vreau. Uite… mă las acum, gata.

Tina a oftat şi a arătat spre cadă.

— Asta-i pentru mine?

— Desigur. Hai, vino să te ajut.

I-a scos haina şi a lăsat-o să cadă pe podea. I-a desfăcut încet bluza şi a lăsat-o şi pe aceasta să cadă apoi a început s-o sărute pe gât. Tina a închis ochii în timp ce el o împingea cu blândeţe spre perete, iar gura lui o căuta pe-a ei. A sărutat-o cu sete..

— Se răceşte apa, a spus ea, strecurându-se pe sub el.

Rick a încercat să-şi ascundă dezamăgirea.

— OK, iartă-mă, iubito. Uite, cât faci tu o baie tihnită, eu o să prepar ceaiul.

Tina l-a privit cu neîncredere.

— Ce e? Pot să fac şi eu un ceai. Ţi-am spus, Tina, m-am schimbat. Câştigul ăsta o să fie pentru noi acel nou început de care aveam nevoie.

Suna atât de credibil, iar Tina nu mai auzise asta până acum, încât ar fi putut chiar să-l creadă. Dar Rick era un maestru în manipularea femeilor, un talent pe care îl dobândise de mic de tot, iar Tina ştia exact cine era de vină.

Richard Craig fusese un copil al războiului, unicul fiu al lui George şi Molly Craig. În timp ce tatăl lui lupta pentru ţară, maică-sa l-a luat şi a plecat să locuiască la ţară, la sora ei, unde băiatul ar fi fost în siguranţă. Micuţul Ricky era adorat de mamă şi de mătuşa fără copii şi a avut o copilărie idilică. Cele două femei îi făceau toate voile, aşa că a fost şocat atunci când, la vârsta de trei ani, i-a fost refuzat un trenuleţ de lemn pe care îl văzuse într-un magazin de jucării.

— Costă prea mult, dragule, a încercat să-i explice maică-sa.

— Îl vreau, a cerut Ricky.

— Poate ţi-l iau de ziua ta

— Îl vreau acum.

Ricky şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a încruntat. Mătuşa s-a răstit la el.

— Mai sunt doar câteva luni până la ziua ta; nu-i atât de mult de aşteptat.

Ricky nu a răspuns, dar s-a uitat ţintă la cele două femei neajutorate. Apoi a tras adânc aer în piept şi şi-a ţinut respiraţia.

— Ce faci? l-a întrebat maică-sa.

Ricky a ignorat-o şi a închis ochii. În timp ce femeile îl priveau îngrozite, s-a înroşit la faţă şi, încet, i s-au învineţit buzele. Apoi a leşinat.

— Fă ceva! a ţipat maică-sa, iar mătuşa a apucat trenuleţul de lemn şi l-a fluturat spre vânzătorul speriat.

— Îl cumpărăm.

Când şi-a venit în simţiri, peste câteva clipe, primul lucru asupra căruia i s-au oprit ochii a fost trenuleţul de lemn. A zâmbit în sinea lui. Ştia că de acum încolo mama şi mătuşa vor fi de cârpă în faţa lui. Când avea cinci ani, războiul s-a sfârşit şi taică-său s-a întors acasă. Rick a început şcoala şi, evident, nu i-a plăcut absolut deloc. Avea probleme cu disciplina şi a fost exmatriculat din câteva locuri. Când, în cele din urmă, a abandonat învăţătura, la cincisprezece ani, s-a pregătit să fie

controlor de autobuz, înainte de a deveni şofer. Chipul lui arătos, smead, măsliniu, îl făcea să nu ducă lipsă de atenţia femeilor şi era prietenos cu toţi pasagerii, mai ales cu doamnele. Singurele lucruri care îl interesau erau caii şi câinii. Îl însoţea pe taică-său la casa de pariuri în fiecare sâmbătă dimineaţă, apoi mergeau la o halbă, în cârciumă. Serile de joi le petreceau mereu la cursele de câini de la Belle Vue. Această existenţă monotonă luase sfârşit în ziua în care Tina urcase în autobuz. Ochii li se întâlniseră şi se priviseră cu o secundă mai mult decât era necesar. Rick îi spusese de multe ori că din momentul acela a ştiut că va fi a lui şi că n-o să-i mai dea drumul niciodată.

Cufundată în cadă, Tina s-a simţit un pic mai bine. Ziua o epuizase fizic şi emoţional. Pleoapele îi cădeau grele de oboseală şi îşi simţea mâinile şi picioarele ca de plumb. Auzea cum în bucătărie sfârâie furioasa tigaia lor ieftină. Nu era chiar o masă rafinată, dar cel puţin Rick străduia. A intrat în bucătărie şi l-a văzut prăjind nişte ouă.

— Ia loc, iubito, a spus el, trăgându-i un scaun de bucătărie. Nu mai durează mult. Am deschis o cutie de compot de piersici ca desert. Putem să le mâncăm cu nişte lapte condensat.

— Minunat, mulţumesc.

— Cum ţi-a mers azi la magazin? Ai reuşit să urmăreşti cursa?

— Păi, am prins un pic, da.

— Al dracului de frumoasă a fost, nu? Am crezut că mănâncă bătaie, dar a reuşit, până la urmă. Fac pariu că
Graham s-a ofticat. Îmi place de mor când şi-o iau agenţii de pariuri.

— Ei bine, a câştigat ceva bani de pe urma ta, de-a lungul anilor.

— Tina, nu începe…

— Nu încep nimic.

— Uite, azi am tras lozul cel mare. Patru sute cincizeci de bătrâne. Cu autobuzul câştigam numai trei mii pe un an întreg. Ştii ceva, trebuie să sărbătorim. Ocupă-te tu de mâncare, cât dau eu o fugă la Manny să iau o sticlă de şampanie.

— Şampanie? Unde te crezi Rick? Mă îndoiesc că Manny ţine aşa ceva. Nu prea e cerere pe aici.

Rick s-a legănat pe vârful picioarelor şi şi-a trecut degetele prin păr.

— Ei, atunci iau altceva, Pomagne sau Babycham sau cum îi zice.

— Rick, nu-i nevoie. Eu nu prea beau, iar tu te-ai lăsat, îţi aminteşti?

Bărbatul a ezitat pentru un moment.

— Păi când am zis că m-am lăsat, nu am vrut să zic că de tot. Mai pot să mă cinstesc la ocazii speciale şi nu vor fi multe mai speciale ca asta de acum.

— Eşti alcoolic, Rick. Tu nu poţi doar să te cinsteşti din când în când.

— Acum mai eşti şi expertă, nu?

— De fapt, da, chiar sunt. Faptul că am trăit alături de tine m-a făcut expertă în efectele alcoolismului.

— Nu mai tot zice cuvântul acela! Cine te crezi să-mi pui diagnostice de alco… ştii tu, de unul din ăia.

Şi-a tras jacheta pe el.

— Mă întorc în cinci minute.

Tina a dat din cap. N-o să se schimbe niciodată. Nu putea nici măcar să spună cuvântul, darămite să primească ajutor de specialitate. Dacă îl lăsa, avea s-o tragă şi pe ea după el.

Tinereţea Tinei fusese mult mai promiţătoare, ceea ce făcea situaţia de acum cu atât mai chinuitoare. Copil unic, avusese rezultate excepţionale la învăţătură, promovase cu brio examenele pentru gimnaziu şi urma să meargă la o şcoală umanistă. Rezultatele pe care le obţinea la

examene erau printre cele mai bune înregistrate vreodată în şcoală şi atât ea, cât şi directoarea se gândeau că ar putea urma o facultate. Tina spera să studieze engleza şi să urmeze o carieră în jurnalism. Dar soarta avea alte planuri cu ea. Tatăl ei, Jack Maynard, a murit brusc la patruzeci şi cinci de ani şi, în ciuda protestelor mamei sale şi a celor de la şcoală, Tina nu a ezitat. A renunţat imediat al învăţătură, şi şi-a găsit de lucru într-un mic birou de asigurări, ca să susţină veniturile familiei. Avea îndatoriri mărunte, cu venituri pe măsură, dar se ducea la nişte cursuri serale, ca să înveţe să dactilografieze şi să stenografieze. Tenacitatea şi tăria ei au dat rezultate şi a urcat în rang, până când, în cele din urmă, a ajuns cea mai bună stenodactilografă din companie. Totuşi, slujba era plictisitoare şi orele de lucru treceau greu. Pentru Tina, cel mai important eveniment al zilei era călătoria cu autobuzul. Şoferul era incredibil de arătos şi o saluta întotdeauna zâmbindu-i şi făcându-i cu ochiul. Într-o zi şi-a făcut curaj şi a invitat-o să bea ceva, iar din ziua aceea au fost nedespărţiţi. Poate că Tina îşi abandonase visul de a face carieră în jurnalism, dar Richard Craig era o compensaţie mai mult decât suficientă.

S-au dus în salon, unde Rick pornise un element al reşoului electric. Pentru că nu aveau încălzire centrală, în casă era mereu foarte frig. Rick era deja la al treilea pahar din vinul acela spumos, ieftin, şi începuse să îngaime cuvintele. Asta era problema cu el. Niciodată nu se trezea de-a binelea, aşa că nu-i lua mult ca să ajungă iar incoerent. Tina trăgea încă de primul pahar. Nici măcar nu-i plăcea gustul vinului acidulat, îi dădea dureri de cap. Rick stătea crăcănat pe canapea şi se uita la *The Generation Game*.

— Ai mai văzut premii atât de cretine? Ce dracu' e un set pentru fondue?

— Este o crăticioară în care se încălzeşte sosul de brânză, ca să poţi înmuia în el bucăţele de pâine.

— Sună oribil.

— E considerat culmea sofisticării.

Rick a bătut cu palma canapeaua, lângă el.

— Închide televizorul şi vino să stai lângă mine, iubito.

Tina a lăsat jos paharul şi s-a urnit cu greu spre el.

— A mai rămas acidulat din ăsta? a întrebat el.

— Da, mai e un pic, dar nu crezi că ai…

— Băut destul? Nu, n-am băut destul. N-am nimic, Tina. Te rog să nu mai fi aşa cicălitoare. Strici totul. Vino încoace!

A luat-o în braţe şi a încercat s-o sărute. Tina şi-a strâns instinctiv buzele, crispându-se.

— Acum ce s-a mai întâmplat? a întrebat Rick.

— Nimic a răspuns ea, împingându-l uşor.

— Să-ţi aduc băutura aia.

El a prins-o însă de încheieturi, strâns.

— Poate să mai aştepte.

A trântit-o pe canapea şi s-a aruncat asupra ei. I-a băgat limba în gură cu forţa, aproape făcând-o să vomite. L-a rugat să înceteze, dar nu a reuşit să-i opună rezistenţă şi nu a putut să-l împiedice să-i tragă pantalonii de pe ea şi să-i desfacă picioarele.

— Rick, aşteaptă, a insistat Tina, încercând să câştige un pic de timp. Hai să mergem sus, e mai comod acolo.

El a pocnit-o tare peste faţă.

— Poate crezi că m-am născut ieri. Acum taci şi simte-te bine, vacă frigidă ce eşti!

Tina a întors capul într-o parte şi a închis ochii. Nu era prima dată când o lua cu forţa, dar şi-a jurat sa fie ultima. Destul permisese să se întâmple aşa ceva. Viaţa ei depindea de această hotărâre.

Duminicile erau pentru Tina zilele cele mai rele din săptămână; ea căuta mereu pretexte ca să plece

de-acasă. Rick petrecuse noaptea pe canapea, prea beat ca să mai urce treptele, lucru pentru care se simţea recunoscătoare. Stătea în bucătărie, încălzindu-şi mâinile pe o cană de ceai şi uitându-se la mizeria din jur. Duhnea peste tot a mâncare plină de grăsime şi tigaia cu prăjeală se congelase în castronul cu apă îngheţată, acolo unde o abandonase Rick. Bărbatul a apărut în pragul uşii, cu părul zbârlit în unghiuri ciudate, cu pleoapele lipite somn. Era încă îmbrăcat în hainele de ieri.

— Unde-mi sunt ţigările?

Avea vocea cavernoasă, cu un horcăit dezgustător, care parcă îl izbea în piept atunci când îl slobozea. Tina s-a strâmbat.

— ’Neaţa! Sunt bine, mulţumesc, tu cum te simţi?

— Ce? a zis el, dar s-a prins după o scurtă pauză. A, stai aşa, e vorba de seara trecută?

Tina i-a împins peste masă pachetul de ţigări.

— Uite-le

Rick şi-a tras un scaun şi s-a aşezat şi el la masă.

— E rost de vreun ceai?

Tina a făcut semn din cap.

— Ceainicul e acolo.

Rick a tras cu sete din ţigară.

— Ai dreptate. Sunt ultimul nenorocit şi meriţi mai mult. Acum te rog să-mi faci un ceai.

— În sfârşit, ţi-a picat fisa.

— Să ştii că nu-i numai vina mea, a ripostat Rick, defensiv. Vreau să spun că ai şi tu o parte din vină.

Tina a lăsat cana jos şi a dat din cap.

— Şi în ce fel e vina mea? Ţi-am spus să nu-ţi iei pileală seara trecută, după ce-mi promiseseşi că n-o să mai bei niciodată, dar nu, tu ştii mai bine. Ai zis că un pahar, două n-o să facă niciun rău, că e o ocazie specială, bla, bla…

Rick i-a suflat în faţă un nor de fum gri.

— Îmi amintesc şi că mi-ai zis ieri să nu pariez. Hmm? Cine a ştiut atunci mai bine?

— Erau banii mei, a spus Tina calmă.

— Ce-i al tău e şi al meu. Suntem într-un parteneriat.

— OK, atunci dă-mi jumătate din câştig.

Rick a rânjit batjocoritor.

— Ăia sunt ai mei. Tu n-ai fost de acord cu pariul, îţi aminteşti?

Era imposibil să te înţelegi cu el şi Tina nu mai avea energie. Când a vorbit din nou, glasul i-a sunat mai plin de curaj decât se simţea ea, de fapt.

— Te părăsesc.

Rick a privit-o de parcă s-ar fi scurs viaţa din el. I-a luat mâna.

— Dumnezeule, Tina! Ştiu că noaptea trecută am fost un pic cam, ăăă, entuziast, dar ăsta nu-i un motiv să fii irascibilă. Doar ştii că te iubesc.

Îi simţea disperarea. O mai văzuse şi altă dată. În stadiul ăsta ar fi spus şi ar fi făcut orice ca s-o înduplece. Îi era atât de cunoscut ciclul acesta.

— Nu pricepi, nu? Sunt îngrozită de tine, Rick. Îngrozită de ce-o să-mi faci data viitoare. M-am săturat să mă duc la serviciu şi să fiu nevoită să mint în legătură cu vânătăile, sunt sătulă să trăiesc în cocina asta rece ca gheaţa şi să muncesc ore în şir ca să plătesc facturile.

— Dar…

Tina a ridicat mâna.

este g, trăieşti în

— Încă n-am terminat. Ai idee cum este să trăieşti în frică? Şi de ce ar trebui să fac asta? Eu sunt cea care întreţine casa. Tu nu aduci nici măcar un bănuţ; eşti doar o ţeavă pe care se scurg toţi banii noştri şi toate sentimentele mele.

— Asta-i de-a dreptul încântător! Aseară ţi-am pregătit ceaiul.

— O farfurie cu ouă şi cartofi prăjiţi? l-a luat Tina în râs. Dacă asta înseamnă pentru tine să-ţi dai silinţa, eşti mai ţăcănit decât îmi imaginam.

Rick respira greu şi avea pumnii încleştaţi, dar Tina a dat înainte. Nu-l înfruntase niciodată până

acum în felul acesta şi dintr-odată a simţit că a căpătat putere.

— Ai nevoie de un ajutor pe care eu nu ţi-l pot oferi.

El s-a repezit pe neaşteptate, s-a întins peste masă şi i-a înfipt mâna în păr.

— Ai pe cineva, nu-i aşa? Cine e? Îl omor şi apoi te omor şi pe tine.

Tina l-a privit în ochi, sfidătoare.

— Nu am pe nimeni, Rick. Nu poţi accepta că te părăsesc din cauza ta? Nu-i vina nimănui, în afară de tine.

El a slăbit strânsoarea şi i-a dat drumul.

— De ce mă faci să-ţi fac lucrurile astea? a spus el încet. Te rog, Tina, nu pleca! Am nevoie de tine.

Tina şi-a luat pardesiul şi a ridicat valijoara.

— Ţi-ai făcut deja bagajul? Nenorocito ce eşti? De cât timp plănuieşti asta?

— O, nici nu mai ştiu. Din ziua în care m-ai lovit atât de tare peste faţă, încât am avut nevoie de cusături la ochi.

— N-a fost vina mea, te-am atins cu inelul…

— Din ziua în care mi-ai dat un pumn şi mi-ai spart buza, din ziua în care ţi-ai stins ţigara pe braţul meu, din ziua în care m-ai violat prima dată, din ziua în care mi-ai furat banii ca să pariezi cu ei. Din ziua nenorocitei ăleia de nunţi. Să-ţi mai zic?

Pe măsură ce spunea toate astea cu voce tare, îşi găsea o forţă interioară îngropată de multă vreme şi, odată cu ea, şi convingerea că sănătatea ei mintală şi chiar supravieţuirea ei depindeau de această plecare. Ajunsese deja în hol şi, când a deschis uşa de la intrare, şi-a ţinut capul sus şi a plecat fără să se uite măcar o dată înapoi.

— Tina, întoarce-te! Îmi pare rău.

Lui Rick i se înmuiaseră genunchii; s-a prăbuşit pe podea. Tinei i-a trebuit tot curajul ca să nu o rupă la fugă în timp ce-şi urma drumul pe strada mărginită de case. Simţea că ar putea alerga la nesfârşit. Şi va fi nevoie să o facă atunci când Rick

avea să descopere că dăduse o raită prin buzunarul lui de la spate în timp ce dormea şi îi luase tot câştigul.

Peste câteva ore. Tina ciocănea la uşa unei vile cochete, aşteptând nerăbdătoare să răspundă cineva. I-a deschis o blondă atrăgătoare, machiată zdravăn şi acoperită cu bijuterii de aur.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Tu trebuie să fii Sheila. Eu sunt Tina.

I-a întins mâna, dar Sheila a ignorat-o.

— Ăăă… Graham este acasă?

— Te cunoaşte?

— Da, sunt o prietenă. Lucrez sâmbăta în magazinul de lângă el.

— Cine este, Sheila? s-a auzit Graham strigând de undeva din casă.

Sheila a deschis uşa încă puţin şi i-a făcut semn Tinei să intre.

— Zice că e prietenă cu tine.

— Tina! a exclamat Graham sosind în hol. Ce s-a întâmplat, scumpo?

La vederea chipului îngrijorat şi plin de bunăvoinţă al lui Graham, Tinei a început să-i tremure vocea.

— L-am părăsit, Graham.

— O, Doamne! Vino încoace!

A luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns. Sheila îi privea uluită. Graham s-a întors spre ea.

— Sheila, pui tu de ceai, te rog?

Tina s-a adunat.

— E în regulă, Sheila, nu stau. Voiam doar să-i spun lui Graham ce se întâmplă. Mi-a fost un prieten tare bun şi, dacă n-ar fi făcut ceva pentru mine ieri, n-aş fi reuşit să plec.

— I-ai luat banii? a întrebat Graham, fără să-i vină să creadă.

— Până la ultimul cent a zâmbit Tina chinuit. Am găsit o cameră ieftină de închiriat. O ochisem acum câteva săptămâni, dar pe atunci nu mi-o

permiteam. Oricum, este încă disponibilă şi mă duc acolo. Nici măcar nu-i prea rea. Mobila e veche rău şi pereţii sunt atât de subţiri, încât îl aud pe tipul de dincolo şi când se răzgândeşte, dar cel puţin e numai a mea.

— O să vină după tine, să ştii, i-a spus Graham, grav.

— N-am nicio îndoială că va veni. Ştie unde lucrez, s-ar putea să vină şi la magazin, dar nu-mi pasă. N-o să îndrăznească să ridice un deget la mine în public. E prea isteţ ca să facă aşa ceva.

— Totuşi, poate să te urmărească.

— Te rog, Graham! Crezi că eu nu ştiu? De ce crezi că mi-a luat atât ca să mă despart de el?

— Iartă-mă! Ai nevoie de ajutor cu mutarea?

— Am plecat doar cu o valijoară, aşa că nu-i prea mult de mutat, dar îţi mulţumesc. În regulă, ar cam fi timpul să plec. Mai am câte ceva de făcut.

— Dacă zici tu. Mă prezint la magazin sâmbăta viitoare. Ai grijă de tine!

În seara aceea, când s-a oprit din alergături, cu o cană de cacao în faţă, Tina a început să se relaxeze un pic. Era epuizată, aşa că şi-a lăsat capul pe spate, pe canapea, şi a închis ochii. Se simţea ciudat de goală atunci când se gândea la cei patru ani dezastruoşi ai căsătoriei sale. Nu ştia ce o să-i aducă viitorul, iar asta o umplea de teamă şi nelinişte. A scotocit prin geantă după un şerveţel, dar cum nu găsea, a răsturnat tot conţinutul pe podea. Tronând în vârful întregului balamuc, a dat cu ochii de scrisoarea pe care o dibuise în buzunarul acelui costum vechi. Simţindu-se incredibil de indiscretă, a ridicat-o şi a deschis cu grijă plicul sigilat, încercând să nu-l strice deloc. Scrisul se înşira destul de ordonat, dar ciudat de copilăros, de parcă autorul nu era obişnuit să folosească stiloul. Tina şi-a încrucişat picioarele sub ea şi a început să citească.

180 Gillbent Road
Manchester
4 septembrie 1939

Draga mea Christina,

După cum ştii, nu-s prea bun în treburile astea, dar acum am inima zdrobită şi asta este ce mă îndeamnă să scriu. Felul în care m-am purtat ieri cu tine este de neiertat, dar te rog să înţelegi că a fost doar şocul, nu reflectarea sentimentelor pe care le am faţă de tine. Aceste câteva luni din urmă au fost cele mai fericite din viaţa mea. Ştiu că nu ţi-am mai spus-o până acum, dar te iubesc, Chrissie, şi dacă mă laşi, o să-mi petrec fiecare zi care ne-a mai rămas împreună ca să ţi-o demonstrez. Tatăl tău mi-a spus că nu vrei să mă mai vezi şi nu te condamn, dar acum nu mai este vorba doar despre noi; trebuie să ne gândim şi la copil. Vreau să fiu un tată şi un soţ bun. Da, Chrissie, ăsta e felul meu neîndemânatic de a te cere de soţie. Te rog să spui că vei fi soţia mea, aşa încât să ne putem creşte copilul împreună. Poate că războiul ne separă fizic, dar legătura noastră sentimentală nu poate fi distrusă.

Trebuie să mă ierţi, Chrissie.

Te iubesc.

Al tău pentru totdeauna,

Billy xxx

A terminat de citit şi s-a cutremurat fără să vrea. Deşi nu-şi folosea niciodată numele întreg, şi ea fusese botezată tot Christina şi a simţit pe dată o legătură cu această Chrissie. Totul era atât de trist. De ce nu trimisese Billy scrisoarea? Ce se întâmplase cu Chrissie şi cu bebeluşul lor? Poate că trebuia să încerce să afle unde se găseau oamenii aceştia şi să livreze scrisoarea destinatarului de drept. Până la urmă, ar putea fi o

distragere bine-venită de la toate celelalte probleme.

4

Primăvara lui 1939

Billy Stirling ştiuse dintotdeauna că este chipeş, pentru că maică-sa nu obosea să-i tot repete asta. Aşa ca nu surprinsese pe nimeni faptul că, ajuns la douăzeci şi unu de ani, nu ducea lipsă de atenţie din partea femeilor. Părul lui negru, purtat un pic cam lung, era pieptănat pe spate şi dat cu briantină, iar faţa bine rasă lăsa la vedere un ten închis la culoare, aproape negricios. Uimitor, având în vedere câte ţigări fuma, dinţii îi erau sclipitor de albi şi perfect drepţi. Când râdea, zâmbetul îi lumina toată faţa şi făcea în obraji nişte gropiţe care îl făceau să arate ca un şcolar obraznic. Cicatricea adâncă de deasupra sprâncenei stângi adăuga un plus înfăţişării sale exotice şi de câte ori le povestea fetelor căzute în admiraţie cum o căpătase primea suspine de compătimire. Nu doar că îşi amintea totul în legătură cu acel incident, dar maică-sa i-l povestise de multe ori.

Alice Stirling îşi iubea băiatul cu o intensitate plină de mândrie şi fusese foarte protectoare cu el. Soţul ei, Henry, credea că din cauza asta îl cam răsfăţase şi era chiar un pic gelos pe valul de iubire pe care îl revărsa asupra băiatului. Când primul lor născut, Edward, încă un bebeluş, murise de tuberculoză, Alice fusese imposibil de consolat şi se învinovăţise pe sine. Nimic din ce spusese sau făcuse Henry nu reuşise să o convingă că nu fusese vina ei. Poate dacă ar fi reuşit să sune mai convingător, l-ar fi crezut. Dar tot ce ştia Henry era că se întorsese acasă la sfârşitul Primului Război Mondial şi constatase că fiul lui murise. Nu apucase nici măcar să-l ţină în braţe.

Edward avea doar cinci luni când a murit şi trupuşorul lui fusese prea fragil ca să reziste tusei neîncetate cu sânge, transpiraţiei nocturne şi febrei

atât de tipice acestei boli. Chiar dacă tuberculoza era asociată cu o igienă precară, Alice avusese grijă de băiat cât de bine putuse. Ştia că sunt săraci. Aveau mâncare puţină, pentru că în ianuarie 1918 se introduseseră raţiile, dar cele mai multe familii trăiau aşa şi nu le mureau bebeluşii. Apartamentul pe care îl închiriaseră era o magherniţă de o cameră, însă Alice făcuse tot posibilul să-l păstreze curat. Era jilav şi lipicios şi umezeala atârna peste tot. Edward fusese încă de la naştere un bebeluş bolnăvicios şi mirosul laptelui pe care-l regurgita se simţea tot timpul în aer. Când venea ora de culcare, Alice îl înfăşura în pături şi-l lua cu ea în pat, unde îl ţinea toată noaptea strâns în braţe, trezindu-se mereu ca să verifice dacă mai respiră. Cu toate astea, în ciuda eforturilor ei, Edward tot murise şi vina o râcâia, şubrezindu-i încetul cu încetul încrederea în calităţile ei de mamă. După ce se întorsese acasă din tranşee, Henry se închisese în sine şi lui Alice i s-a părut tot mai greu să ajungă la el. Îşi vorbeau rareori şi această existenţă mizerabilă părea să le definească pe deplin căsnicia. Chiar dacă se îndoia de capacitatea ei de a fi mamă, Alice tânjea după un alt copil. În ea exista un gol despre care simţea că poate fi umplut numai dacă ar fi purtat grijă unei noi vieţi. Cu toate astea, şansele de a rămâne însărcinată erau inexistente, având în vedere distanţa tot mai mare dintre ea şi Henry.

Într-o zi, nu mult după moartea micuţului Edward, Alice a auzit două femei clevetind în colţul magazinului. A ciulit urechile şi s-a strecurat mai aproape, ca să asculte ce spun. Când i s-a părut că a auzit destul, a ieşit din magazin cu inima bătând să-i spargă pieptul şi s-a grăbit spre casă. Spre uşurarea ei, Henry nu ajunsese încă. S-a schimbat repede în hainele cele bune de duminică şi şi-a pus şi căciula de blană şi mănuşile. Căciula mirosea a rânced şi a mucegai, dar n-avea de ales. A periat-o puţin şi şi-a aranjat-o cu grijă pe cap,

apoi s-a privit în oglinda micuţă, pătrată, atârnată deasupra chiuvetei de la bucătărie, care-i folosea şi ca baie, apoi a adăugat o umbră de ruj rozaliu. Ştia că trebuia să-şi pună pantofi cu toc jos, pentru că avea mult de mers, dar cu tocurile înalte arăta mult mai elegantă în costum. După o ultimă privire în oglindă, cu hotărârea zugrăvită pe chip, Alice a închis uşa şi şi-a întipărit pe chip o linişte veselă, izvorâtă din hotărârea luată.

Faţada cenuşie a orfelinatului era impregnată de decenii de mizerie, iar buruienile creşteau din belşug în jgheaburi. Vopseaua neagră de pe uşa din faţă îşi pierduse de mult lustrul şi acum era crăpată şi cojită. Întreg locul arăta auster şi mai degrabă neprimitor. În ciuda acestor lucruri, Alice şi-a înghiţit reţinerea şi a urcat treptele de piatră spre intrarea pe verandă. A îndepărtat o pânză de păianjen care i s-a agăţat în căciulă. Ciocanul uriaş cu care se bătea în uşă era înţepenit şi a bâjbâit neîndemânatică înainte de a reuşi să legene suficient inelul de oţel pentru a produce un ciocănit cât de cât satisfăcător. După o vreme care i-a părut o eternitate, uşa cea grea s-a deschis şi o femeie în uniformă scrobită de asistentă a măsurat-o pe Alice de sus până jos.

— Da? Pot să vă ajut cu ceva?

În momentul acela. Alice şi-a dat seama că nu repetase ce voia să spună.

— Bună ziua… Ăăă… Sunt… Mă cheamă Alice Stirling, a bălmăjit ea. Pot să intru?

Asistenta şi-a încrucişat braţele pe piept şi a ţintuit-o cu privirea.

— Aveţi programare?

— Nu, mă tem că n-am. E vreo problemă?

Asistenta a clătinat din cap şi a oftat, dar a deschis uşa mai larg şi i-a făcut semn lui Alice să intre.

— Aşteptaţi aici. O chem pe şefa.

Alice a privit-o dispărând în lungul culoarului. Aerul era îmbâcsit de miros de dezinfectant şi

varză fiartă prea mult, o combinaţie care i-a făcut greaţă. Avea gura uscată şi transpiraţia i se prelingea broboane pe ceafă. Începea să regrete că-şi pusese căciula aceea.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Alice s-a întors pe călcâie. Şefa avea o faţă blândă şi expresivă, care nu se potrivea cu vocea, iar Alice a fost luată prin surprindere pentru o clipă.

— Mă numesc Alice Stirling şi am venit după un copilaş.

— Ce copilaş? Avem mulţi copii aici.

— Desigur, şi-a cerut scuze Alice. Iertaţi-mă, nu-i ştiu numele.

— Mă tem că trebuie să fiţi mai exactă.

Undeva s-a auzit un copilaş plângând, iar Alice a simţit brusc cum i se pune un nod în gât şi ochii i se umplu de lacrimi. Şi le-a şters cu mâna înmănuşată.

— Sunteţi bine? a întrebat-o şefa, cu vocea un pic înmuiată.

— Nu chiar. Ştiţi, mi-am pierdut copilul.

— Şi credeţi că ar putea fi aici?

Preţ de o secunda, Alice s-a simţit confuză.

— O, nu, sigur că nu. Copilul meu a murit.

Ochii şefei s-au mărit la auzul unui răspuns atât de abrupt. A luat-o pe Alice de braţ şi a condus-o în biroul ei, apoi a închis uşa.

— Acum, ce-ar fi să-mi spuneţi despre ce este vorba?

Alice simţea o dorinţă copleşitoare de a-şi descărca sufletul.

— Copilaşul meu, minunatul meu băieţel, Edward, a murit când avea numai cinci luni. Au spus că a fost tuberculoză. N-am putut face nimic, dar ştiu că Henry…

— Henry? a întrerupt-o şefa.

— Soţul meu, a explicat Alice. Ştiu că dă vina pe mine. El spune că nu, bineînţeles, dar eu nu am putut să-l ţin pe Edward în viaţă până la sosirea

tatălui său din război. Ce fel de mamă sunt? N-a reuşit să-şi vadă fiul. Acum abia dacă ne vorbim. Bea prea mult şi nu-mi arată niciun fel de afecţiune. Crede că suferinţa lui e mai mare decât a mea, pentru că eu, cel puţin, am petrecut cinci luni preţioase alături de Edward.

Şefa i-a întins o batistă.

— Haide, haide! Nu te învinovăţi. Mulţi copii mor de tuberculoză. Este ceva obişnuit, să ştii. Sunt sigură că ai făcut tot ce-ai putut.

Alice şi-a suflat zgomotos nasul.

— Dar n-a fost suficient, nu-i aşa?

N-avea habar cât mai poate îndura nefericirea asta. Şefa s-a uitat la ceasul de pe perete.

— Suntem aproape de ora ceaiului şi trebuie să merg la supraveghere. Ce-ar fi să mă însoţeşti?

— Sunteţi foarte amabilă, mulţumesc. Da, merg.

— Apoi poţi să-mi spui ce te aduce aici. Ai vorbit despre un copil…

Alice a urmat-o pe şefă în sala de mese, unde copiii erau deja aşezaţi la mesele lungi de lemn. Cina era simplă, doar felii subţiri de pâine cu unt şi o tocană apoasă.

A ştiut că el este chiar din secunda în care l-a zărit. Iar tăietura adâncă de deasupra sprâncenei stângi a confirmat-o. A mers drept la el, acolo unde stătea, în scaunul înalt, bătând cu lingura în masă. Imediat ce a văzut-o apropiindu-se, s-a oprit, i-a arătat un zâmbet fără dinţi şi a ridicat mânuţele, cerându-i să-l ia în braţe. L-a scos din scaun şi a respirat mirosul acela de lapte. Purta o brăţară micuţă de hârtie, pe care avea scris numele şi data naşterii. *William Edwards. 20 martie 1918.*

— Este în regulă, i-a şoptit Alice la ureche. Mama e aici.

Mai târziu, în biroul şefei, a aflat povestea sosirii la orfelinat a micuţului Billy. Ca şi Alice, mama lui Billy, Frances Edwards, născuse în timpul războiului, însă tatăl lui, Albert, fusese din păcate ucis în luptă cu doar o lună înainte de

încetarea ostilităţilor. În ziua armistiţiului, 11 noiembrie 1918, pe când clopotele de la biserică băteau de sărbătoare în toată ţara, Frances şi-a luat în braţe preţiosul copilaş şi, ţinându-l strâns, s-a aruncat cu el de pe un pod de cale ferată. Ea a murit pe loc, dar Billy a supravieţuit în mod miraculos, doar cu o tăietură adâncă deasupra sprâncenei strângi. Se pare că trupul mamei sale i-a amortizat căderea. În ciuda nenumăratelor apeluri, nicio rudă nu a venit să-l ceară, aşa că autorităţile l-au plasat într-un orfelinat.

Alice şi-a şters o lacrimă din colţul ochiului.

— Şi acum ce-o să se întâmple cu el?

Şefa a dat din umeri.

— O să avem grijă de el aici. O să fie bine îngrijit.

— Îl iau eu, a spus Alice. El este un copil fără mamă, iar eu sunt o mamă fără copil. Vă rog, doamnă.

Şefa a privit-o plină de îndoială.

— Nu avem o politică formală pentru adopţii, dar va trebui să treceţi prin câteva verificări şi o să aveţi acte de făcut.

S-a uitat la expresia rugătoare de pe chipul lui Alice.

— O să văd ce pot face.

Alice i-a zâmbit uşor.

— Mulţumesc. O să vorbesc cu soţul meu

Billy a părăsit orfelinatul o săptămână mai târziu, doar cu două lucruri ale lui: inelul de logodnă al răposatei sale mame şi o floare de mac din Flandra, pe care Albert o presase şi i-o trimisese lui Frances, din tranşee, alături de o scrisoare.

12 octombrie 1918

Draga mea Frances,

Aş vrea să poţi vedea şi tu macii ăştia de pe câmpuri. Când sunt bătuţi de vânt sunt şi mai minunaţi. L-am salvat pe ăsta din

noroaiele Flandrei. Să ai grijă de băiatul nostru. Abia aştept să-l văd.

Vă trimit toată dragostea şi iubirea mea, pentru totdeauna.

Albert xx

A fost ucis în luptă, două zile mai târziu.

Acum în primăvara anului 1939, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, Billy îi era devotat cu totul mamei sale adoptive. Relaţia lui cu tatăl era, totuşi, ceva mai complicată, ca să nu spunem mai mult. Îşi dăduse seama că metoda cea mai bună de a face faţă situaţiei era să păstreze distanţa. Henry Stirling petrecea îngrozitor de mult timp în cârciumă sau pur şi simplu hălăduind pe străzi, aşa că strategia lui Billy nu era greu de urmat. Henry nu-l acceptase niciodată cu adevărat drept fiul lui şi valul de iubire pe care Alice îl revărsa asupra băiatului nu făcea decât să-i sporească resentimentele.

Într-o seară, Billy şi prietenul lui cel mai bun, Clark, propteau tejgheaua barului dintr-o cârciumă, când Clark a spus:

— Mi-e milă de tine.

Billy a tras un fum lung din ţigară şi şi-a privit prietenul.

— De ce, mă rog?

— Păi tu n-ai simţit niciodată cum e la vânătoare. Adică fetele îţi cad la picioare, şi gata. Tot ce trebuie să faci este să intri într-o încăpere şi ochii tuturor fetelor de acolo se îndreaptă spre tine. Care mai e provocarea?

Billy a ridicat din umeri şi a pocnit din degete spre barman.

— Prietene, te rog, încă două romuri, când ai un minut.

S-a întors apoi spre Clark.

— Asta-i ce crezi tu? Ţi-a trecut vreodată prin minte că fetele care sunt obsedate de felul cum

arată un tip sunt total superficiale? Nu au niciun fel de substanţă; poate că sunt amuzante pentru o aventură de-o noapte, dar după aia sunt plictisit rău de ele. Aş vrea o relaţie serioasă, stabilă, la fel ca oricine.

I-a dat lui Clark paharul.

— Hai noroc!

Clark nu părea convins.

— N-am nicio şansa cu tine în preajmă, nu-i aşa? a bombănit el.

Şi era adevărat. Fetele roiau în jurul celor doi în sala de dans, dar Billy era cel cu care voiau să vorbească, Billy era cel care voiau să le învârtească pe ringul de dans şi cu Billy voiau să meargă acasă, la finalul serii.

— Eşti prietenul meu cel mai bun, Clark. Suntem prieteni de când eram nişte puşti în pantaloni scurţi, cu genunchii juliţi şi feţele murdare. Vrei să spui că n-ar mai trebui să ieşim împreună, ca să ai şanse mai mari cu fetele?

Clark a oftat.

— Nu, sigur că nu asta vreau să spun. Doar că mi se pare că n-o să-mi găsesc pe nimeni, niciodată.

Billy l-a plesnit pe spate.

— Adună-te, Clark, nu-ţi mai plânge atâta de milă! Nicio fată nu-l vrea pe unul care se îneacă de cât îşi plânge singur de milă.

Billy şi-a privit prietenul prin aerul plin de fum din bar. Deşi era adevărat că părul roşcat şi pistruii lui Clark nu erau chiar un magnet pentru fete, ochii lui pătrunzători, de un albastru-limpede, păreau că-ţi privesc direct în suflet, strălucind pe un chip care era, în esenţă, foarte arătos. Poate că statura lui mică îl trăgea înapoi în faţa fetelor cocoţate pe tocuri, iar accentul tărăgănat de Black Country era cam nelalocul lui în Manchester şi-l făcea să sune un pic înapoiat, deşi lucrurile stăteau exact pe dos. Însă ar fi fost greu de găsit un camarad mai loial, mai de încredere şi mai cumsecade decât el.

— Îmi pare rău, Billy, a spus Clark. Mai luăm un rând?

Billy s-a uitat la ceas.

— Mai bine nu. Mama trebuie să fi pregătit deja ceaiul. Ne vedem mâine la Buck, bine?

* * *

Sala de dans Buccaneer era locul lor favorit pentru hoinăreala de vineri seara. Grupuri-grupuri de fete chicoteau emoţionate la marginea ringului de dans, trăgând cu ochiul pe furiş în jurul lor, sperând să fie invitate la dans de cineva. Aveau şi o trupă formată din trei persoane, iar luminile erau îndeajuns de difuze încât să creeze o atmosferă romantică, dacă era nevoie. Totul era în contrast cu serile de dans din sala bisericii, unde vicarul insista să patroneze întâlnirile şi să separe perechile care, după părerea lui, stăteau prea apropiate. Odată, Billy a fost pur şi simplu dat afară pentru că îşi lăsase mâinile să alunece prea mult pe spatele partenerei sale. Inutil să spunem că prietenul lui, Clark, găsise episodul de-a dreptul caraghios.

Totuşi, la Buccaneer nu erau astfel de restricţii şi după conversaţia din seara precedentă, Billy era hotărât să-i găsească lui Clark o fată minunată, care să-l ducă acasă, să i-l prezinte maică-sii, să se mărite cu el şi să-i toarne copii. Sau, în caz că asta nu-i ieşea, să-i găsească măcar pe cineva care să vrea să danseze cu el. Trupa era în mare formă şi era greu să ai o conversaţie care să acopere muzica. Billy şi-a făcut mâinile pâlnie şi a vorbit direct în urechea lui Clark.

— Ai văzut pe vreuna pe care ai vrea s-o inviţi la dans?

Clark s-a frecat la ureche.

— Nu sunt surd!

— Ce zici de alea două, de acolo?

Billy a arătat spre două fete care se uitaseră toată seara la ei. Una era înaltă, mai degrabă stridentă, machiată îngrozitor de tare. Şi-a aruncat provocator pe spate părul negru, căutând privirea lui Billy. Era evident că prietena ei nu se simţea în largul său şi privea în pământ. Billy s-a îndreptat brusc şi l-a înghiontit pe Clark.

— La dracu', vin încoace.

S-au uitat amândoi cum fata mai înaltă se strecoară pe ringul de dans spre ei, cu prietena ei ţinându-se în urmă, încercând să nu verse peste tot băutura din pahar.

— Bună, fetelor, a spus Billy.

— 'nă seara, a dat Clark din cap.

— Am văzut că vă uitaţi la noi, a spus cea înaltă, fluturându-şi iar părul pe spate. Eu sunt Sylvia, iar ea e prietena mea, Chrissie.

— Încântat de cunoştinţă. Eu sunt Billy, iar el este Clark.

Clark a dat din nou din cap şi şi-a şters palma transpirată pe pantaloni, înainte de a le strânge mâinile celor două fete.

Chrissie a zâmbit dulce, cu ochii ei albaştri lucind amuzaţi. Deşi era mai rezervată decât prietena ei, era de departe cea mai atrăgătoare dintre ele două. Părul blond cădea în bucle ordonate, iar pielea îi strălucea şi nu purta decât o umbră uşoară de ruj roz. Billy abia putea să-şi ia ochii de la ea, dar Syl avea alte gânduri. L-a tras de cravată, obligându-l să lase jos băutura.

— Hai să vedem din ce aluat eşti făcut.

Billy a încercat să protesteze, dar n-a folosit la nimic. Syl îl prinsese zdravăn de braţ şi îl trăgea spre ringul de dans. Billy a privit înapoi şi, când i-a văzut pe Clark şi Chrissie aşezându-se la o masă, a simţit un ghimpe neaşteptat de gelozie.

Syl era o dansatoare minunată, dar modestia nu se număra printre calităţile ei.

— Hei, suntem un cuplu răpitor, nu-i aşa?

Când li s-au alăturat prietenilor aflaţi la masă, Clark şi Chrissie erau atât de adânciţi în discuţie, încât abia dacă i-au observat. Trupa încetinise ritmul muzicii şi perechile începuseră să alunece spre ringul de dans pentru dansuri mai lente. Billy ştia că amicul lui se teme cel mai mult de această parte a serii – dar nu şi azi, se pare. Fără să spună nimic, a întins mâna spre Chrissie, care i-a prins-o timidă şi s-a ridicat. Billy n-a mai putut decât să-l privească pe Clark conducând-o pe fată spre ringul de dans şi punându-şi mâinile în jurul taliei ei. Se legănau în ritmul muzicii, în timp de Billy şi Syl îi priveau.

— Ah, sunt o pereche minunată, nu?

Billy n-a putut răspunde. Avea sentimentul îngrozitor că tocmai pierduse ceva foarte preţios. Ceva ce nu avusese niciodată, dar nici nu-i va mai aparţine vreodată. Clark o ţinea pe Chrissie aproape de el şi s-a întors să-l privească. A ridicat ambele degete mari şi a rânjit. Billy s-a străduit să-i surâdă şi a ridicat paharul spre el. Nu-şi putea explica sentimentul, dar se simţea de parcă îi fusese smulsă inima şi înlocuită cu un bulgăre de plumb; şi-a dat seama, dintr-odată, că de fapt Chrissie ar fi trebuit să fie iubirea vieţii lui. Din păcate, acum era în braţele celui mai bun prieten al său.

5

Primăvara lui 1939

Chrissie şi-a proptit bicicleta de zid, blestemând în gând. Îi sărise lanţul şi acum şosetele ei albe, scurte, erau stropite peste tot cu ulei şi mai trebuia şi să meargă pe jos tot restul drumului. Din fericire, ziua de primăvară părea mai degrabă una de vară şi aproape îşi terminase tura, aşa că putea să fie şi mai rău de-atât. Ca fiică de doctor şi de moaşă, era obişnuită să participe la activităţile de ajutorare a celorlalţi, iar astăzi făcea livrările zilnice de medicamente către pacienţii tatălui său.

Chrissie lucra la cabinetul medical din Wood Gardens, în Manchester, unde îndatoririle ei mergeau de la prepararea reţetelor până la lustruirea mobilierului de mahon. Doctorul Skinner era un medic respectat şi Chrissie se temea de el, ba chiar mai mult, era un pic îngrozită. Ţinea la o disciplină foarte strictă, pe care o impunea nevestei, fiicei şi chiar pacienţilor săi. N-avea timp de prostii şi infractorii recidivişti primeau un cocteil inventat, fabricat din nimic altceva decât o mixtură de lactoză şi nişte substanţe cu gust foarte rău. Acest amestec fetid, suficient cât să-l convingă pe pacient că o să se vindece de boala lui închipuită, avea şi avantajul suplimentar de a-i permite doctorului să încaseze trei şilingi şi şase pence pe o sticluţă. Multe mame regretaseră că şi-au adus copiii la doctorul Skinner doar pentru un roşu în gât. A doua zi, nefericita progenitură era răstignită chiar pe masa din bucătărie şi, doar cu un pufăit de cloroform, medicul îi scotea amigdalele.

Atât de mare era respectul faţă de bunul doctor, încât nimeni nu-i punea la îndoială metodele şi în comunitate avea reputaţia că ar putea vindeca orice. Toţi cei avuţi din împrejurimi veneau să-i

consulte doctorul Skinner. Le era îngăduit să folosească uşa din faţă a cabinetului şi să aştepte în ambianţa plăcută a sufrageriei familiei. Chrissie le făcea chiar şi un ceai, cât timp aşteptau. Nu exista un sistem de programare care să prevadă acest lucru, dar era un lucru acceptat de toată lumea că pacienţii intraţi pe uşa din faţă aveau întâietate faţă de cei care intraseră prin spate. Aceştia erau oameni mai puţin înstăriţi, care se străduiau din greu să plătească onorariul doctorului şi erau consideraţi de acesta drept o bătaie de cap. Din nefericire, se pare că aceştia din urmă se îmbolnăveau cu o regularitate mai mare decât cetăţenii de vază din Manchester, care aveau mijloacele necesare pentru a-l plăti pe doctor la timp. Chrissie fusese de multe ori stânjenită de atitudinea aspră a tatălui său şi nu o dată lăsase clienţii să plece fără să plătească. Atunci când lucrase la contabilitatea cabinetului, în practică, fusese mai degrabă adepta ascunderii acestor datorii. Poate că dr. Skinner era un medic grozav, dar nu se pricepea la contabilitate.

Aşadar, Chrissie s-a hotărât să lase deocamdată bicicleta acolo unde era şi a luat din coşul din faţă punga de hârtie maro. Înăuntru se găseau ultimele patru sticluţe cu medicamente de livrat. Chrissie făcuse ea însăşi cocteilul, aplicase grijulie capacul de ceară şi eticheta albă care menţiona numele pacientului. A fost uşurată când a văzut că două dintre sticluţe erau pentru aceeaşi persoană, ceea ce însemna că mai avea doar trei case şi termina ziua.

Era important ca azi să ajungă acasă la timp, pentru că seara urma să sfideze regulile aspre ale părinţilor ei şi să meargă la dans la salonul Buccaneer împreună cu prietena ei, Sylvia. Se cunoşteau încă din şcoală, când Sylvia o luase sub aripa ei ocrotitoare, şi de atunci rămăseseră prietene. Erau complet opuse în aproape toate privinţele, dar prietenia lor depăşise cumva

obstacolele, între care, deloc neglijabil, era şi dezaprobarea arătată de părinţii lui Chrissie, care credeau că avea o influenţă negativă asupra fiicei lor şi făceau orice ca să descurajeze apropierea dintre cele două fete. Totuşi, doctorul şi doamna Skinner urmau să iasă în seara aceea, iar Chrissie profitase de ocazie ca să aranjeze o vizită în secret la clubul Buccaneer. Dacă se întorcea acasă înainte de miezul nopţii, ei n-aveau să afle nimic.

Odată livrările terminate, Chrissie şi-a luat bicicleta şi a împins-o restul drumului spre casă. La poarta dinspre gradina o aştepta Leo, credinciosul lor Airedale terrier. Era cu adevărat fiinţa cea mai loială, mai curajoasă şi mai inteligentă pe care o cunoştea Chrissie. Oricând pleca să-şi facă turele, o aştepta răbdător la poartă, să sosească, şi o saluta cu un entuziasm nestăpânit. Tot corpul îi pendula dintr-o parte în alta când dădea din coadă şi colţurile buzelor i se ridicau, ca şi când ar fi zâmbit. Dacă dr. Skinner era plecat să facă vizite pacienţilor şi era nevoie urgentă de el la cabinet, Leo era trimis prin cartier cu un bilet legat la zgardă, ca să-l găsească.

— Bună, Leo, l-a salutat Chrissie, ciufulindu-i urechile.

I-a deschis poarta scârţâitoare de la grădină, dar el a sărit peste gard şi a alergat pe potecă spre uşa din faţă. Chrissie îi auzea pe ai ei vorbind în bucătărie; o străbătea un fior de emoţie. Era abia ora ceaiului, dar trebuia să înceapă să se pregătească pentru dans. Voia să-şi facă bucle, iar operaţiunea aceasta îi lua cel puţin o oră şi nu putea fi făcută cu părinţii acasă.

A intrat în bucătărie, încercând să se poarte firesc.

— La ce oră plecaţi?

— Bună seara şi ţie, Chrissie, a răspuns doamna Skinner. Totul e în regulă cu livrările?

— Ce? Oh, da, în afară de faptul că mi-a sărit iar lanţul, a arătat ea spre şosetele mânjite cu ulei.

— O să ţi-l pună tata la loc mâine, nu-i aşa, Samuel?

Dr. Skinner îşi stinse ţigara şi răsuci alta.

— Cam e momentul să înveţi să ai mai multă grijă de bicicleta aia. Nu-i lanţul de vină, ci felul în care apeşi nenorocita de frână.

— Tată, nu-i vina mea…

Doamna Skinner şi-a pus degetul pe buze şi s-a uitat urât la Chrissie, care s-a întrerupt brusc. Apoi s-a întors spre bărbatul ei.

— Hai, hai, Samuel, nu fi morocănos! Ce-ar fi să te duci să faci o baie? Eu o să-ţi aduc un whisky.

— Bună idee, cred că aşa o să fac. Sunt atât de obosit, încât s-ar putea să las baltă serata asta dansantă.

La auzul veştii, Chrissie a simţit un acces brusc de panică şi şi-a ţinut respiraţia. Sylvia trebuia să sosească peste câteva ore.

Mabel Skinner şi-a gonit soţul din bucătărie şi l-a urmat pe scări.

— O să te simţi mult mai bine după baie şi, oricum, tot am cumpărat rochia cea nouă, nu-i aşa? Ar fi păcat s-o irosesc.

Chrissie a scos un oftat de uşurare şi a strigat după maică-sa:

— Ce avem la ceai?

Răspunsul înăbuşit al maică-sii a coborât dinspre scări.

— Ia-ţi şi tu nişte pâine cu gem, te rog! Tatăl tău şi cu mine o să mâncăm la serată.

Încântător, s-a gândit Chrissie, în timp ce-şi tăia o felie subţire de pâine pe care a întins nişte unt, aruncându-i o bucăţică şi mereu răbdătorului Leo, care saliva alături de ea.

În cele din urmă, părinţii au plecat la petrecere, dar nu înainte de a-i da instrucţiuni.

— Nu uita să notezi informaţiile noi despre pacienţii care au fost operaţi azi la cabinet, să faci o listă cu cei care datorează bani pentru

medicamente şi să-l duci pe Leo la plimbare pe la zece.

Chrissie mai avea puţin şi-i împingea afară pe uşă înainte ca ei să-şi termine vorba.

— Nu uit. Petrecere frumoasă!

— Să fii cuminte, a avertizat-o doctorul Skinner, luându-şi soţia de braţ şi conducând-o pe alee.

— Cred că ne întoarcem pe la douăsprezece şi jumătate.

Chrissie s-a uitat după ei până când i-a pierdut din ochi, apoi a închis repede uşa şi s-a repezit pe scări, sărind câte două deodată. Când a sunat clopoţelul de la uşă, era îmbăiată, cu părul buclat şi îmbrăcata în singura rochie decentă pe care o avea. A deschis uşa doar cât să se poată strecura Sylvia înăuntru.

— Nu te-a urmărit nimeni, nu? a întrebat-o în şoaptă.

Sylvia şi-a dat ochii peste cap.

— Mergem la dans, nu să ne înrolăm în serviciile secrete. Ia să te vedem.

A măsurat-o de sus până jos, cântărindu-i înfăţişarea.

— Nu-i rău. Dar tot puteai să-ţi dai cu nişte roşu şi să te rujezi un pic.

— O, nu ştiu ce să zic. Nu vreau să arăt ca un clovn.

— Uită-te la mine, i-a ordonat Sylvia. Eu arăt ca un clovn?

Chrissie a cercetat chipul machiat din greu al prietenei sale. Sprâncenele erau perfect arcuite şi conturate cu creion negru, pielea părea palidă şi fără niciun cusur, scoţându-i în evidenţă buzele rubinii, strălucitoare. Era o apariţie cum ea n-ar fi sperat niciodată să fie.

— Sigur că nu, Syl, dar tu eşti mult mai sofisticată decât mine. Eşti înaltă, elegantă, încrezătoare…

Sylvia a luat-o de mână.

— Iar tu eşti drăguţă şi dulce, ca o păpuşică blondă.

Chrissie nu ştia sigur dacă acesta chiar era vreun mare compliment, dar i-a mulţumit, totuşi.

— Poate că o să-mi dau cu nişte ruj, atunci.

— Aşa, vezi, a spus Sylvia, deschizându-şi geanta.

— O, nu, nu cu al tău. Este prea… ştii tu… În fine, nu-i genul meu. Mă duc sus să văd ce are mama.

S-a întors câteva clipe mai târziu, cu buzele strălucind de un roz palid, care a părut să câştige aprobarea Sylviei.

— Mult mai bine, a decretat ea. Acum, hai, avem de dansat ca lumea.

A deschis uşa şi s-a repezit pe alee. Chrissie a urmat-o în grabă.

Când au ajuns ele, clubul era plin doar pe jumătate, iar oamenii nu începuseră încă să danseze. Cu toate acestea, orchestra cânta, iar Sylvia a sugerat să-şi ia ceva de băut până se mai umple locul. După numai câteva minute, a înghiontit-o pe Chrissie în coaste, destul de dureros.

— Au, de ce m-ai lovit?

— Şşşt! Uită-te la ăia doi care au intrat acum.

Chrissie a întors capul şi a văzut doi tineri care mergeau întins spre bar.

— Ăla înalt e absolut superb, ce zici? E al meu.

Chrissie a trebuit să-i dea dreptate. Arăta mai degrabă exotic şi ştia că nu s-ar fi uitat la ea nici măcar o dată, darămite şi a doua oară.

— Grozav, a spus ea. Oricum îmi place mai mult cum arată prietenul lui. Are o faţă drăguţă, dar pare aşa de emoţionat şi de nesigur, exact ca mine!

— Să le zic să stea cu noi?

Chrissie era îngrozită.

— N-ar trebui să aşteptăm să ne invite ei pe noi? Adică, altfel ar fi prea bătător la ochi.

— În regulă, a cedat Sylvia. Le dau o jumătate de oră şi apoi mă duc la ei.

Şi-a încrucişat picioarele lungi şi şi-a ridicat puţin fusta, când cei doi au trecut pe lângă ele. Chrissie a clătinat din cap, aţintindu-şi privirea în paharul din faţa ei. Sylvia era de-a dreptul incorigibilă.

Ringul de dans începuse să se umple şi Sylvia a observat că cei doi tineri nu se mişcaseră de lângă bar. Dintr-odată, cel înalt a arătat în direcţia lor. Cum i-a surprins privirea, Sylvia nu a mai pierdut nicio secundă.

— Hai, Chrissie, a spus ea. E momentul.

S-a strecurat prin încăpere, trăgând-o pe Chrissie după ea ca pe o remorcă. Tinerii s-au prezentat drept Billy şi Clark, iar Sylvia l-a târât imediat pe Billy pe ringul de dans.

— Ne aşezăm? s-a aventurat Clark, trăgând un scaun pentru Chrissie. Să-ţi mai iau ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, încă mai am în pahar, a răspuns Chrissie.

— Prietena ta dansează foarte bine, a spus Clark.

— Şi prietenul tău la fel.

— Cine, Billy? Mda, are mult exerciţiu. Nu cred că a fost refuzat vreodată de vreo fată.

Chrissie a observat melancolia din ochii lui Clark.

— Lasă-l pe Billy, povesteşte-mi despre tine.

— Despre mine?

Clark părea uimit.

— Păi, ce vrei să ştii?

Chrissie şi-a dat seama că el era mai emoţionat decât ea, iar lucrul ăsta a relaxat-o puţin. A dat din umeri.

— Păi, de unde eşti? Nu de pe-aici, după accent.

— Ai dreptate. M-am născut în Birmingham, dar am venit în Manchester când aveam şapte ani.

Pe Billy l-am cunoscut la şcoală şi de atunci am rămas prieteni. Eram obişnuit să fiu tachinat fiindcă vorbesc altfel decât ceilalţi, dar Billy îmi lua mereu apărarea, iar el era cel mai popular tip din clasă, toţi îl ascultau. Anii de şcoală ar fi fost un coşmar fără el. În schimb, îi făceam uneori temele. Nu că nu l-ar duce capul sau lucruri de genul ăsta, înţelegi tu, doar că era prea ocupat cu sportul şi cu altele, aşa că n-a dat prea multă atenţie învăţăturii. Şi maică-sa i-a făcut toate poftele. Tipul ăsta ar putea să facă tot ce ar vrea.

Chrissie i-a privit pe Billy şi Syl pe ringul de dans. Billy părea cam neatent şi tot privea spre masa lor. Când a văzut-o pe Chrissie privindu-i, i-a aruncat un zâmbet şi ea a simţit cum roşeşte. S-a întors, stânjenită.

— Se pare că se potriveşte bine cu Syl.

— A, o să fie în regulă. Tipa e răpitoare, nu-i aşa? Billy le obţine mereu pe cele mai frumoase.

Chrissie l-a ţintuit pe Clark drept în ochii lui albaştri, aşteptând să-şi dea seama ce spusese. Era cătrănit rău.

— Oh, iartă-mă. N-am vrut… Eşti foarte drăguţă, într-o manieră mult mai discretă, s-a poticnit el. Vreau să zic că n-ai nevoie de tot machiajul ăla, ai o frumuseţe naturală şi…

Chrissie l-a luat de mână şi a zâmbit.

— Destul! Te iert.

A tras cu coada ochiului spre ceas.

— Nu te reţin, nu? a întrebat Clark.

— Deloc. Doar că trebuie să mă întorc până la miezul nopţii, ceea ce înseamnă că trebuie să plec spre casă cam pe la unsprezece şi jumătate.

— Avem o grămadă de timp, a spus Clark, relaxându-se un pic. Vrei o ţigară?

— Nu, mulţumesc, nu fumez, dar tu poţi fuma, dacă vrei.

— Eşti sigură?

Clark şi-a deschis pachetul de Capstan şi a scos o ţigară.

— Povesteşte-mi despre tine.

— Nu-i prea mult de zis. Lucrez pentru tata, doctorul Skinner, la cabinet. Mama este moaşă, aşa că uneori o ajut şi pe ea, dar sunt puţin îngreţoşată de treaba asta. Am văzut destule naşteri cât să nu-mi mai trebuiască sex în veci.

Îndată ce i-au ieşit cuvintele din gură, Chrissie şi-a dorit s-o înghită pământul. Simţea cum faţa îi ia foc. Nu-şi putea imagina ce Dumnezeu o apucase de spusese aşa ceva. Clark se înecase cu băutura şi îşi scuipase pe bărbie lichidul chihlimbariu.

— Îmi pare rău, n-am vrut… s-a scuzat Chrissie.

Clark a început să râdă, iar Chrissie i s-a alăturat până când nu se mai puteau opri. Când Billy şi Syl s-au întors la masă, erau din nou adânciţi în conversaţie. Trupa încetinise ritmul muzicii, iar Clark s-a ridicat în linişte şi a întins mâna. Chrissie a luat-o şi s-a lăsat condusă spre ringul de dans. La început au fost sfioşi şi înfricoşaţi, iar Clark păşea neîndemânatic pe călcâie, dar pe măsură ce s-au obişnuit cu senzaţia trupului celuilalt, au început să se bucure de experienţă. Clark nu era cu mult mai înalt decât Chrissie, aşa că fetei i-a fost uşor să-l privească în ochi. El i-a zâmbit, la rândul lui şi a tras-o mai aproape, lăsând-o să-i simtă parfumul de pe piele, o aromă proaspătă, de citrice, cu o tuşă foarte uşoară de tutun. Brusc, s-a întrebat dacă o să încerce s-o sărute, iar gândul a panicat-o. A tras adânc aer în piept şi s-a străduit să-şi păstreze calmul. Doar avea nouăsprezece ani, pentru Dumnezeu.

Îşi pusese braţele în jurul gâtului lui Clark; s-a tras puţin mai aproape de el, ca să arunce o privire la ceasul de mână, aflat în dreptul cefei lui. Tânărul s-a aplecat pe lângă gâtul ei şi braţele i s-au strâns în jurul taliei. Chrissie a constatat cu uluire că se făcuse deja aproape unsprezece şi jumătate. Trebuia să ia măsuri, dar nu voia să rupă vraja. L-a bodogănit pe taică-său în gând. În cele

din urmă, când muzica s-a oprit, s-au depărtat uşor unul de celălalt.

— Îmi pare rău, chiar trebuie să plec.

— Înţeleg. Vrei să te conduc acasă?

Chrissie a aruncat o privire spre Billy şi Sylvia. Fata îl mângâia uşurel pe faţă, trecându-şi degetele peste cicatricea lui. Se vedea de la o poştă că Billy nu se simte bine.

— Ar fi minunat, mulţumesc. Doar s-o întreb pe Syl dacă nu se supără.

Sigur că Syl nu se supăra. Era fermecată de Billy şi se bucura că Clark şi Chrissie plecau, ca să poată rămâne singură cu el.

Clark s-a strecurat lângă Billy.

— Nu-mi vine să cred. E minunată, s-a entuziasmat el. M-am oferit s-o conduc acasă. Nu te superi, nu? Oricum, se pare că eşti şi tu foarte ocupat.

— Nu, prietene. Du-te. Succes!

Chrissie a venit lângă cei doi prieteni.

— Eşti gata de plecare? l-a întrebat ea pe Clark.

— Sunt gata, a răspuns el, luând-o de mână.

— La revedere, Billy. Mă bucur că te-am cunoscut.

I-a întins lui Billy cealaltă mână, el a luat-o şi ochii li s-au întâlnit pentru o clipă. Pe Chrissie a uimit-o ce a văzut în ei, un amestec incredibil de tristeţe şi dor. Erau de un căprui atât de adânc, încât abia distingeai pupilele.

— La revedere, Chrissie. Să ai grijă de Clark.

I-a făcut cu ochiul şi ea a roşit din nou, sprijinindu-se de braţul lui Clark ca să nu-şi piardă echilibrul, ameţită de confuzie.

— Ăăă… o să am. Pa, a reuşit ea să îngaime.

Billy i-a susţinut privirea şi mâna încă o secundă, până când Sylvia i-a adus cu picioarele pe pământ.

— Haide, mai avem timp pentru încă un dans.

Clark şi Chrissie s-au îndreptat spre ieşire, ţinându-se de mână. Clark i-a ţinut uşa ca să iasă;

Chrissie se lupta cu ispita de a întoarce capul. Clark era minunat şi se simţea complet relaxată în prezenţa lui, dar atunci de ce avea sentimentul că plecase cu tipul greşit?

Deşi seara de aprilie era un pic răcoroasă, când Chrissie şi Clark au ajuns la ea acasă, plimbarea în ritm rapid îi încălzise şi fetei i se tăia un pic respiraţia. Clark s-a uitat la ceas.

— Douăsprezece şi cinci. Cred că ne-am descurcat binişor.

Chrissie se simţea uşurată. Casa era cufundată în întuneric, semn că ai ei nu ajunseseră încă acasă. Acum venea şi partea ciudată a întâlnirii.

— Mă tem că nu te pot invita înăuntru. Părinţii mei trebuie să se întoarcă în curând, şi…

Clark şi-a pus degetele pe buzele ei.

— Nu-i nicio problemă, dar mi-aş dori mult să te mai văd.

Fata a ezitat, cu gândul la Billy şi la disperarea pe care i-o văzuse în ochi. Şi i-a imaginat pe el şi Sylvia legănându-se îmbrăţişaţi în obscuritatea hipnotizantă a ringului de dans. Oricum, el n-ar fi putut fi niciodată interesat de o fată naivă şi inocentă ca ea. Dintr-odată a părut că vede chipul lui Clark, aşteptând un răspuns. A dat din cap.

— Şi mie mi-ar plăcea.

— Serios?

Clark părea uimit. Chrissie a râs.

— Da, serios. Duminică sunt liberă. Poate ieşim la o plimbare.

— Perfect, a spus Clark. Trec pe aici pe la unu.

O clipă, Chrissie a intrat în panică.

— Ăă, nu. Ne vedem în parc, la pavilion. Dacă vrei, o să aduc nişte sendvişuri şi un termos.

— Abia aştept.

El i-a ridicat mâna şi i-a sărutat uşor dosul palmei. Apoi, fără alt cuvânt, s-a întors şi a plecat.

Când a deschis poarta de la grădină, Chrissie a încremenit de groază. Stând pe ultima treaptă,

tremurând şi scâncind, era Leo. Ştia că îl lăsase în casă, aşa că treaba asta nu putea însemna decât un singur lucru. Părinţii ei ajunseseră deja acasă.

6

Chrissie a scotocit prin geantă după cheie. În graba ei frenetică, a luat la rând de două ori conţinutul, înainte de a-şi da seama că o pusese în buzunarul de la pardesiu. Leo i se învârtea printre picioare, cerându-i să-l smotocească.

— Încetează, Leo, te rog! Trebuie să intru.

Şi-a ţinut răsuflarea şi a păşit în hol. Peste tot, întuneric şi linişte. Chiar era foarte ciudat. Poate că, totuşi, ai ei nu se întorseseră încă. Poate că lăsase uşa deschisă şi Leo reuşise să iasă. A înaintat pe bâjbâite pe hol, spre bucătărie, şi a aprins lumina, mijind ochii din cauza strălucirii bruşte. Leo venise după ea şi acum leorpăia însetat nişte apă. Uşa din spate era încuiată şi pe masă se aflau două ceşti murdare de cafea.

Chrissie a simţit că i se taie răsuflarea, căci a auzit o scârţâitură pe scări. Panica s-a transformat în teroare curată când a dat cu ochii de taică-său, care stătea în prag. Luase foc de furie, era roşu la faţă şi respira cu greu, căutându-şi cu dificultate cuvintele potrivite pentru a-şi exprima mânia. În timp ce Chrissie rămăsese ţintuită pe loc, tremurând, cu Leo ghemuit în spatele ei, dr. Skinner a făcut un pas în faţă, a ridicat mâna şi a lovit-o peste faţă. Fata s-a dezechilibrat, s-a dat înapoi şi a căzut peste Leo, apoi s-a lovit cu capul de podeaua de piatră. Fără nicio vorbă, doctorul Skinner s-a întors brusc pe călcâie şi a pornit cu paşi apăsaţi spre etaj.

Chrissie simţea în gură gustul sângelui; îi venea să vomite. S-a ridicat, dar camera se învârtea cu ea, aşa că s-a întins din nou şi a început să plângă. Leo a lins-o pe faţă şi apoi s-a ghemuit lângă ea; au petrecut aşa restul nopţii, într-o picoteală intermitentă, pe podeaua tare, nemiloasă.

Sâmbătă la prânz, Billy şi Clark s-au întâlnit pentru un pahar.

— Abia aştept, Bill, a spus Clark, împingând băutura spre prietenul lui.

— Deci, unde te întâlneşti cu ea? a întrebat Billy.

Ştia că ar trebui să se bucure pentru Clark, căci acesta aştepta de mult să aibă o întâlnire, dar era gelos şi îi era greu să se ascundă.

— În parc, la pavilion. Aduce nişte sendvişuri pentru picnic.

— Ce drăguţ! Ai sărutat-o?

Întrebarea l-a luat prin surprindere pe Clark.

— Păi, nu, doar pe mână.

Billy a răsuflat uşurat.

— Atunci, poate o s-o săruţi mâine?

— Nu vreau să mă grăbesc, Billy. Nu vreau să stric lucrurile. Cred că ea ar putea fi aleasa.

— Abia v-aţi cunoscut.

— Ştiu că e ridicol, dar este atât de caldă şi prietenoasă şi…

— Ca un labrador?

— Du-te naibii, Billy! a mormăit Clark în pahar.

Acesta a râs.

— Ştiu ce vrei să spui.

Asta era problema. Billy chiar ştia, pentru că şi el simţea la fel.

În ziua următoare, Clark aştepta emoţionat la pavilion. Era deja unu şi zece şi niciun semn de la Chrissie. Încă n-avea de ce să intre în panică, şi-a zis, ca să se încurajeze, uitându-se din nou la ceas. Ziua de primăvară era neobişnuit de caldă şi regreta că se îmbrăcase în costum, cu cravată. I se strânsese stomacul şi simţea tot timpul nevoia să se ducă la toaletă. Era în apropierea unor toalete publice, dar nu îndrăznea să plece, de teamă ca fata să nu sosească în absenţa lui şi să presupună că el nu s-a ivit încă. Se legăna de pe un picior pe altul, trăgându-se de manşete şi slăbindu-şi

cravata. S-a uitat spre poarta parcului, nerăbdător s-o vadă pe Chrissie intrând. Şi-o imagina cu chipul plin de prospeţime, strălucitoare, ducând un coş maroniu de picnic şi un pled din tartan, scuzându-se neîncetat pentru întârziere. El o va săruta politicos pe obraz şi va insista că nu, n-a întârziat, şi îi va spune cât de frumoasă este. Ea va rămâne un pic fără suflu, de la graba cu care venise, şi în cele din urmă se vor aşeza amândoi pe pătură, unde vor sta întinşi, cu degetele împletite, ca şi când s-ar cunoaşte de o viaţă.

Pe la unu şi jumătate, Clark ştia sigur că Chrissie nu mai vine. Cum putuse să fie atât de prost încât să creadă că va veni? El nu fusese niciodată de nasul unor fete precum Chrissie şi lucrurile nu se schimbaseră. S-a trânti pe iarbă şi a smuls brutal o narcisă. Avea de-acum petalele ofilite şi se trecuse, iar curând avea să se veştejească de tot şi să ajungă o tristeţe pentru ochi, în loc să fie imaginea fermecătoare a speranţei şi fericirii, aşa cum fusese cândva.

Singură la ea în cameră, Chrissie se uita la reflexia ei din oglinda de pe toaletă. Tăietura de pe buză prinsese coajă dar era încă umflată şi îi vuia capul. O durea inima când se uita la ceas şi se întreba cât de mult o va aştepta Clark la pavilion, înainte de a renunţa. Fierbea de furie mută. Tatăl ei n-avea niciun drept s-o ţină prizonieră în felul ăsta. Petrecuse toată ziua de sâmbătă închisă în camera ei, doar cu un pic de mâncare şi ceva de băut. Acum era duminică şi nu se prea vedea nicio speranţă că va fi eliberată.

Sâmbătă dimineaţă fusese supusă de părinţi unui adevărat interogatoriu cu privire la escapada de cu seară.

— N-am făcut decât să mă duc cu Syl la un club de dans, a protestat ea.

— La care? a întrebat-o tatăl, ca şi când asta ar fi avut vreo importanţă.

— La Buccaneer.

— În locul ăla de pierzanie?

S-a întors spre nevastă-sa.

— Ţi-am spus, Mabel, fata asta şi-a pierdut controlul.

Chrissie nu s-a putut stăpâni şi a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Samuel, nu exagera, l-a admonestat Mabel, apoi s-a întors spre fiică-sa.

— Ar fi trebuit să ne ceri voie, dacă voiai să ieşi. Minciuna este cea care ni se pare de neiertat, să ştii.

— Ştiu că nu m-aţi fi lăsat.

— Cine era băiatul ăla cu care erai? a întrebat-o dintr-odată Samuel Skinner.

Probabil că se uitase pe fereastră Mulţumesc lui Dumnezeu că nu ne-am sărutat, s-a gândit Chrissie. Ar fi luat foc.

— Îl cheamă Clark, a spus ea, plină de curaj. Este un băiat cumsecade, foarte politicos şi a avut grijă să ajung acasă în siguranţă.

— Ce s-a întâmplat cu Sylvia? a întrebat Mabel.

— Am lăsat-o la club, cu prietenul lui Clark, Billy.

— Fata aia are o influenţă negativă, mereu a avut, a bombănit Samuel.

Chrissie a dat să-şi apere prietena, dar a deschis gura prea mult şi buza a început din nou să-i sângereze. A tamponat-o cu un şerveţel. Taică-său i-a evitat privirea şi a avut decenţa de a părea ruşinat de ce făcuse.

— Ascultă, îmi pare rău că te-am lovit, a recunoscut el. Ne-am făcut griji pentru tine, asta-i tot. Putem să aranjăm să mai ieşi un pic, dacă vrei, dar aseară ai întins coarda şi trebuie să fii pedepsită.

De parcă o palmă peste faţă şi o noapte petrecută pe podea, în bucătărie, nu ar fi fost o pedeapsă suficientă, îşi zicea Chrissie, plină de amărăciune.

— O să rămâi toată ziua închisă în camera ta, a spus Mabel, cu privirea pironită în podea, ca să nu fie nevoită să înfrunte reproşul din ochii fiicei sale.

— Tot weekendul, a insistat Samuel.

Înainte de a continua, Mabel şi-a privit soţul.

— O să rămâi în camera ta tot weekendul.

Chrissie s-a gândit la întâlnirea cu Clark şi a încercat să protesteze. Tatăl ei a ridicat o mână, ca s-o facă să tacă, iar Chrissie a tresărit.

— Destul! Du-te odată la tine în cameră.

Fata s-a ridicat nefericită şi a urcat scările.

Mabel a strigat după ea:

— O să-ţi aduc mai târziu ceva de mâncare.

— Nu uita să-l scoţi pe Leo afară, a ripostat Chrissie. Şi până luni trebuie spălate şi sticluţele de medicamente returnate. A, şi trebuie dezinfectat şi instrumentarul de la cabinet…

A simţit că a repurtat o mică victorie şi un zâmbet strâmb i s-a ivit pe faţă, când a închis uşa camerei în spatele ei.

Acum se simţea îngrozitor fiindcă îl dezamăgise pe Clark, deşi se ruga în tăcere să nu vină să întrebe de ea. Asta ar fi stârnit atât de mult furia lui taică-său, încât se temea că nu va mai trece în veci de cei patru pereţi ai camerei. Nu avea cum să dea de el, din moment ce nu-i ştia nici măcar numele de familie, nicidecum unde locuieşte. Era disperată să-i explice ce s-a întâmplat, iar neputinţa şi vina o sufocau. Clark va crede că nu a fost la înălţimea cerinţelor ei, şi nu merita lucrul ăsta. Părea un om atât de bun şi atent, dar bântuit de îndoiala de sine şi total lipsit de încredere. Chrissie şi-a amintit expresia de pe chipul lui, atunci când ea a fost de acord să se întâlnească: neîncredere totală urmată de euforie, atunci când şi-a dat seama că voia să-l revadă. Acum o să fie pur şi simplu zdrobit.

Când a intrat în bar în seara aceea, pentru o ultimă comandă, Billy l-a văzut pe barman că-i face semn spre un colţ din încăpere. Acolo,

prăvălit pe un scaun, înconjurat de pahare goale şi de scrumiere care dădeau pe-afară, se afla Clark.

— E aici de când am deschis, l-a informat barmanul. L-am găsit bătând în uşă. Făcea un zgomot îngrozitor.

Billy s-a îndreptat spre el şi şi-a tras un scaun. Clark
avea cravata strâmbă şi îşi suflecase mânecile. Pleoapele îi căzuseră peste ochii injectaţi, care fixau un alt pahar cu băutură.

— Eşti bine, prietene? s-a aventurat Billy. Presupun că asta înseamnă că n-a mers prea grozav cu Chrissie.

— N-a mers deloc.

Lui Billy i-a tresărit inima.

— Ce vrei să spui?

— N-a venit la întâlnire.

Clark nu-şi putea ascunde amărăciunea din voce. Şi-a aprins o ţigară, tuşind violent.

— Uită-te în ce hal eşti, i-a spus Billy. Nu crezi că e destul?

— Destul din ce? Ţigări, alcool sau şi mai multă dezamăgire?

— Haide, adună-te şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Clark s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a frecat faţa.

— Cum ţi-am zis, nu a venit. M-a lăsat să stau acolo ca un idiot. Chiar îmi plăcea de ea, Billy. De ce mi-a făcut asta?

— Sunt sigur că a avut un motiv, a spus Billy, sperând să se înşele. Părea destul de interesată seara trecută. Nu cred că se putea răzgândi pur şi simplu, nu?

— Am terminat cu fetele. Mai mare daraua decât ocaua, a declarat Clark.

Luni dimineaţă, Billy se afla în faţa cabinetului din Wood Gardens. Clark îi spusese numele de familie al lui Chrissie şi că era fiică de doctor, aşa că nu-ţi trebuiau capacităţile de deducţie ale lui

Sherlock Holmes ca să-ţi dai seama unde locuia. Tânărul nu ştia bine ce caută acolo, darămite ce-i va spune, dar simţea că trebuie s-o vadă din nou. În vinerea aceea, fata trezise în el ceva greu de explicat. Poate era din cauză că se arătase mai interesată de Clark decât de el, lucru nemaiîntâlnit până atunci. Tot timpul cât avusese de furcă cu frumoasa, dar dezgustătoarea Sylvia, nu încetase să se gândească la Chrissie. De fiecare dată când se uita spre locul unde stăteau ea şi Clark, simţea împunsătura ghimpelui geloziei.

Billy ştia că prietenul său considerase mereu că e mai prejos decât el, din cauza popularităţii pe care o avea în şcoală, dar adevărul este că Billy era cel căzut în admiraţie pentru Clark. În timp ce Billy lucra la brutăria locală, având o slujbă cam plictisitoare şi prost plătită, Clark era angajat la Manchester Co-Operative Society, o companie de recuperare a banilor pentru produsele luate pe credit. Într-o zi, îi arătase lui Billy registrul uriaş legat în piele, explicându-i că trebuie înregistrate în el toate plăţile şi apoi compensate. Billy dăduse uluit din cap şi îşi dorise să fi fost mai atent la şcoală. Slujba lui de la brutărie presupunea muncă în schimburi şi adeseori trudea toată noaptea şi apoi dormea toată ziua următoare. Partea bună, totuşi, era că avea dreptul la o porţie zdravănă de tarte cu cremă, gratuite.

A auzit dintr-odată un lătrat şi un câine mare, cu blană cârlionţată, colorată în negru şi maro, s-a ivit dintr-un gang aflat spre o laterală a casei, urmat de Chrissie, care îşi împingea bicicleta. Billy a privit-o ascuns după un tufiş pe când se chinuia să întoarcă bicicleta cu roţile în sus şi blestema cătrănită pentru că o răsturnase. A ezitat un pic înainte de a ieşi din ascunzătoare, ca să deschidă poarta de la grădină.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o el.

Câinele s-a repezit să-l salute, de parcă erau vechi prieteni. Chrissie a ridicat privirea şi

sprâncenele i s-au arcuit. Billy a văzut că l-a recunoscut imediat.

— Mulţumesc, drăguţ din partea ta.

A trecut dincolo, a pus bicicleta pe roţi şi i-a potrivit ghidonul. Tânărul a observat imediat tăietura de pe buză şi vânătaia galbenă de pe obraz.

— Mi-a sărit lanţul. Trebuia să o repare tata, dar a uitat, i-a explicat Chrissie.

— Vrei să ţi-o repar eu?

— Dacă nu te superi, m-ar ajuta foarte mult.

Billy şi-a scos haina şi şi-a suflecat mânecile. În câteva secunde a pus lanţul la loc şi a întors bicicleta în poziţia corectă.

— Rezolvat, a spus el, ştergându-şi mâinile una de alta, în încercarea de a scăpa de petele de ulei. Nu i-au scăpat privirile îngrijorate pe care Chrissie le arunca în jur, în timp ce el lucra la bicicletă. Acum părea nerăbdătoare să-l vadă plecat.

— Eşti bine, Chrissie? a întrebat-o el blând.

— Te rog, vino cu mine, a răspuns ea.

A împins bicicleta pe alee şi Billy i-a ţinut poarta să iasă. Au mers în tăcere câteva minute, până când au ajuns la peticul pătrat de spaţiu verde de la care îşi trăgea numele Wood Gardens. Chrissie a proptit bicicleta de grilaj şi au găsit o bancă pe care s-au aşezat, unul lângă altul. Billy a privit drept înainte şi a întrebat-o:

— Ce-ai păţit la faţă?

Şi i-a ascultat îngrozit povestea.

— Tatăl tău ţi-a făcut asta?

— Nu contează, serios. E numai vina mea. Nu trebui să mă furişez aşa. Vezi tu, părinţii mei sunt foarte stricţi. Îşi fac griji pentru mine.

Billy spumega pe tăcute la gândul că doctorul Skinner a ridicat mâna la Chrissie şi apoi a ţinut-o încuiată tot weekendul. A întors capul ca s-o privească şi i-a luat cu grijă capul în palme, lăsându-şi degetul mare să mângâie uşor buza spartă. Era o mişcare curajoasă pentru un străin şi nu plănuise s-o facă. Chrissie părea uluită, dar în

acelaşi timp mai mult decât bucuroasă să-l lase pe Billy s-o privească drept în ochi.

După o vreme, s-a hotărât să vorbească.

— Ce face Clark?

Întrebarea a rupt violent legătura dintre ei şi Billy şi-a lăsat mâinile să cadă, privind în depărtare.

— Îmi pare rău, a continuat Chrissie. Dar m-am simţit groaznic că l-am dezamăgit ieri.

— Ai avut un motiv bun s-o faci, a spus Billy. Să fii prizonier în propria casă…

— Te-ai întâlnit cu el? Cred că-i datorez o explicaţie, dar n-am idee cum aş putea să dau de el.

— L-am văzut, da, a admis Billy. Era cam supărat, ca să fiu sincer, dar presupun că o să treacă peste asta.

— Mai ales când o să-i spun motivul, a spus Chrissie.

— Chiar trebuie să i-l spui? s-a rugat Billy de ea.

— De ce n-aş face-o?

Billy ştia că nu este rezonabil, ba chiar era duşmănos, dar nu se putea abţine. Îi era ruşine să admită, dar o voia pe fata asta chiar cu preţul fericirii prietenului său.

— Chrissie, uite. Când te-am întâlnit vineri seara, n-am putut să-mi iau ochii de la tine. Cu tine voiam să vorbesc, să dansez, dar nenorocita aia de Sylvia practic m-a răpit, iar apoi ţie şi lui Clark părea să vă meargă foarte bine. Am fost distrus când mi-a spus că te conduce acasă.

Chrissie părea mâhnită.

— Şi eu am simţit la fel, dar n-am visat în viaţa mea ca un băiat atât de… de… ei bine, ştii tu… atât de arătos, să se uite la mine.

Billy i-a luat mâna şi a strâns-o uşor.

— Eşti frumoasă, Chrissie. Ai echilibru, graţie şi eleganţă. Sylvia nici nu se poate compara cu tine.

Fata a roşit şi i-a zâmbit sfios.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Sylvia?

— Nimic, a dat Billy din umeri. Am condus-o acasă din politeţe, dar i-am zis că nu ne mai putem vedea, pentru că este altcineva în viaţa mea.

— Şi este? l-a întrebat Chrissie emoţionată.

El i-a făcut cu ochiul.

— Nu încă.

În clipa aceea, Chrissie a sărit în picioare, cu o expresie alarmată pe chip.

— Chiar trebuie să plec.

— Pot să te mai văd? a întrebat-o Billy.

— Mi-ar plăcea, dar ce facem cu Clark?

Lui Billy i-a fost ruşine să admită că uitase de prietenul lui.

— Vorbesc eu cu el, a asigurat-o.

Billy se gândise să păstreze secretă faţă de Clark proaspăta lui poveste de dragoste cu Chrissie, dar şi-dat seama că nu ar fi fost posibil şi că, în orice caz, acesta era un mod plin de laşitate de a scăpa. O fi fost el un ticălos nenorocit şi duplicitar, dar laş nu era în niciun caz. Discuţia lor ar fi putut decurge mai bine.

— Ce vrei să spui, că ieşi cu Chrissie? a întrebat Clark, neîncrezător.

— Îmi pare rău, Clark, chiar îmi pare, dar între Chrissie şi mine există o scânteie. Simţim la fel şi…

Billy n-a reuşit să-şi termine propoziţia, căci Clark îi înfipsese mâna în gât.

— Nu suporţi să mă vezi fericit, aşa-i? Ce-i cu tine? Ştii că eram atât de încântat s-o revăd, ştii cât am aşteptat să întâlnesc o fată cum e Chrissie sau orice altă fată, dar trebuie să distrugi tu totul. Eşti de necrezut. Al dracului să fii, Billy!

Ochii lui Clark aruncau fulgere de mânie şi în colţul gurii i se adunase saliva, în timp ce-l ţintuia pe Billy la perete.

— Calmează-te, amice…

Billy era complet luat prin surprindere de izbucnirea nefirească a prietenului lui.

— Nu-s amicul tău. Nu vreau să te mai văd în veci. În viaţa mea.

Clark a plecat spumegând de furie, lăsându-l pe Billy să-l urmărească pierdut cu privirea. Deci asta era. O prietenie între tipi spulberată de o fată. Probabil că se întâmplase de multe ori, în multe locuri de pe lume, dar gândul acesta nu-l consola deloc pe Billy. Era hotărât s-o facă fericită pe Chrissie, cu orice preţ. Din nefericire, doi bărbaţi pe care Billy nu-i întâlnise niciodată unelteau împotriva lui. Unul dintre ei era tatăl lui Chrissie, doctorul Skinner, iar celălalt îşi pusese în minte să prade totul în Europa, decis să-şi extindă imperiul.

7

Vara lui 1939 a fost cea mai fericită din viaţa lui Billy. În ciuda ameninţării permanente a războiului care plana peste ţară, el era într-o permanentă stare de euforie. Relaţia cu Chrissie se maturizase, transformându-se în ceva real şi palpabil, în ciuda dezaprobării din partea tatălui ei. Aşa cum ar fi putut prevedea oricine, Samuel Skinner avea un profund dispreţ pentru Billy şi abia dacă îl tolera. În ochii lui, Billy nu se potrivea nici pe departe cu fiica lui. Era o pacoste fără căpătâi, cu o slujbă fără perspective, idolatrizat de nebuna de maică-sa şi practic ignorat de alcoolicul de taică-său. Dr. Skinner îi ştia bine pe ai lui. Alice Stirling devenise obsedată după moartea primului său născut şi îl aducea la el la cabinet pe Billy cel adoptat cu o regularitate obositoare. Acum, fiica lui era lovită de pasiunea pentru acest Billy Stirling şi lucrul ăsta îl enerva groaznic pe bunul doctor.

Cel puţin Chrissie avusese bunul-simţ să-l avertizeze pe taică-său despre Billy şi să nu se vadă cu el pe furiş. În schimb, doctorul Skinner a presupus că relaţia va fi superficială şi va dura puţin, dar judecata lui s-a dovedit a fi greşită. Singura lui speranţă era ca Billy să fie chemat la datorie în armată în viitorul apropiat, iar asta ar fi vestit finalul întregii daravele.

Prima întâlnire între cei doi n-a decurs prea bine. Dr. Skinner nu-l mai văzuse pe Billy de când era mic, dar îi recunoscuse numele şi l-a ştiut imediat. Cicatricea de deasupra sprâncenei stângi era mai vizibilă ca oricând.

— Bună seara, domnule doctor Skinner, a spus Billy, întinzându-i mâna.

Doctorul s-a făcut că nu vede şi s-a întors spre Chrissie.

— Vreau să te întorci acasă pana la zece.

Mabel Skinner şi-a făcut apariţia din bucătărie, încă îmbrăcată în uniforma de moaşă.

— Tu trebuie să fii Billy, a spus ea. Mă bucur mult să te cunosc.

Samuel s-a uitat lung la nevastă-sa, care îi strângea mâna lui Billy. Mabel avusese nevoie de toată puterea ei de convingere ca să-şi convingă soţul că trebuie să-i lase lui Chrissie un pic mai multă libertate.

— Vă mulţumesc, doamnă Skinner. O să am mare grijă de fiica dumneavoastră.

— Hai Billy, să mergem, l-a grăbit Chrissie.

Mabel a dispărut înapoi în bucătărie, iar Chrissie şi Billy au pornit pe aleea din faţa casei, în timp ce Samuel Skinner îi privea pe geam. Billy a prins-o brusc pe Chrissie de braţ.

— Aşteaptă aici o secundă, da?

S-a întors pe alee şi a ajuns în faţa uşii chiar în momentul în care Samuel Skinner dădea s-o închidă. Şi-a băgat piciorul între prag şi uşă şi a venit foarte aproape de doctor.

— Dacă mai ridici vreodată un singur deget asupra fiicei
tale, îţi jur că te ucid cu mâinile goale.

De obicei, doctorul Skinner nu prea rămânea fără replică, dar acum a privit uluit, fără să-i vină să creadă, cum Billy se îndepărtează, punându-şi protector braţul în jurul taliei lui Chrissie.

Billy nu avusese niciodată până atunci o relaţie romantică şi preţuia mult sentimentele pe care le nutrea. Ştia că se îndrăgostise şi nici măcar răuvoitorul doctor Skinner nu putea să-i domolească patima. Totuşi, era înspăimântat de războiul care urma să izbucnească în curând şi care l-ar fi trimis pe vreun câmp de bătălie îndepărtat, ca să ia parte la un conflict pe care abia dacă-l înţelegea. Billy fusese un copil al finalului Primului Război Mondial, dar ştia că acesta luase viaţa tatălui său şi, indirect, şi a mamei sale. Totul

părea atât de lipsit de sens, iar acum un alt război ameninţa să distrugă abia înmugurita lui relaţie cu Chrissie.

Amândoi hoinăreau mână în mână pe malul unui izvoraş tăcut. Vremea era călduroasă şi strălucitoare, cerul albastru, senin, iar păsările – presuri galbene, ciocârlii şi sturzi cântători – păreau că se luaseră la întrecere, care dintre ei cântă mai tare şi mai dulce. Mirosul de usturoi sălbatic adăsta în aer şi măcrişul-de-baltă creştea din belşug în apă. Chrissie purta rochia ei favorită de vară: albastru-deschis, cu buline mari, galbene, şi o cingătoare albă, care îi scotea în evidenţă talia subţire. Billy îşi scosese haina şi o ducea pe umăr, cu o mână, în timp ce în cealaltă căra coşul de picnic, doldora cu mâncare. Leo alerga săltând în faţa lor, fugărind toţi iepurii pe care îi vedea, fără să prindă vreunul.

— Unde vrei să ne oprim? a întrebat-o Billy.

Chrissie a cercetat malul râului.

— Uite, acolo, sub stejarul acela. Ar fi drăguţ şi răcoros.

Au întins împreună pătura pentru picnic peste iarba înaltă şi s-au aşezat. Chrissie a deschis coşul şi a scos ouă fierte tare, sendvişuri cu pateu din carne, roşii coapte şi prăjituri de casă cu fructe. Leo stătea între ei, afişând expresia lui cea drăgălaşă. Nu-şi putea lua ochii de la sendvişuri şi, în cele din urmă, o dâră lungă de bale i s-a prelins din gură şi a aterizat pe pătură.

— Pentru Dumnezeu, Leo, a strigat Chrissie. Marş de-aici!

Câinele şi-a luat coada între picioare şi şi-a luat tălpăşiţa.

— Este atât de linişte aici, nu-i aşa? a spus Chrissie. Sigur nu o să mai fie încă un război.

Billy s-a uitat la măştile de gaz pe care erau obligaţi să le poarte cu ei.

— Nu ştiu, Chrissie, a răspuns el, solemn. Dar chiar dacă ne agităm, tot n-o să se schimbe nimic.

Am putea să ne bucurăm de timpul care ne-a mai rămas împreună.

Chrissie părea speriată.

— O spui de parcă războiul ar fi fost deja declarat!

Billy a luat-o de mână şi s-a uitat drept în ochii ei limpezi.

— Sper că n-o să ajungem acolo, dar trebuie să fim realişti. În cele din urmă tot va trebui să-mi fac stagiul militar.

I-a atins o buclă şi i-a dat-o după ureche. Fata avea ochii plini de lacrimi şi a plecat privirea. Billy a sărit în sus.

— Hai să facem o baie!

— Ce? Apa e rece ca gheaţa, a protestat ea râzând.

Billy îşi scosese însă deja pantofii şi şosetele şi îşi sufleca pantalonii. Leo se ridicase şi sărise în apă. Chrissie şi-a scos şi ea pantofii şi şosetele până la glezne şi de mână cu Billy s-a repezit spre marginea apei. Billy a fost primul care şi-a înmuiat degetele de la picioare.

— Isuse, e rece ca gheaţa!

— Ţi-am spus eu, a râs Chrissie.

— Sunt sigur că nu era aşa de rece şi când eram copii.

Chrissie s-a aşezat pe mal.

— Ai mai fost aici?

Billy intrase în apă până la glezne şi îi îngheţaseră picioarele.

A privit în zare.

— Aha, eu şi Clark. Veneam des aici, după ore. Uneori în loc să mergem la ore, a recunoscut el. Îi spuneam locului Pârâul Pietros. Nu ştiu dacă ăsta-i numele lui adevărat sau l-am inventat noi. Pescuiam plevuşcă folosind fâşii de pânză legate de bucăţi de plută. Fraierii ăia înghiţeau pânza şi îi trăgeam afară.

A zâmbit acestei amintiri.

— Şi veveriţe, a continuat el. Comisia forestieră plătea doi pence şi o jumătate de penny pentru fiecare coadă de veveriţă adusă. Erau considerate dăunătoare, ştii; vreau să spun cele gri, nu şi cele roşcate. Noi le numeam şobolani-de-copac. Stăteam ore întregi la pândă cu catapultele meşterite acasă, încercând să prindem câte una, dar n-am reuşit niciodată.

S-a întors spre Chrissie, cu o expresie de tristeţe pe chip.

— Ţi-e dor de el, nu-i aşa? a întrebat Chrissie.

Billy a ieşit din apă şi s-a aşezat lângă ea, pe mal.

— Mai mult decât îţi imaginezi. L-am căutat iar săptămâna trecută, dar maică-sa mi-a zis că nu-i acasă. Dar ştiu că era, pentru că tocmai îl văzusem intrând.

A tras-o pe Chrissie în picioare.

— Haide! Să mergem să mâncăm.

Chrissie a smuls o mână de măcriş din râu şi a scuturat-o de apă. Billy s-a încruntat, neînţelegând.

— Să înviorăm puţin carnea din conservă, a explicat ea.

Pe când stăteau unul lângă celălalt, la umbra stejarului, cu stomacul plin de sendvişuri şi prăjituri cu fructe, Billy a închis ochii. Era foarte fericit alături de Chrissie, în ciuda opoziţiei tatălui ei. Era o fată tare drăguţă şi dulce, ceea ce o făcea soţia perfectă. Era frumuşică, inteligentă şi avea suflet bun, n-ar fi putut vorbi pe nimeni de rău. Nu-i de mirare că prietenul lui, Clark, fusese fermecat de ea şi apoi se simţise trădat de duplicitatea lor.

Billy s-a ridicat în cot şi i-a privit chipul. Părea să picotească, iar tânărul s-a minunat de genele ei lungi şi răsucite, de buzele pline, trandafirii, şi de obrajii acum uşor îmbujoraţi de soare, punctaţi cu doi-trei pistrui. A cules un fir lung de iarbă şi l-a trecut uşor peste obrajii fetei. Ea a început să se agite şi s-a apărat cu mâinile.

— Ooo, ce-i asta? Era ceva pe mine.

S-a ridicat în capul oaselor şi a observat rânjetul lui năstruşnic.

— Tu erai!

A izbucnit şi ea în râs şi s-a întins la loc pe pătură, cu mâna sub cap. Billy s-a aplecat deasupra ei şi a sărutat-o tandru pe buze. Chrissie a deschis ochii şi i-a luat faţa în palme, trăgându-l mai aproape. Billy a sărutat-o din nou, de data asta mai apăsat şi mai pasional. Chrissie i-a răspuns, iar Billy s-a răsucit deasupra ei. A încercat să-i despartă picioarele cu ale lui, dar a fost oprit din încercare de un mârâit gros, aproape de urechea lui. A privit în sus şi l-a văzut pe Leo mârâind uşor, fără să-şi arate colţii. Chrissie a chicotit, în timp ce Billy s-a răsucit pe spate.

— Du-te de-aici, câine, a spus el, fluturând cu mâna spre Leo. Moartea pasiunii ce eşti, fir-ai tu să fii, creatură.

L-a ciufulit pe Leo pe cap, iar câinele a început să dea din coadă cu entuziasm.

— Al dracului, crede că e o invitaţie să se bage şi el!

Chrissie îl iubea pe Billy din toată inima, era sigură de asta. Situaţia cu tatăl ei o punea la încercare, puţin spus, dar spera că în cele din urmă el avea să ajungă la sentimente şi va învăţa să-l accepte pe Billy. Oricum, el era primul ei iubit şi o agita aspectul fizic al relaţiei. N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Billy era gentlemanul perfect şi n-ar fi forţat-o niciodată să meargă mai departe decât ar fi fost în regulă pentru ea. În ziua aceea, la râu, dacă n-ar fi fost Leo… Numai gândul la acele clipe o făcea să se înfierbânte şi îi era ruşine de asta. Până la urmă, nu fusese totuşi educată mai bine de-atât? Taică-său ar fi luat foc dacă ar fi ştiut de această evoluţie a laturii fizice a relaţiei.

Pe măsură ce treceau săptămânile, zilele se făceau tot mai lungi şi mai calde, iar Billy şi Chrissie petreceau tot mai multe ceasuri la Pârâul Pietros. Bolborositul apei trecând peste prundişul strălucitor scotea un sunet liniştitor, vederea vitelor care păşteau mulţumite în poiană aducea un sentiment de siguranţă şi, cel mai important, ei îşi puteau găsi liniştea împreună, departe de privirea dezaprobatoare a tatălui lui Chrissie. Acesta era un loc special, un refugiu liniştit în suburbiile din Manchester, aflat în altă lume decât oraşul uriaş, întins, cu hornurile lui pufăitoare, din care ieşeau talazuri de fum, şi cu vehiculele lui zgomotoase.

În ziua aceea, cerul avea ceva de rău augur. Deşi era înăbuşitor de cald, văzduhul avea un miliard de culori, între care dominau cenuşiul, negrul şi violetul, un tablou demn de visul unui artist. În aer se simţeau tunetele. Când s-au apropiat de locul lor favorit de sub stejar, Billy şi Chrissie s-au oprit din drum în acelaşi timp. Acolo, ghemuit în râu, cu spatele la ei, era Clark.

— Ce să facem? a şoptit Chrissie.

— Nu ştiu, a răspuns Billy. Nu ne-a văzut încă.

— Du-te şi vorbeşte cu el, l-a îndemnat Chrissie. O să aştept aici.

Billy a ezitat o clipă înainte de a i se arăta lui Clark. Inima îi bătea de parcă ar fi încercat să scape din colivia toracelui.

— Ce faci, prietene?

Clark a tresărit şi s-a întors. S-a îndreptat de spate şi l-a privit pe Billy, dar nu l-a recunoscut decât după câteva secunde. Avea părul mai scurt şi se bronzase.

— Isuse, m-ai speriat, a spus el.

— Ce faci aici?

Clark a ridicat un borcan atârnat de un şnur ponosit.

— Ghidrin!

Pentru o clipă, ochii lui albaştri au strălucit cu entuziasm, apoi s-au adumbrit. Şi-a trecut palma

udă prin părul roşu, şi apoi s-a şters pe faţă. Pistruii erau mai pronunţaţi ca de obicei şi, pentru un moment, Billy l-a văzut aşa cum era la unsprezece ani. A simţit cum se sufocă, ceea ce a făcut ca următoarea propoziţie să sune ca un cârâit sufocat.

— Ne-am distrat bine, nu-i aşa Clark?

Clark a pufăit şi a pus borcanul cu peşti jos, pe un bolovan. A păşit prin apă şi s-a aşezat cu greutate pe mal. Billy s-a apropiat de el şi a încercat să se aşeze alături.

— Nu te face prea comod, i-a spus Clark.

— Ascultă, Clark. Nu putem să fim iar prieteni?

— Nu putem să fim iar prieteni? l-a maimuţărit Clark. Nu mai suntem în curtea şcolii, Billy.

— De ce-ai venit aici? l-a întrebat Billy.

Clark s-a gândit puţin.

— Ca să reflectez.

A băgat mâna în interiorul hainei şi a scos un plic maroniu.

— Uite, a spus el, punându-i-l în mână lui Billy. Acesta l-a deschis şi a citit conţinutul.

— Te-au recrutat?

— Stagiul militar, a explicat Clark.

Billy ştia că este doar o chestiune de timp. Din moment ce parlamentul ratificase legea în aprilie, toţi bărbaţii între douăzeci şi douăzeci şi unu de ani erau chemaţi să execute stagiul militar de şase luni. Nu ştia ce să spună.

— Clark, ascultă…

I-a înapoiat plicul.

— Ce face Chrissie? a întrebat Clark, privindu-l pe Billy drept în ochi.

Acesta a fost luat prin surprindere de pomenirea bruscă a numelui fetei şi a rupt un fir de iarbă.

— Este bine, mulţumesc. De fapt, este cu mine, uite, acolo.

Clark s-a uitat în direcţia indicată de degetul lui Billy şi Chrissie s-a ivit stânjenită din spatele unui copac. Billy i-a făcut semn din cap să vină la ei.

Era prima dată când îl vedea pe Clark din seara când dansaseră.

— Clark, a început ea. Îmi pare bine să te revăd.

Clark s-a ridicat şi a dat din cap. A tăcut, stângaci.

— Mai bine plec. Pare să vină ploaia.

Ca la comandă, un strop de apă uriaş, greu, a aterizat pe plic, schimbându-i culoarea într-un maro-închis. Clark şi-a pus haina şi şi-a ridicat gulerul.

— Ne mai vedem.

A urcat malul, grăbind pasul cu fiecare picătură care cădea din înalt. Chrissie s-a uitat spre Billy, cu o expresie de deznădejde pe chip. Billy a strigat după prietenul lui:

— Clark, stai!

Clark s-a oprit, s-a întors şi a aşteptat. Billy a alergat spre el. S-a oprit la un metru în faţa lui Clark şi cei doi bărbaţi s-au uitat unul la celălalt. Billy a vorbit primul.

— Noroc, prietene!

A întins mâna şi Clark s-a uitat la el o secundă. Apoi, foarte încet, a scos mâna din buzunar şi i-a întins-o lui Billy. A strâns-o cu putere, privindu-l pe Billy direct în ochi, şi i-a zâmbit reţinut. Între ei nu s-au mai spus alte cuvinte, dar amândoi ştiau că securea fusese îngropată.

Clark s-a întors pe călcâie şi n-a mai privit înapoi în timp ce-şi croia drum spre casă prin ploaia care turna de sus. Billy a fugit înapoi spre Chrissie, care se adăpostise sub copac.

— E totul în regulă? a întrebat ea, temătoare.

Billy s-a uitat la borcanul lăsat de Clark. Cei doi peşti înotau în cercuri, izbindu-se de sticlă în încercarea disperată de a se elibera. A luat borcanul şi l-a vărsat în râu. Într-o sclipire de argint, peştii au zbughit-o în direcţii diferite. S-a uitat la Chrissie şi a zâmbit.

— Acum e totul în regulă.

* * *

În ciuda adăpostului oferit de stejarul bătrân, picăturile de ploaie cădeau de pe frunze pe pătura pe care stăteau Billy şi Chrissie. Fulgerele luminau cerul şi tunetele bubuiau ca stomacul unui elefant înfometat.

— Nu cred că ăsta e cel mai sigur loc în care să ne adăpostim, a spus Chrissie.

Billy a privit în jur.

— Nu-i cel mai înalt copac din preajmă, aşa că mă gândesc că nu-i nicio problemă.

S-a uitat la chipul îngrijorat al lui Chrissie. I se udase părul şi buclele îi atârnau pe faţă. A tras-o să se ridice în picioare.

— Vino, e mai uscat lângă trunchi.

S-au sprijinit de copacul gros, aşteptând trecerea furtunii. Vacile de pe câmp se strânseseră una în alta lângă gardul viu, iar râul se umflase şi curgea cu viteză, de parcă ar fi încercat să facă faţă apei care crescuse brusc.

— Pantofii noştri! a ţipat Chrissie, când un val a inundat locul unde îi abandonaseră. O să fim nevoiţi să ne ducem acasă desculţi.

Billy s-a repezit, a ridicat pantofii şi a scurs apa din ei. Pentru câteva secunde a rămas în loc deschis şi a ridicat faţa către cer. Apa i s-a scurs pe gât şi l-a trecut un fior, fără să vrea. Îşi amintise un incident din copilărie, când el şi Clark fuseseră prinşi de furtună exact în locul asta. Malul devenise alunecos şi Billy căzuse şi-şi rupsese pantalonii într-o piatră. Şi-a dat seama că o să aibă mari probleme cu maică-sa şi îi era frică să se întoarcă acasă. Când Clark i-a sugerat să facă schimb de pantaloni, Billy i-a fost nespus de recunoscător. Prietenul lui îl salvase încă o dată. Abia peste câteva luni aflase Billy despre chelfăneala pe care o luase Clark de la maică-sa fiindcă venise cu pantalonii în halul ăla.

— Billy, vino încoace, l-a strigat Chrissie. Eşti murat de tot.

Vocea ei l-a adus înapoi în prezent; s-a întors sub copac.

— Iartă-mă, eram tare departe.

— Arătai teribil, a exclamat Chrissie. Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam la Clark. Nu pot să cred că pleacă. Câteodată încă mă gândesc la el ca la un băieţel, iar acum pleacă la luptă. Nu ştiu cum o să se descurce.

— Billy, nu se duce la luptă. A primit doar ordinul de recrutare. Nu suntem în război, aminteşte-ţi.

— Ştiu, ai dreptate, dar o să fie plecat şase luni şi până atunci s-ar putea să fim.

Chrissie i-a astupat gura cu mâna.

— Nu spune asta! N-o să fie niciun război. Nu vreau să te pierd.

Billy a privit drept în ochii albaştri ai lui Chrissie, care înotau în lacrimi, apoi a luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns.

— Ai cămaşa fleaşcă, a spus Chrissie. Lasă-mă pe mine!

Fără să-şi ia ochii de la chipul lui, a desfăcut uşor nasturii şi a lăsat cămaşa lui Billy să cadă pe jos. El respira tot mai greu; a sărutat-o cu patimă. Fata a deschis gura atunci când i-a simţit limba strecurându-se printre buze, iar Billy a pironit-o de trunchiul copacului. Asprimea scoarţei i-a smuls fetei un geamăt puternic. Billy a închis ochii şi s-a gândit la Clark. El ar fi trebuit să fie acum cu Chrissie şi s-o lipească de trunchiul copacului. Tot ce făcuse Billy vreodată fusese luat de la prietenul lui. În şcoală îi dădea lui Clark să-i facă temele şi el le făcea pe toate, recunoscător că Billy catadicsise să fie prietenul lui când nimănui altcuiva nu-i păsase de el. În momentul acela, Billy s-a urât pe sine, iar mintea i s-a înceţoşat. S-a împins şi mai tare în Chrissie, iar ea a scos un

scâncet înăbuşit. I-a ridicat braţele deasupra capului şi i le-a ţintuit împreună de încheietură, pe trunchiul copacului. Cu cealaltă mână i-a ridicat fusta. Chrissie şi-a recăpătat respiraţia, dar nu l-a îndepărtat, aşa că el i-a dat drumul la mâini şi şi-a desfăcut nasturii de la pantaloni. Şi-a îngropat faţa în gâtul ei, iar răsuflarea i-a devenit sacadată şi fierbinte.

Nu acesta era felul în care plănuise Chrissie să-şi piardă virginitatea, dar cel puţin era recunoscătoare că nu se putea să rămână însărcinată după ce făcuseră dragoste în picioare.

8

Septembrie 1939

Chrissie se trezise de vreo două ore, incapabilă să mai doarmă. Stătea la masa din bucătărie; îşi turnase a treia ceaşcă de ceai. A înmuiat în el încă un biscuit cu ghimbir şi apoi l-a supt nefericită. Cică ar fi trebuit să-ţi ia greaţa, dar asta trebuie să fi fost vreo cleveteală de baborniţe, căci ea se simţea în continuare terminată. A auzit capacul cutiei poştale din hol, fiindcă băiatul cu ziarele aruncase înăuntru *The Daily Telegraph,* aruncând totodată în viaţa ei şi alte veşti neplăcute. S-a ridicat cu greu, fără tragere de inimă, şi a luat ziarul. Titlul principal striga la ea: ULTIMUL AVERTISMENT PENTRU MAREA BRITANIE. Ieri, Adolf Hitler invadase Polonia şi războiul părea inevitabil. Fuseseră construite adăposturi pentru raidurile aeriene şi mii de copii fuseseră deja evacuaţi.

Chrissie şi-a prins pântecele cu ambele mâini şi a oftat. Adăpostea un secret care avea să aducă în această casă mai multă tulburare şi mai multă supărare chiar şi decât declaraţia de război. A tresărit la sunetul agitat al soneriei de la uşă şi s-a uitat la ceasul de pe perete. Cine Dumnezeu putea fi la ora şase dimineaţa? Oricine ar fi fost, acum bătea la uşă.

— Bine, bine, vin, a strigat Chrissie iritată.

În uşă se afla domnul Cutler, vecinul şi pacientul lor.

— Unde-i maică-ta? a întrebat el. Maud a intrat în travaliu, ţipă de se cutremură pereţii.

Bărbatul a intrat peste ea în hol.

— Unde e?

Apoi a strigat spre scări, în sus.

— Doamnă Skinner?

— Este în pat, doarme; cel puţin dormea până când ai început dumneata să baţi în uşă.

Mabel Skinner s-a ivit în cămaşă de noapte, legându-şi în grabă cordonul halatului de casă.

— Domnule Cutler, a exclamat ea. Ce este?

— Naşte Maud, te rog, vino repede.

Chrissie şi maică-sa au schimbat priviri îngrijorate. Copilul lui Maud Cutler n-ar fi trebuit să vină pe lume mai devreme de încă patru săptămâni.

— Chrissie, a strigat scurt Mabel. Îmbracă-te şi adu-mi geanta, te rog. Trebuie s-o duc pe Maud la spital.

Domnul Cutler le-a privit alarmat.

— Nu poţi să-l aduci pe lume acasă, doamnă Skinner? Ştii că vrea să nască în patul ei.

— Nu, domnule Cutler, nu pot, i-a explicat Mabel. Copilul nu trebuia să se nască până peste o lună; s-ar putea să fie complicaţii. Dată fiind vârsta lui Maud, cred că ar fi mai bine să mergem la spital. Acum, du-te acasă şi aşteaptă-mă acolo.

Chrissie a rămas ţintuită în loc. În doar câteva luni va fi şi ea în aceeaşi poziţie, ţipând speriată, cu picioarele crăcănate în suporturile laterale ale mesei de naşteri, suportând privirile dezaprobatoare ale moaşelor, mânia lui taică-său şi dezamăgirea mamei sale. I se tăia respiraţia; a încercat să-şi spună că totul o să fie în regulă. Billy o să-i fie alături şi cât timp îl avea pe el putea trece prin orice. S-a prins de tocul uşii, ca să poată rămâne în picioare. Vocea ascuţită a maică-sii a făcut-o să sară în sus.

— Chrissie! Mişcă-te!

Ziua următoare, duminica de 3 septembrie, a fost minunat de însorită. Părea de negândit că într-o asemenea zi minunată poate fi declarat război. Familia Skinner stătea în jurul mesei de la bucătărie, cu radioul în mijloc, cu câte o cană cu ceai în faţă; fiecare dintre ei era pierdut în propriile

gânduri. Chrissie se gândea la copilul ei nenăscut, pentru că nu se mai putea gândi deloc la altceva. Mabel se gândea la copilul familiei Cutler, născut ieri, prea curând, prea mic, dorindu-i să supravieţuiască. Dr. Skinner se gândea deja cum să sărbătorească faptul că în curând Billy Stirling avea să iasă pentru totdeauna din viaţa fiicei sale. Hârtiile pentru chemare trebuiau să-i sosească în mod sigur în următoarele câteva săptămâni.

Liniştea a fost spartă de o bătaie la uşa din spate. Doctorul Skinner s-a ridicat şi a deschis cu prudenţă. Era ultima persoană de pe pământ pe care voia s-o vadă acum.

— Ce vrei? a întrebat el.

— Vreau să ascult ştirile cu Chrissie. Este acasă?

Chrissie a auzit vocea lui Billy şi a sărit în sus.

— Intră, Billy, ia loc!

El a sărutat-o pe obraz şi s-a aşezat la masă. I-a luat mâna şi l-a privit pe doctorul Skinner drept în ochi. Acesta s-a uitat în altă parte şi şi-a făcut de lucru cu mânerul radioului.

La 11:15, prim-ministrul, Neville Chamberlain, s-a adresat naţiunii, străduindu-se să-şi stăpânească teama din voce.

„În această dimineaţa, ambasadorul britanic la Berlin i-a înmânat Guvernului Germaniei o înştiinţare formală care stabileşte că, dacă nu suntem anunţaţi până la ora 11:00 în această dimineaţă că sunt pregătiţi să-şi retragă trupele din Polonia, între noi va fi declarată stare de război. Trebuie să vă spun că nu a fost primită o astfel de înştiinţare şi, în consecinţă, suntem în război cu Germania.”

Chrissie îşi ţinuse respiraţia, dar acum i-a scăpat un suspin adânc. Billy şi-a pus braţele în jurul ei, iar fata s-a întors şi s-a lipit de el. Doctorul Skinner şi-a aprins calm o ţigară şi a suflat fumul peste masă.

— Ar fi bine să-ţi faci bagajele, Billy.

— Samuel! a strigat Mabel. Încetează! Nu vezi cât de supărată este Chrissie?

Billy s-a ridicat în picioare.

— Este în regulă, doamnă Skinner. Haide, Chrissie, să mergem la o plimbare.

În timp ce se plimbau pe alee, Chrissie a ridicat ochii spre cer.

— Crezi că e sigur?

Billy a râs.

— Nu cred că Luftwaffe o să ajungă prea curând aici.

Străzile erau aproape pustii, în afară de câteva mame care îşi strângeau copiii la piept. Se duseseră la biserica, să-şi boteze imediat copiii. Panica din aer era aproape tangibilă, iar Chrissie s-a atârnat de braţul lui Billy.

— Îmi cer scuze pentru tata.

— Te tot scuzi pentru el din ziua în care ne-am întâlnit. Nu va accepta niciodată că suntem un cuplu, aşa că trebuie să ne obişnuim şi noi cu asta. Totuşi, are dreptate. Trebuie să plec.

Chrissie s-a oprit din drum şi şi-a acoperit faţa cu palmele. Billy şi-a pus braţul în jurul umerilor ei şi a tras-o aproape.

— Nu ştiu ce să spun, Chrissie. Este îngrozitor, ştiu, dar n-am ce face.

Ajunseseră la parc, iar fata s-a trântit pe o bancă.

— Este mai rău decât crezi, a spus ea, nefericită.

Îi tremurau mâinile în poală.

— Poţi să-mi dai o ţigară, te rog?

Billy a făcut ochii mari de uimire, în timp ce scotea pachetul de Woodbine. Ea a tras o ţigară din pachet, dar mâinile tremurânde nu reuşeau s-o ţină.

— Poţi să mi-o aprinzi?

— Desigur.

A aprins ţigara cu un gest de expert şi a tras un fum lung înainte de a i-o da lui Chrissie. Fata şi-a pus-o între buze şi a tras şi ea un fum.

— Nu faci cum trebuie. Trage în plămâni!

Chrissie a tras adânc şi a simţit cum fumul îi umple pieptul. A scuipat imediat şi a tuşit violent, când fumul a ajuns în nări, făcând să-i lăcrimeze ochii.

— Mulţumesc, abia a reuşit să spună, dându-i ţigara înapoi lui Billy. Mă simt mai bine.

Billy a râs şi a sărutat-o uşor pe frunte.

— O să trecem peste asta, o să vezi.

Chrissie n-a spus nimic şi s-a uitat la copiii care alergau prin parc. Se întreba dacă ei înţelegeau ce se întâmplase în dimineaţa aceea. Probabil că războiul li se părea cea mai incitantă aventură din lume. Totuşi, curând urma să fie evacuaţi, separaţi de familii cu lunile, poate chiar cu anii. S-a scuturat la gândul ăsta.

Billy s-a lăsat pe spate pe bancă, ţinându-şi mâinile împreunate la ceafă, cu faţa în soare şi ochii închişi. Ea şi-a lăsat capul pe pieptul lui. Îi auzea inima bătând uşor; se bucura de căldura trupului său, de parfumul cămăşii proaspăt spălate şi de senzaţia muşchilor tari de pe abdomenul lui. Nu ştia dacă poate răbda să fie despărţiţi.

— Billy? a şoptit ea în cele din urmă.

— Ce-i? i-a răspuns el, deschizând ochii.

— Sunt însărcinată.

El a îngheţat pentru o secundă, iar Chrissie a simţit cum i se schimbă ritmul inimii. A împins-o uşor, ca s-o poată privi în ochi.

— Ce? Cum? Adică, nu poţi fi însărcinată. Nu se poate.

Fata a văzut cum îi fuge sângele din obraji, în timp ce aştepta o explicaţie.

— Ei bine, se pare că este posibil, a răspuns ea, oarecum indignată, pentru că sunt, totuşi.

— Dar singura dată când am făcut dragoste a fost sub stejarul ăla, pe furtună.

Billy s-a ridicat în picioare şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Cum ai putut să laşi să se întâmple aşa ceva?

Chrissie s-a tras înapoi de parcă ar fi fost plesnita peste faţă.

— Eu? Credeam că ai aflat că e nevoie de doi oameni ca să fie conceput un copil.

— Un copil? a repetat Billy. Nu-mi vine să cred. De cât timp ştii?

— Sunt în două luni.

— Şi n-ai spus nimic până acum. Eşti sigură?

— Sunt fiică de doctor şi de moaşă. Bineînţeles că sunt sigură.

— E un dezastru, a decretat Billy. Cum ai putut fi aşa de, de…

— Aş de… cum, Billy?

El s-a lăsat pe spate pe bancă şi şi-a prins capul în mâini.

— Le-ai spus părinţilor tăi?

Chrissie a pufnit.

— Tu ce crezi?

— Poţi să mă laşi puţin? Nu pot… Ascultă, trebuie să rămân un pic singur, să mă obişnuiesc cu ideea. Iartă-mă! E un şoc prea mare.

S-a ridicat de pe bancă şi a plecat fără să se uite înapoi. Chrissie l-a privit cum o rupe la fugă şi dispare după colţ. Niciodată nu se simţise atât de abandonată, în toată viaţa ei. Întâi a fost cuprinsă de groază, care s-a transformat iute în furie. Cum putea Billy să-i *facă* una ca asta? S-a uitat în parc, aşteptând să vină cineva s-o ajute, dar erau cu toţii preocupaţi de propriile vieţi. Putea la fel de bine să fie invizibilă. S-a prins cu mâinile de pântece şi a simţit că o lasă genunchii. I s-a îngreunat tot trupul, în timp ce hohotea fără să se poată stăpâni.

Când fiul ei a năvălit pe uşă, Alice Stirling a ridicat ochii de la cusătura pe care o făcea. O dureau degetele de
la împunsăturile în ţesătura grea, opacă, dar aproape că terminase de făcut draperiile de camuflaj pentru căsuţa lor.

Băiatul arăta îngrozitor de răvăşit, avea părul zbârlit şi fruntea acoperită cu broboane de sudoare.

— Billy! a strigat Alice. Oh, intră şi stai jos. Oribile veşti, nu-i aşa?

Şi-a îndemnat fiul spre locul lui de la masă şi i-a masat umerii.

— Ce şoc teribil! Ştiu că unii se aşteptau, dar oricum…

Billy s-a întors spre maică-sa şi a privit-o perplex.

— Cum ai aflat?

— Cum adică, cum am aflat? Am auzit la radio. Am mers la vecini şi Reg mi-a permis să ascult cu ei.

— Oh, războiul, da, este îngrozitor. Dar, cum spuneai şi tu, ne aşteptam la asta. Era doar o chestiune de timp.

Şi-a aruncat apoi ochii prin bucătărie.

— Unde-i tata?

Alice a râs batjocoritor.

— Nu ştiu. A plecat devreme, azi-dimineaţă.

Billy a îmbrăţişat-o strâns pe maică-sa. Merita mult mai mult de-atât.

În cuptor era o oală cu mâncare şi, în ciuda agitaţiei sale, Billy s-a simţit alinat de mirosul delicios. Era doar o bucată ieftină de carne, dar când Alice Stirling şi-a terminat treaba cu ea, căpătase deja gustul şi textura celei mai fine fripturi. Gândul la zeama bogată care clocotea în cuptor l-a făcut să saliveze. Maică-sa era o bucătăreasa excelentă. Cartofii ei copţi erau legendari, cei mai buni din lume, pufoşi în interior, crocanţi şi bruni la exterior. Îi făcuse şi plăcinta de mere preferată, care aştepta într-o parte, gata să fie băgată în cuptor.

— Faci şi sos de vanilie? a întrebat Billy.

— Când am mai servit eu plăcinta cu mere fără sos?

Billy s-a uitat la maică-sa şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Ce s-ar fi ales de el dacă ea n-ar fi venit

la orfelinat acum nu ştiu câţi ani şi nu l-ar fi ridicat din scaunul lui înalt, creând legătura aceea instantanee dintre ei? Ştia că războiul îi va despărţi şi inima i s-a strâns de durerea pe care trebuia s-o îndure maică-sa. Se uita la ea, cum stătea la chiuvetă, cu spatele scuturându-se de la forţa cu care râcâia coaja cartofilor.

— Te iubesc, mamă.

Alice s-a oprit din frecat şi s-a prins de marginea chiuvetei, încercând să se adune. Şi-a şters mâinile pe şorţ şi s-a întors spre fiul ei.

— Şi eu te iubesc, Billy. Să nu uiţi asta niciodată.

A traversat bucătăria şi l-a sărutat pe frunte. Nu a spus nimic de lacrima scăpată din ochii lui, pornită pe obraz.

— Ai vrea să pui tu masa, te rog?

— Sigur că da. Pentru câte persoane?

Alice a oftat şi a început din nou să lucreze la cartofi.

— Trei. Într-una din zilele astea o să-şi amintească şi taică-tău unde locuim şi o să ne facă favoarea să vină la prânz. E bine să fim pregătiţi. A, şi pune şi nişte pahare pentru vin.

— Vin?

— Da, a continuat Alice. Şi nişte şerveţele. Astăzi am primit veşti proaste şi un prânz de duminică aşa cum se cuvine ne-ar înviora puţin. Avem o sticlă de vin roşu în spatele dulapului ăluia. Nuci nu-mi mai amintesc de unde îl avem, dar sunt sigură că o să fie în regulă.

— Să fiu al naibii, bine trebuie să fi fost ascuns, dacă nu l-a găsit tata!

— Hai, hai, Billy! Fii mai respectuos cu el!

— Sigur. Iartă-mă mamă!

Cum de putea să fie atât de loială incapabilului de taică-său, asta era de neînţeles pentru Billy.

După ce au terminat de mâncat, tânărul a împins farfuria şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Mamă, am nişte veşti.

Alice s-a ridicat să cureţe masa.

— Da? Ce veşti?

A prins-o de mână. Era aspră şi bătătorită de anii de muncă în casă şi a fost uimit că nu observase până atunci.

— Te rog, aşează-te! Lasă şi tu cratiţele alea!

Alice şi-a tras un scaun şi o umbră de îngrijorare i s-a aşternut pe faţă.

— Ce este, scumpule?

— Chrissie este însărcinată.

Femeia şi-a pus mâinile la gură.

— Oh, Dumnezeule, Billy, cum ai putut fi atât de prost?

Billy s-a ridicat şi a început să măsoare camera cu pasul.

— Ai dreptate. Sunt un idiot. Ce-o să mă fac?

Alice s-a ridicat şi ea şi l-a luat strâns în braţe.

— O să fie în regulă. O să ne descurcăm noi.

S-a uitat temătoare spre uşă.

— Totuşi, ar fi mai bine să nu afle tata, deocamdată.

Billy a dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Biata Chrissie! A fost aşa un şoc atunci când mi-a spus, încât n-am putut să-l suport. Doar am luat-o la fugă şi am lăsat-o acolo. Trebuie să fie zăpăcită cu totul. Nu pot să cred că m-am purtat atât de egoist.

Mamă-sa era îngrozită.

— Billy! Trebuie să-i vorbeşti. O fi tare agitată. Oh, Doamne, ce porcărie, ce zi!

— Ai dreptate, trebuie s-o văd. M-am purtat groaznic.

Şi-a smuls haina de pe spătarul scaunului şi a sărutat-o pe maică-sa pe obraz.

— Ne vedem mai târziu.

Billy a alergat cei trei kilometri până la casa lui Chrissie, cu prânzul de sâmbătă atârnându-i greu în stomac. Când a ajuns, îşi pierduse suflul şi cămaşa jilavă i se lipise de piele. A pornit spre uşa

din spate a cabinetului, dar s-a răzgândit şi a mers la uşa din faţă. A apăsat butonul soneriei şi a aşteptat. Se simţea deodată adversarul absolut al doctorului Skinner şi nu-i păsa dacă îl enerva. Îl auzea pe Leo lătrând agitat şi se ruga în tăcere să răspundă Chrissie la uşă. Din păcate, de pe coridor s-a auzit zgomotul morocănos făcut de taică-său.

Doctorul Skinner a deschis uşa şi a privit în jos de pe poziţia de superioritate oferită de treptele verandei.

— Domnule doctor Skinner, Chrissie este, vă rog?

— Nu.

Răspunsul l-a luat prin surprindere pe Billy.

— O! Dar ştiţi unde este?

— Nu.

— Atunci ştiţi când se întoarce?

— Nu.

Cât de tare îl ura Billy pe omul ăsta. Se lupta din răsputeri să-i vorbească pe un ton liniştit.

— Atunci, aţi putea să-i transmiteţi un mesaj? De fapt, nu, dacă mă gândesc mai bine, nu vă deranjaţi. O s-o aştept.

Fără niciun cuvânt, doctorul Skinner a închis uşa şi a pus lanţul.

Chrissie stătea în capul scărilor şi zâmbea în sinea ei. Ştiuse sigur că se va întoarce, dar se purtase ca un monstru şi avea nevoie de un pic de timp ca să-şi recapete sentimentele faţă de el. S-a gândit că nici lui Billy nu-i strica să reflecteze la comportamentul său abominabil. O să-l lase o jumătate de oră şi apoi o să meargă la el.

Billy stătea pe trotuar, fumând ţigară de la ţigară şi contemplându-şi viitorul. Oricum îl privea, nu era prea promiţător. Iubita lui era însărcinată fără să fie căsătoriţi, tatăl ei ura până şi să-l vadă, iar războiul tocmai fusese declarat, un război în care urma să lupte indiferent dacă voia sau nu. A sărit

în sus când a auzit zgomot de paşi în spatele lui. Samuel Skinner s-a lăsat pe vine şi i-a vorbit ameninţător la ureche.

— Este înăuntru, dar nu vrea să te vadă.

Billy s-a răsucit spre el.

— Ce? Nu vă cred.

— Treaba ta, dar îţi zic că îţi pierzi timpul. Se vede că v-aţi ciondănit din ceva. Nu mi-a spus despre ce e vorba, dar îţi sugerez să te duci acasă şi să uiţi de ea.

Billy s-a ridicat şi l-a înfruntat răzbunător.

— V-ar plăcea, nu-i aşa? Însă din nefericire nu ştiţi toate faptele.

Şi-a înşfăcat haina.

— Spuneţi-i lui Chrissie că mă întorc mâine.

Doctorul Skinner s-a întors şi a intrat în casă. A strigat din capul scărilor:

— Chrissie, a plecat. S-a săturat să aştepte. Nu s-a gândit că ai merita deranjul şi, oricum, ar fi plecat curând de-acasă. A spus să nu-l aştepţi şi să-ţi vezi de viaţă. Ştii ceva, nu cred că o să-l mai vezi prea curând.

Chrissie încremenise, şocată şi înţepenită în capul scărilor, sprijinindu-se de balustradă. Nu-i venea să creadă. Nu voise decât să-l facă să aştepte puţin, iar acum o părăsise. Nu asta trebuia să se întâmple. A alergat baie şi a vomitat în veceu, o vomă care, de data asta nu avea nimic de-a face cu bebeluşul care creştea în ea.

9

Când a ajuns Billy acasă, maică-sa curăţase deja toate oalele şi stătea lângă foc, tricotând. Taică-său se întorsese şi adormise în scaunul de vizavi de ea. Alice Stirling şi-a dus degetul la buze, când l-a văzut pe Billy intrând în bucătărie.

— Ai vorbit cu ea? a şoptit mama.

Billy i-a făcut semn din cap să-l urmeze în salonaşul din faţă.

— Să nu aprinzi lumina; n-am pus încă draperiile de camuflaj. Ştiu că nu e încă întuneric, dar nu vreau să-mi asum niciun risc.

Stăteau faţă în faţă în întuneric, iar Billy i-a povestit întâlnirea lui cu doctorul Skinner.

— Omul ăla e răutatea întruchipată. Cum a ajuns el într-o profesie atât de omenoasă, n-am idee. Crezi că e adevărat ce ţi-a spus, că nu vrea Chrissie să te vadă?

— Nu ştiu, mamă. Este posibil. Şi eu am fost destul de rău.

— O să-i treacă, n-are încotro. Îţi poartă copilul. Dă-i puţin timp. E plină de hormoni, să ştii şi tu. Ştie că ai venit s-o vezi şi o să-ţi fie recunoscătoare pentru asta. O să-ţi vorbească atunci când o să fie pregătită. Între timp, de ce nu-i scrii o scrisoare?

— O scrisoare? Oh, nu ştiu ce să zic.

— Gândeşte-te puţin, Billy! Este mult mai uşor să spui ce vrei atunci când o faci în scris. Poţi să-ţi ceri scuze şi să-i spui ce simţi pentru ea, fără teamă că ai putea greşi. Poţi s-o pui la poştă. Ar fi un gest frumos, care să-i arate că ai făcut un efort. Hmm? Ce spui?

— OK, o s-o scriu mâine. Acum sunt prea obosit ca să mă gândesc la asta. A fost o zi oribilă.

— O zi pe care cred că o să ne-o amintim toată viaţa. Acum haide, ajută-mă să pun şi restul perdelelor.

— Sigur, chiar trebuie să fac ceva.

Când au terminat de pus draperiile, întunericul se lăsase deja şi străzile erau înfricoşător de tăcute. Billy a dat puţin perdelele la o parte şi a tras cu ochiul în beznă. Deja era obligatorie camuflarea totală.

— Nu văd absolut nimic.

Maică-sa s-a strecurat în spatele lui şi s-a uitat afară.

— Ştiu. Au fost stinse toate felinarele de pe stradă. Se pare că dacă ai nevoie cumva să te aventurezi pe stradă după lăsarea întunericului, trebuie să-ţi iei o lanternă acoperită cu hârtie maro. Şoferii nu sunt lăsaţi nici măcar să aprindă farurile.

— Dar este pentru siguranţa noastră, nu?

Billy a scuturat din cap.

— Trebuie să-i ascultăm pe cei care se ocupă de lucrurile astea, Billy. Ei ştiu ce fac.

— Să speram.

S-a dat înapoi şi a sărutat-o pe maică-sa pe obraz.

— Cred că o să mă duc la culcare acum, mamă, dacă nu te superi.

— Sigur că nu. Noapte bună, fiule, somn uşor. Totul va părea diferit mâine dimineaţă.

Chrissie stătea pe jos în baie, cu faţa spre veceu, cu braţele în jurul colacului. Nu-şi putea imagina ceva mai lipsit de demnitate. Iubitul ei nu voia să mai aibă de-a face cu ea, iar acum trebuia să îndure de una singură ruşinea şi umilinţa. Gândul de a le spune părinţilor ei a făcut-o să se aplece iar deasupra vasului de toaletă. Avea usturimi în fundul nasului şi al gâtului, de la lichidul înţepător de la fiere, iar muşchii stomacului o dureau. Îi auzea pe părinţii ei jos, în bucătărie, vorbind cu voce scăzută. Era imposibil să-şi dea seama despre ce discutau, dar putea să-şi imagineze. Probabil că dr. Skinner jubila că Billy o părăsise şi că avusese dreptate în privinţa lui. A încremenit când a auzit paşi venind sus, pe scări. A ciulit urechile şi a fost

uşurată că păreau uşori şi grijulii, mai mult ai mamei decât ai tatălui. În uşa băii s-a auzit o bătaie timidă.

— Chrissie? a şoptit Mabel. Cât mai ai de gând să stai acolo? Eşti înăuntru de patru ore.

A aşteptat un răspuns şi, pentru că nu se auzea nimic, a mai încercat o dată.

— Chrissie, scumpo, nu poţi sta acolo toată noaptea. Lasă-mă să intru şi putem să vorbim despre asta.

Chrissie a rămas tăcută în continuare.

— Bine, atunci, a insistat Mabel. O să stau şi eu aici până când o să fii gata să ieşi afară. Tatăl tău nu este prea fericit, apropo. A fost nevoit să folosească toaleta din curte.

Vestea asta a adus un zâmbet vag pe buzele lui Chrissie. Tatăl ei ura să meargă afară la toaletă. A încercat să se ridice, dar şi-a dat seama că îi amorţiseră picioarele în poziţia în care stătuse şi era atât de înţepenită, încât abia se mai putea mişca. S-a ridicat încet pe picioare şi a rămas aşa, tremurând, ca un mânz nou-născut care face primii paşi. Degetele îi tremurau când a încercat să deschidă zăvorul uşii de la baie şi l-a tras uşor înapoi. A deschis uşa în faţa mamei, care era de-a dreptul speriată.

— Dumnezeule mare. Ce-ai păţit? Arăţi groaznic.

Chrissie avea gura prea uscată ca să poată vorbi, aşa că pur şi simplu a împins-o pe maică-sa la o parte şi s-a târât spre pat. Mabel a venit după ea în dormitor, unde Chrissie zăcea cu faţa în jos, cu capul îngropat în pătură. S-a aşezat pe marginea patului şi a frecat-o pe spate.

— Haide, a încurajat-o ea. Nu-i aşa rău. Doar nu era Billy alesul. Vreau să spun că era un băiat drăguţ, dar am ştiut tot timpul că poţi mai mult de-atât.

Chrissie s-a ridicat şi a privit-o pe maică-sa în faţă. Avea chipul ud de transpiraţie şi lacrimi, iar

ochii erau umflaţi şi tiviţi cu roşu.

— Îl iubesc, mamă, a spus ea, simplu.

Mabel a ezitat.

— Ştiu că tu crezi că-l iubeşti, dar chiar ştii ce-i aia iubirea? A fost primul tău iubit, totuşi.

— Vrei să încetezi să vorbeşti despre el la trecut? a întrerupt-o Chrissie. Doar n-a murit.

A simţit cum îi vine iar să vomite şi a înghiţit cu greu. A început să tremure şi s-a întins din nou în pat. Mabel a privit-o cercetător, apoi culoarea i-a fugit din obraji şi a început să tremure. În ciuda consternării ei, a pronunţat cuvintele perfect.

— Târfă ce eşti!

— Pe tine nu te poate prosti nimeni, nu-i aşa, mamă?

— Asta-i tot ce ai de spus? În câte luni eşti? Presupun că Billy e tatăl. Dumnezeule mare, de asta te-a părăsit?

Chrissie s-a ridicat iar. Reacţia maică-sii o făcuse sfidătoare.

— La care întrebare vrei să-ţi răspund mai întâi?

Mabel s-a ridicat şi a început să măsoare camera în lung şi-n lat.

— Nu pot să cred aşa ceva, proasto ce eşti! Taică-tău a avut perfectă dreptate în legătură cu el.

Vocea îi creştea cu fiecare cuvânt.

— O, Doamne, tatăl tău!

S-a grăbit să închidă uşa şi s-a sprijinit de ea, respirând greu. Chrissie s-a gândit că s-ar putea să leşine, dar tot ce-a spus a fost: „Trebuie să mă gândesc”.

În ziua următoare, pe când cetăţenii Marii Britanii încercau să priceapă că de-acum erau în război, Billy s-a aşezat pe un scaun şi a început scrisoarea către Chrissie.

— În cât suntem astăzi, mamă? a strigat el.

— În patru, a răspuns maică-sa, din bucătărie.

A scris cu grijă adresa în susul paginii şi dedesubt a scris data. Acum venea partea dificilă.

În alte împrejurări i-ar fi cerut ajutorul lui Clark pentru genul ăsta de treburi; de fapt, prietenul lui ar fi sfârşit prin a scrie în locul lui, fără nicio îndoială. Billy a alungat din minte toate gândurile despre Clark şi a încercat să se concentreze. Fără să aibă idee cum avea să termine, a început cu „Draga mea Christina”. Simţea că folosirea numelui ei întreg va da scrisorii mai multă sinceritate. După aceste cuvinte, totul a curs surprinzător de bine şi a fost mulţumit de rezultat. A scris cu grijă pe plic adresa lui Chrissie şi a pus un timbru. Apoi, îndesând scrisoarea în buzunarul de la haină, a strigat-o pe maică-sa.

— Mă duc doar să pun asta la poştă.

Se gândise să i-o lase la uşă, dar nu era încă gata de o nouă întâlnire cu doctorul Skinner. Nu, o va duce la poştă şi se va întoarce s-o caute după ce va avea timp să-i digere vorbele. În timp ce mergea în jos pe drum, simţea că pluteşte şi, dintr-odată, a avut sentimentul că el şi Chrissie vor fi bine, în cele din urmă. Starea de spirit i s-a îmbunătăţit când a bătut cu palma plicul din buzunar. Da, fusese complet imbecil, dar scrisoarea asta urma să îndrepte totul.

10

Tina a citit de trei ori scrisoarea lui Billy înainte de a o împături, într-un final, şi de a o aşeza pe măsuţa de cafea. A ridicat cana cu cacao şi a sorbit din ea. Era rece ca gheaţa. După acea zi plină de emoţii se simţea epuizată, dar aşternuturile jilave şi cenuşii de pe patul pentru o singură persoană nu erau prea îmbietoare. Pentru o vreme, scrisoarea lui Billy îi abătuse gândurile de la Rick, însă acum se simţea rău când se gândea la prostia pe care o făcuse. Era complet pe cont propriu, dar în loc să se simtă liberă, se simţea izolată. În adâncul sufletului ei ştia că făcuse bine să-şi părăsească soţul abuziv, dar era înspăimântată de ceea ce i se aşternea în faţă.

S-a lăsat pe spate în canapeaua mică şi uzată, a închis ochii şi a încercat să şi-l scoată pe Rick din minte. Şi l-a imaginat pe Billy scriind scrisoarea pentru Chrissie, în urmă cu treizeci şi patru de ani. Războiul fusese declarat cu o zi în urmă, aşa că trebuie să fi fost puţin nesigur, dar de ce nu o pusese la poştă? Poate că se răzgândise şi o întâlnise personal. Poate că fusese ucis pe drumul spre oficiul poştal. Tina s-a cutremurat şi s-a certat pe sine pentru că era aşa dramatică.

Era aproape miezul nopţii când s-a strecurat în pat, unde a răsucit şi a întors pe dos pătura străină şi plină de cocoloaşe. În momentul ăsta ar fi dat orice să se poată cuibări în patul ei, chiar şi cu Rick sforăind lângă ea, pentru că era ceva liniştitor în prezenţa lui acolo, când dormeau. Se simţea îngrozitor de singură şi de speriată. Nu era obişnuită să doarmă singură şi fiecare sunet, oricât de mic, o paraliza de frică. Auzea paşi pe hol şi i se părea că se opresc chiar în faţa uşii ei. Frigiderul din colţ bâzâia zgomotos, iar robinetul chiuvetei picura ritmic. Stătea întinsă în pat, cu ochii larg deschişi şi abia îndrăznind să respire, încercând să

se liniştească. S-a gândit la cântecul pe care i-l cânta mama ei în fiecare seară, când o ducea în pat.

Dormi, copile, dormi în pace,
Noaptea-ntreagă, somnul tău
Îngeri albi Domnul trimite,
Noaptea-ntreagă-n somnul tău.

Acest obsedant cântec de leagăn o liniştea întotdeauna, o convingea că nu sunt monştri în dulap. Dar acum nu reuşea să-şi facă treaba şi îi era ruşine să recunoască, fie şi faţă de ea însăşi, că dacă Rick ar fi venit la uşă, l-ar fi urmat imediat, înapoi la patul ei de acasă. *Ca un miel la tăiere.*

A doua zi dimineaţă, starea de spirit a Tinei se îmbunătăţise puţin. Era caraghios de-a dreptul cum totul părea să arate mult mai bine la lumina zilei. S-a spălat şi s-a îmbrăcat, apoi a luat autobuzul spre serviciu. Ca de obicei, a ajuns prima la birou, aşa că a pus ceainicul pe foc şi a aranjat ceştile.

— ’Neaţa, Tina, i-a strigat Linda, una dintre colegele de care era foarte apropiată. Ai avut un weekend plăcut?

Tina şi-a privit prietena cum îşi atârna haina în cuier.

— Am avut şi mai bune de-atât.

Linda a venit spre ea şi a privit-o atent.

— Rick?

Tina s-a întors şi şi-a făcut de lucru cu ceaiul.

— L-am părăsit.

Linda şi-a pus mâinile pe umerii Tinei şi a strâns-o uşor în braţe.

— Păi, cam era timpul. Unde te-ai dus?

Tina i-a povestit întâmplările prin care trecuse cu o zi înainte şi cum sfârşise în patul acela îngălat.

— Ar fi trebuit să vii la mine, a exclamat Linda. Ce ţi-am zis? Întotdeauna o să găseşti un pat la

mine.

Tina a îmbrăţişat-o.

— Ştiu şi îţi sunt recunoscătoare, dar trebuie să mă descurc singură de data asta.

Linda a dat din cap.

— Eşti atât de orgolioasă şi atât de încăpăţânată… Ai vreo veste de la el?

Tina s-a uitat agitată spre uşă, ca şi când s-ar fi aşteptat ca Rick să dea buzna înăuntru. A tresărit când a văzut-o deschizându-se, dar era doar Anne, care sosise la serviciu.

— Ia uitaţi-vă la asta, a spus Anne, trăgând un sac de haine după ea. L-am găsit pe scări.

Tina şi Linda s-au îngrămădit să se uite.

— E şi un bilet pe el, a spus Linda.

A desprins bucata de hârtie şi i-a dat-o Tinei.

— Este pentru tine.

Mi-ai luat inima şi banii ai putea să-mi iei şi hainele astea de pe cap.

— De la cine e? a întrebat Anne.

Tina a alergat la uşă şi s-a uitat în josul străzii. Mergând în dorul lelii, îmbrăcat doar în nişte chiloţi gri, ponosiţi, era Rick. Aproape că-l auzea fluierând, în timp ce smulgea frunzele gardului viu din lungul străzii. A dat din cap. *Dumnezeule, asta era tot ce-mi lipsea acum.*

A trecut o săptămână, apoi alta, iar Tina nu avea nicio veste de la Rick. În ciuda ei îşi făcea griji pentru el. În mod sigur, trecerea timpului toceşte amintirile.

Într-o sâmbătă, era la magazinul pentru săraci şi punea preţuri pe nişte haine. Când a auzit sunând clopoţelul de la uşă, a ridicat privirea şi şi-a văzut uluită soacra intrând în magazin. Molly Craig arăta bătrână, în ciuda vârstei sale, în ciuda machiajului intens şi a coafurii blonde, îngrijite.

— Molly, a salutat-o Tina. Îmi pare bine să te văd.

Dar s-a crispat în sinea ei din cauza minciunii pe care o spusese. Plecarea ei nu fusese o pierdere pentru niciuna dintre ele.

— Scuteşte-mă, Tina, a repezit-o Molly. Ştii de ce am venit.

— Serios? Cauţi o nouă ţinută?

— Nu fi caraghioasă? Ce se întâmplă între tine şi Rick? Am trecut pe la voi şi este într-o stare înfiorătoare. A spus că l-ai părăsit şi nu ştie de ce.

— Ştie al dracului de bine de ce.

— Atunci, poate mă luminezi şi pe mine.

Molly şi-a tras un scaun şi a scotocit prin geanta ei enormă după ţigări; degetele cu unghii roşii şi lungi făceau toată căutarea şi mai dificilă decât era. Tina a oftat.

— Fă-te comodă. Vrei o cană cu ceai?

— N-ai ceva mai tare?

Tina a ridicat din sprâncene.

— Cafea?

Molly a ignorat oferta nurorii.

— Uite, nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, dar cred că ar trebui să te duci să vezi măcar ce-i cu el. Am trecut pe acolo azi-dimineaţă şi totul este o cocină. Am găsit pe scări lapte vechi de o săptămână, un teanc de corespondenţă îngrămădită în spatele uşii şi un miros puturos peste tot. M-am gândit pur şi simplu că trebuie să fi murit. Erau trase toate perdelele şi i-a luat zece minute să-mi răspundă la uşă. Când, în sfârşit, s-a târât până la intrare, am fost şocată. Aş fi zis că are nouăzeci de ani şi era doar în chiloţi. E terminat, Tina. În mod sigur, orice n-a mers bine între voi poate fi reparat.

În cele din urmă. Tina a reuşit să strecoare câteva vorbe.

— Ţi-a spus că a dat în mine?

Molly a avut decenţa de a părea şocată preţ de o clipă, apoi şi-a revenit.

— Ce bărbat nu-şi mai altoieşte nevasta din când în când? Trebuie să fi făcut tu ceva rău de l-ai enervat aşa. Întotdeauna a fost iute la mânie, ştii

asta la fel de bine ca toată lumea. Până acum ar fi trebuit să ştii cum trebuie să-l iei.

— Eşti incredibilă, Molly, ştiai? Lucrurile stau aşa şi din cauza ta. L-ai răsfăţat toată viaţa. Tu eşti cea care a creat monstrul ăsta.

— Monstru? Micul meu Ricky! Nu exagera!

Molly a tras din ţigară un fum lung şi a mijit ochii.

— Te rog, Tina! Mă doare că trebuie să ţi-o spun, dar ştii că însemni totul pentru el.

— Atunci, se pare că a reuşit să mă păcălească.

Molly şi-a înmuiat tonul.

— Ştiu că poate fi o pacoste uneori, dar te iubeşte, Tina, chiar te iubeşte.

Tina simţea cum începe să se înmoaie şi s-a pedepsit în gând.

— Ştiu asta, Molly, şi este în mine o parte care îl va iubi mereu, dar nu mă pot întoarce, acum, după ce am reuşit să mă rup de acolo.

Ştia că trebuie să se ţină tare.

— Te rog, Tina, du-te doar să-l vezi.

Tina o cunoştea de îndeajuns timp pe Molly Craig ca să-şi dea seama că femeia nu va părăsi magazinul până când nu va obţine lucrul pentru care a venit.

— În regulă, o să trec pe acolo în drum spre casă, în seara asta. Aş putea să-mi iau şi nişte lucruri, oricum.

Molly a răsuflat uşurată.

— Mulţumesc.

A bătut-o uşor pe Tina pe mână, într-un gest fals de solidaritate, iar Tina s-a retras, instinctiv.

— O să-i spun că treci mai târziu.

S-a ridicat cu greutate de pe scaun şi s-a îndreptat spre ieşire, cu misiunea îndeplinită.

Tina era perfect conştientă de faptul că fusese manipulată, dar şi-a spus că oricum trebuia să treacă, să-şi mai ia nişte lucruri. O să-i spună clar lui Rick că nu se întoarce şi că nu aveau niciun viitor, ca pereche.

În ziua aceea, stătea agitată în faţa porţii propriei grădini, în timp ce-şi aduna curajul să intre. A observat că bordurile erau curăţate de buruieni şi peticele de peluză fuseseră frumos tunse. Chiar şi mica fântână de piatră pentru păsări fusese umplută cu apă şi cei doi pitici de grădină sclipeau de-a binelea. A pornit pe potecă şi a dat să bată în uşă, dar apoi a observat că soneria, care stătuse atârnată doar de fire timp de ani întregi, era acum bine fixată în perete, la locul ei. Molly Craig exagerase în mod sigur când spusese că fiu-său trăieşte în mizerie. Prudentă, şi-a retras degetele şi a apăsat butonul negru, lucios. Chiar dacă se aştepta să sune, ţârâitul puternic a făcut-o să tresară violent.

Fără să-i lase timp să se adune, Rick a deschis uşa. Tina s-a holbat la el cu gura căscată, de parcă ar fi trebuit să se deprindă cu înfăţişarea bărbatului. Purta o pereche de blugi evazaţi ultimul răcnet, care îi subliniau talia subţire, şi o cămaşă cadrilată de pânză topită, pe care Tina nu o ştia. Îi crescuse părul şi acum buclele îi încadrau pometii. Era proaspăt ras şi mirosea a citrice.

— Bună, Rick!

— Tina! Mă bucur să te văd. Intră, te rog.

— Şi eu mă bucur, mulţumesc.

Se purtau ca doi străini, nu ca soţ şi soţie. Pe covorul din hol se vedeau încă urmele periei de la aspirator, iar Tina a simţit mirosul unei tăvi puse la cuptor.

— Coq au vin, a explicat Rick, dar fără „vin”. Ăsta este franţuzescul pentru „vin”[2].

— Ştiu, a spus Tina. Sper că n-ai făcut toată tevatura asta pentru mine.

S-a uitat la podeaua strălucitoare a bucătăriei şi la blaturile laminate ale dulapurilor, care sclipeau.

— Păi când mi-a spus mama că o să treci, m-am hotărât să mă mobilizez. Nu contează dacă nu ai timp să rămâi la ceai. Pot să încălzesc mâncarea mâine.

Tina şi-a pus geanta pe masa din bucătărie.

— Ei, miroase bine şi mi s-a făcut brusc cam foame.

Rick a răsuflat uşurat şi a tras un scaun.

— Pot să-ţi aduc ceva de băut – un suc, vreau să zic. Am scăpat de toată băutura.

— A, aş vrea un suc de portocale, te rog.

— Cred că o să beau şi eu cu tine.

Rick a deschis sticla şi a turnat sucurile.

— Deci, ce faci? a întrebat-o el.

— Destul de bine, mulţumesc. Tu?

— Cam la fel.

S-a lăsat o tăcere ciudată şi fiecare a luat o înghiţitură din pahar.

— De cât timp n-ai mai băut? a întrebat Tina în cele din urmă. Spera să fi sunat firesc.

— De când ai plecat, aşa că sunt vreo două săptămâni, deşi mi se pare mai mult de-atât.

A zâmbit iar Tina a văzut o licărire din bărbatul de care se îndrăgostise.

— E grozav, Rick. Mă bucur mult pentru tine.

El s-a ridicat.

— Să scot tava?

— Da, te rog. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, stai acolo.

Puiul era fraged şi aromat, iar gustul nu fusese compromis deloc de lipsa vinului roşu. După ce au terminat de mâncat, Rick a spălat farfuriile şi Tina l-a aşteptat în salon. Bărbatul s-a întors având încă în mână şervetul de bucătărie.

— Am terminat. Ai vrea o ceaşcă de ceai?

Ea s-a uitat la ceasul de pe şemineu. Arăta corect ora semn că Rick îşi amintise să-l întoarcă.

— Nu, mulţumesc, mai bine plec.

Rick a părut dezamăgit, dar nu a protestat.

— Ei, mulţumesc că ai trecut pe-aici, Tina. A fost minunat să te văd, chiar a fost.

— A fost grozav şi pentru mine să te văd, Rick.

Şi a constatat surprinsă că vorbea serios.

Abia când a ajuns înapoi în camera ei închiriată, şi-a dat seama că uitase să-şi mai ia haine. Nu conta, putea să treacă pe acolo din nou, mâine. De data asta el n-o să mai fie avertizat şi o să-şi dea seama dacă se schimbase într-adevăr.

Duminică era ziua liberă a Tinei, iar astăzi, în afară de căratul hainelor de la fosta locuinţă, mai avea ceva special de făcut. Voia să se ducă acasă la Chrissie Skinner şi să-i dea scrisoarea care ar fi trebuit să fie pe bună dreptate a ei, acum mulţi ani. Sigur că nu se aştepta să fie simplu. Şansele ca Chrissie să locuiască încă la numărul 33 Wood Gardens, la atâţia ani distanţă, erau cel puţin slabe, dar reprezentau un punct de plecare. Ca să găsească adresa, împrumutase anuarul ponosit al lui Graham. Putea să meargă până acolo cu autobuzul şi s-a simţit de-a dreptul entuziasmată când a urcat. Citea încă o dată scrisoarea când conductorul s-a apropiat de ea, fluturând aparatul de bilete.

— Încotro, scumpo?

A recunoscut vocea şi a ridicat privirea.

— Stan, ce mai faci?

Stan era un vechi coleg al lui Rick.

— Să dea naiba! Tina Craig. Tu nu mergi de obicei pe ruta mea. Ce mai faci?

Ea a ezitat.

— Mda, destul de bine, destul de bine.

— Bărbatul tău a fost mai deunăzi la depou. Căuta din nou ceva de lucru.

Tina a rămas uluită la auzul veştii.

— Rick?

— Da, nu ţi-a spus?

— Păi nu, acum suntem despărţiţi.

— Oh, îmi pare rău să aud una ca asta. Nu le-a spus nimic băieţilor.

— Abia s-a întâmplat. Ştii, e destul de recent.

— Înţeleg. Totuşi, dacă îl vezi, transmite-i salutările mele.

— Aşa o să fac. Până la Wood Gardens, te rog!

Stan a apăsat nişte butoane, apoi a apăsat şi maneta, iar aparatul a scuipat biletul Tinei.

— Ne mai vedem, scumpo. Ai grijă de tine!

Cartierul Wood Gardens se afla în partea opusă a Manchesterului faţă de cartierul în care locuia Tina, aşa că ea nu cunoştea zona. Drumul era construit sub formă de pătrat, iar în mijloc se afla o porţiune cu iarbă, înconjurată de grilaje de metal. Tina a împins o poartă ruginită şi a intrat. Grădinile crescuseră mai degrabă necontrolat şi banca din parc era acoperită cu graffiti. În preajmă nu părea să existe nicio casă veche, doar un rând de vilişoare moderne, care nu s-ar fi putut afla aici în 1930. Începea să creadă că ziua era pierdută, când a văzut o doamnă în vârstă cotind pe potecă şi folosindu-şi bastonul ca să înlăture mărăcinii care îi stăteau în cale. S-a lăsat greoi pe bancă lângă Tina, pufăind şi pufnind.

— ’Neaţa, a spus ea.

— Bună dimineaţa!

— Nu te-am mai văzut pe aici. Te-ai mutat de curând?

Bătrâna a arătat spre vilişoare.

— Oh, nu. Am venit doar să caut pe cineva. O femeie care a locuit aici acum mulţi ani. La numărul 33.

— Ei bine, am trăit aici toată viaţa mea. Am petrecut multe ore fericite în grădinile astea şi încă vin aici în fiecare zi. Îmi place să stau jos şi să mă gândesc. Dacă închid ochii şi mă concentrez, pot auzi copiii care se joacă. Îmi place mult. Am o bună memorie a numelor din trecut. Dar, imaginează-ţi, nu pot să-mi amintesc ce s-a întâmplat ieri!

Bătrâna a râs de propria glumă, lăsând să se vadă un rând de dinţi galbeni, pătaţi.

— Ia zi, pe cine cauţi?

— Pe Chrissie Skinner, locuia la…

Bătrâna a ridicat mâna.

— Ştiu unde locuia.

Şi-a tamponat ochii cu mâneca de lână.

— Ştiam bine familia. Tatăl lui Chrissie era doctorul cartierului, iar maică-sa era moaşă. Chrissie o ajuta. Ele două mi-au adus pe lume copilul.

Noutăţile au luat-o pe Tina prin surprindere.

— Oh, Dumnezeule! Ştiţi ce s-a întamplat cu Chrissie? Am ceva pentru ea.

— Ce-ai zice să mergem să bem o ceaşcă de ceai? Este după colţ o bombă, putem să stăm ca lumea de vorbă.

— Mi-ar plăcea.

I-a întins mâna bătrânei.

— Sunt Tina Craig, mă bucur să vă cunosc.

Bătrâna s-a proptit pe picioare şi a strâns mâna Tinei.

— Maud Cutler, a spus ea.

Aşezată în cafenea, ţinând între palme o cană cu ceai tare, Maud Cutler a început să vorbească.

— Am optzeci de ani de-acum, dar pare să se fi întâmplat ieri. Era ziua de dinaintea izbucnirii războiului şi intrasem în travaliu cu Tommy al nostru. Trebuia să nasc abia peste încă o lună, aşa că ne-am îngrijorat, firește. Soţul meu, Jamie, a fugit la cabinet, s-o aducă pe doamna Skinner. Era panicat rău, rău de tot. Era foarte devreme, dimineaţă, şi îşi făcea griji să nu-l trezească pe doctor. Omul ăla avea o fire care te înfricoşa. I-a răspuns Chrissie şi, cu toate că era panicat, Jamie a observat că fata arăta groaznic. De obicei era tare drăguţă, dar în dimineaţa aceea arăta ştearsă şi obosită. Oricum, pentru că bebeluşul venise prea devreme, a trebuit să mergem la spital, iar de Chrissie a venit şi ea cu maică-sa. Bietul Jamie, era atât de speriat să nu ne piardă, pe mine şi copilul. Aveam patruzeci şi şase de ani pe-atunci,

iar el avea numai treizeci şi era convins că o să murim amândoi.

Maud s-a oprit ca să ia o gură de ceai şi Tina a făcut la fel.

— În orice caz când s-a născut Tommy, doamna Skinner l-a luat deoparte să-l trezească la viaţă. Era vânăt, înţelegi, şi nu respira. Jamie a mers cu ea şi cu bebeluşul şi Chrissie a rămas cu mine. Sora a trebuit să-i aducă o ploscă, să vomite în ea. N-am înţeles de ce, pentru că văzuse o mulţime de naşteri, dar apoi mi-am dat seama şi bineînţeles că am avut dreptate. Era şi ea însărcinată. În 1939, asta era o veste proastă pentru orice fată necăsătorită, dar pentru una cu un tată ca dr. Samuel Skinner era de-a dreptul un dezastru. Fata era absolut terorizată de taică-său. Doctorul îl ura şi el din răsputeri pe iubitul ei. Biata Chrissie pur şi simplu tremura de frică şi a trebuit să am eu grijă de ea, în loc să fie invers. Nu-i spusese nici măcar tatălui copilului.

— Ştii ce s-a întâmplat cu Chrissie şi cu bebeluşul ei? a întrebat Tina.

Maud a privit în gol, de parcă s-ar fi uitat direct în trecut.

— A fost o tragedie. Biata Mabel Skinner a fost ucisă în perioada de camuflaj. Lovită de o maşină care mergea fără faruri. Pur şi simplu n-a văzut-o. Nu era voie să aprinzi lumina, înţelegi?

— Groaznic. Şi Chrissie?

— A fost gonită de tatăl ei. Cred că şi-a pierdut minţile când a murit nevastă-sa. A trimis-o pe Chrissie să locuiască în Irlanda, la cumnata lui. Nu putea trăi cu ruşinea aia. Pentru un bărbat cu statutul lui era o dezonoare. N-a mai văzut-o nimeni vreodată.

— Îl cunoşteai pe iubitul ei?

— Pe Billy? Nu, nu prea. Era cu câţiva ani mai mare ca ea, aşa că bănuiesc că trebuie să fi fost trimis la război. Dar, oricum, de ce vrei să ştii toate astea?

Tina i-a arătat scrisoarea lui Maud. Mâinile noduroase ale bătrânei au început să tremure în timp ce citea.

— Trebuie să-i fi spus. Pare că nu a primit prea bine vestea. Cum ai dat de ea?

— Am găsit-o în buzunarul unui costum lăsat pe treptele de la magazinul pentru săraci unde lucrez. N-a fost pusă la poştă, aşa că m-am gândit că Chrissie ar merita s-o primească.

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult, s-a scuzat Maud.

— Ba deloc. Ai fost mai mult decât utilă şi deja ţi-am răpit prea mult timp.

— Mi-a plăcut compania ta, Tina. A fost o plăcere să vorbim.

Tina abia dacă îndrăznea să-i pună următoarea întrebare.

— Şi fiul tău? Micuţul Tommy?

— Viaţa lui i se datorează lui Mabel Skinner. Calităţile ei de moaşă şi grija pe care i-a acordat-o după naştere i-au permis să supravieţuiască. În fiecare an, la comemorarea morţii ei, îi ducem nişte flori la mormânt. Este îngropată în cimitirul bisericii St. Vincent. Ce femeie minunată a fost! Sper s-o găseşti pe fiică-sa.

Dintr-odată, Tinei i s-a pus un nod în gât.

— Mulţumesc, Maud. Şi eu sper.

11

În dimineaţa următoare, aşezată la biroul ei, Tina îşi însemna ceea ce ştia despre Chrissie şi Billy. Ştia că Billy locuise în casa de la numărul 180, pe Gillbent Road, în Manchester, dar nu-i ştia numele de familie. Ştia unde locuise Chrissie şi numele părinţilor ei, precum şi faptul că mama ei fusese ucisă în perioada de camuflaj. Dacă ar vizita mormântul lui Mabel Skinner, poate ar afla data ei de naştere. Maud Cutler îi spusese că Chrissie fusese trimisă să locuiască la o cumnată a doctorului Skinner, în Irlanda – trebuie să fi fost sora lui Mabel. Tina simţea un val neaşteptat de entuziasm la gândul că se joacă de-a detectivul. Era o distragere bine-venită de la celelalte probleme.

— ’Neaţa, Tina, ce faci acolo?

Salutul Lindei a făcut-o să tresară şi s-a întors repede, îndesând în acelaşi timp notiţele în geantă. Nu ştia de ce, dar voia să păstreze pentru ea scrisoarea lui Chrissie.

— Nimic, îmi făceam lista de cumpărături. Tu ce faci? Ai avut un weekend bun?

Linda s-a prăbuşit la biroul din faţa Tinei şi a împins mai în spate maşina de scris, ca să-şi poată lăsa capul pe masă.

— Sunt frântă. Am mers aseară la Bob şi Caroline şi el a dat drumul la o petrecere. N-am ajuns acasă înainte de două.

— Duminică? Păi numai tu eşti de vină, în cazul ăsta. Atenţie, vine domnul Jennings.

Linda s-a ridicat fără tragere de inimă şi a tras maşina de scris spre ea, când domnul Jennings s-a oprit la biroul ei.

— Bună dimineaţa, Linda. Arăţi groaznic.

— Mulţumesc, domnule J.

El i-a aruncat un snop de hârtii pe birou.

— Am nevoie de lotul ăsta tipărit până la zece.

Linda s-a uitat la ceas.

— Zece? Aoleu, domnule J., vă rog, înseamnă că am numai o oră.

— Atunci ar fi bine să te apuci de treabă.

Şi-a luat tălpăşiţa şi Linda s-a strâmbat în spatele lui. Tina a râs.

— Haide, dă-mi şi mie din ele, să te ajut.

— Eşti sigură? Adică, ai primit şi tu treabă de făcut.

— Dă-mi-le înainte să mă răzgândesc şi termină cu mormăiala.

Felul în care dactilografia Tina era legendar în companie. Degetele ei zburau peste tastatură şi clopoţelul care indica faptul că a mai terminat un rând suna tot timpul. Putea chiar să aibă o conversaţie în acelaşi timp.

— M-am dus sâmbătă să-l văd pe Rick.

Se uita la Linda, dar mâinile nu părăseau tastele. Linda s-a oprit din joaca ei cu banda maşinii de scris şi a ridicat privirea.

— Pot să spun şi eu ceva?

— Pot să te opresc?

— Sper că nu te gândeşti să te întorci.

— Sigur că nu. Molly a venit la magazin şi m-a rugat să trec pe la el. Spunea că e în mizerie dar când am ajuns acolo locul era imaculat şi chiar făcuse ceva de mâncare.

— Deci ştia că vii?

De voie, de nevoie, Tina a recunoscut că ştia.

— Da, i-a spus Molly, dar chiar şi aşa, arăta minunat şi s-a lăsat de băutură.

— Hmm, mă întreb pentru cât timp, de data asta.

— Încetează, Linda! Chiar se străduieşte, să ştii.

— O, ştiu. Doar să fii atentă, atât îţi spun.

— Plănuisem să trec ieri, dar a trecut timpul cu una, cu alta. Totuşi, o să mă duc astăzi. Trebuie să-mi mai iau nişte haine. Nu ştie că vin, aşa că o să-mi dau seama dacă a fost ceva întâmplător.

— Atunci, pregăteşte-te să fii dezamăgită, Tina.

Clopoţelul maşinii de scris a sunat din nou şi Tina a împins carul maşinii cu o mişcare sfidătoare din încheietură.

În timp ce se apropia de fosta ei locuinţă, Tina a băgat mâna în geantă şi şi-a scos pudra. S-a tamponat un pic pe nas şi şi-a umflat părul cu degetele:

Rick a răspuns la uşă şi a crăpat-o puţin.

— Bună, Rick. Iartă-mă că trec neanunţată, dar sâmbătă am uitat să-mi iau nişte haine. Te superi dacă le iau acum?

— Tina. Sigur că nu, nicio problemă, intră.

A deschis uşa mai larg şi a aruncat o privire fugitivă peste umăr.

— Am pe cineva în vizită. O simplă cunoştinţă.

— Oh, îmi pare rău. Dacă e vreo problemă, pot veni altă dată.

S-a întors să plece înainte ca el să-i vadă obrajii îmbujoraţi.

— Nu te prosti, acum tot eşti aici. Este încă şi casa ta, Tina.

— Păi…

Din sufragerie s-a auzit o voce ascuţită.

— Cine e, Rick?

— Ăăă, e Tina. A venit să-şi mai ia nişte haine.

S-a întors spre Tina.

— Ea e Julie.

A ezitat înainte să continue.

— Cum am spus, e doar o cunoştinţă.

Tina a fluturat din mână, în semn de nepăsare.

— Nu trebuie să te justifici în faţa mea.

— Ştiu, dar nu vreau să crezi că am sărit în pat cu prima fată care mi-a ieşit în cale.

Tina şi-a dat seama că gândul ăsta o îngrozea. Nu şi-l putea imagina pe Rick cu o altă femeie, iar ghimpele neaşteptat de gelozie a făcut-o să se înroşească şi mai tare pe gât şi pe faţă.

— Mă duc sus să-mi iau lucrurile.

În grabă, s-a împiedicat de prima treaptă şi a scăpat geanta. Conţinutul s-a împrăştiat pe jos. Rick s-a aplecat.

— Stai să te ajut.

— Nu, mă descurc, du-te înapoi la Judy.

— Julie, a corectat-o el, zâmbind uşor.

Oare se bucura de stânjeneala ei sau era complet paranoică?

Când a intrat în dormitor, a observat că patul era frumos aşternut şi nimic nu părea nelalocul lui. Nu erau chiloţi pe podea, nici scrumiere care dădeau pe-afară, nici căni cu resturi de ceai înăuntru. A înaintat spre pat, a dat cu grijă plapuma la o parte şi a ridicat perna care fusese a ei. A adulmecat-o bine, ca un animal care încearcă să detecteze mirosul inamicului. Mirosea cunoscut, ba chiar reconfortant, şi au podidit-o lacrimile. A tras un şerveţel din mânecă şi s-a tamponat pe rimelul care începuse deja să curgă. Apoi s-a adunat cu câteva respiraţii adânci, a apucat nişte haine din dulap şi s-a grăbit în jos pe scări. Auzea voci în living, aşa că a băgat capul pe uşă. Rick şi Julie stăteau pe canapea, unul lângă altul. El îşi ţinea braţul în jurul umerilor ei, cu un aer familiar, iar capul ei mare şi blond se odihnea pe pieptul lui. Tina abia dacă mai respira.

— Plec, Rick, a reuşit ea să spună.

El a sărit în picioare, împingând-o în acelaşi timp şi pe Julie.

— Te conduc.

A urmat-o în hol.

— Ţi-ai luat tot ce-ţi trebuie?

Tot ce-mi trebuie este aici. I-a luat o secundă sau două să-şi vină în simţiri. Rick era un agresor beţiv care o dispreţuise, o furase, o violase, o bătuse. Era hotărâtă să se ţină tare. El s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz.

— Ne vedem, atunci.

Tina s-a întors şi a plecat fără o vorbă, pentru că nu avea încredere în ce va spune.

Primul lucru care a alertat-o a fost gustul metalic din gură. Apoi s-a simţit rău de la cafea şi a început să aibă greţuri matinale, iar când nu i-a mai venit nici ciclul i s-au confirmat cele mai rele temeri. Îşi dorise mereu un copil şi vestea asta ar fi trebuit s-o entuziasmeze, dar gândul că fusese conceput într-un mediu plin de ură şi brutalitate a făcut-o să plângă. Acum îşi putea imagina ce trebuie să fi simţit Chrissie când şi-a dat seama că este însărcinată şi a simţit pentru ea un val de înţelegere. Deşi era limpede că Billy şi Chrissie se iubeau, nici copilul lor nu fusese planificat şi se întreba dacă şi Rick va reacţiona la fel ca Billy. Gândul a umplut-o de panică, ceea ce era ciudat, pentru că ştia că mai degrabă ar naşte un copil fără să aibă niciun ajutor, decât să se întoarcă iar la Rick. N-ar fi trebuit să conteze reacţia lui.

Copilul ar fi trebuit să vină pe lume în preajma Crăciunului. Când se apropia de cinci luni, Tina şi-a dat seama că trebuie să-i spună şi lui Rick că urma să devină tată. Se mai văzuseră doar ocazional în ultimele patru luni, dar părea să-i meargă bine. Foarte important, nu mai pusese strop de alcool în gură. Lucra din nou ca şofer de autobuz şi câştiga un salariu decent.

Tina şi-a cercetat locuinţa. Deşi camera închiriată îi oferise o anumită linişte şi singurătate, era disperat de singură. Tânjea după Rick şi după scurta, dar fericita lor viaţă împreună, cea pe care o împărţiseră cândva, înainte ca băutura să distrugă totul. Nu aparţinea acestui loc, cu văruiala lui aspră şi mucegăită, cu mirosurile stătute, unde distracţia săptămânii era să-şi lipească în albume timbrele Green Shield. Din când în când, îşi îngăduia să-şi imagineze cum ar fi iar viaţa cu Rick. Oare se schimbase cu adevărat? Îşi datora sieşi şi bebeluşului să afle asta. A luat o decizie. Era momentul să-i spună despre sarcină.

În seara aceea, când a sosit Tina, el era în bucătărie, călcându-şi cămăşile pentru serviciu. Rick era îmbrăcat în uniforma de şofer de autobuz şi Tina a fost imediat transportată în trecut, în zilele ameţitoare de la începutul relaţiei lor. El a făcut conversaţie amabil, cât a pus ea ceainicul pe foc.

— Trebuie să fiu la serviciu la şase. Sunt în tura de seară.

— Oh, sigur. E minunat.

Se lupta să-şi ascundă dezamăgirea.

— Am nişte veşti pentru tine.

El a scuipat pe talpa fierului de călcat şi a apăsat tare gulerul cămăşii pe care o călca.

— Ce veşti?

A ridicat cămaşa şi a aranjat-o pe un umeraş.

— Rick, ai putea, te rog, să te aşezi un minut?

— Ok, sigur. Oricum, era ultima cămaşă.

A tras un scaun şi s-a aşezat faţă în faţă cu Tina, la masa din bucătărie.

— Ce este?

Dintr-odată, Tinei i s-a uscat complet gura. S-a jucat cu lănţişorul de la gât.

— Ei, cred că ar fi mai bine să-ţi spun direct.

— Aş vrea, da, a spus Rick, uitându-se la ceas.

— Mai bine am lăsa-o pe altă dată.

El s-a întins peste masă şi a luat-o de mână.

— Îmi pare rău, Tina. Spune, ce este?

Ea s-a ridicat şi a traversat bucătăria, să se uite pe geam. Grădina din spatele casei era tunsă cu grijă şi curăţată de buruieni. O potecuţă mică din pietre îşi croia drum spre grămada de îngrăşământ din capăt. Trei meri tocmai începuseră să rodească şi chiar dacă plantelor din răsaduri le trecuse vremea, grădina rămăsese un rai liniştit, pe o stradă lăturalnică, altminteri dărăpănată. Zidul de cărămidă care înconjura peluza forma un mediu sigur în care să se joace un copil, iar Tina s-a gândit că ar putea fi loc chiar şi pentru un tobogan

micuţ. Trebuia să scape din garsoniera aceea. S-a întors şi l-a înfruntat pe Rick.

— Sunt însărcinată.

A urmat o tăcere lungă, încărcată, în care nu s-a mişcat niciunul, înainte ca Rick să-şi acopere faţa cu mâinile. Tina a observat că îi tremurau mâinile când s-a ridicat şi s-a dus spre chiuvetă, să se stropească pe faţă cu apă rece.

— Nu-mi vine să cred, Tina, a reuşit el să spună, în cele din urmă. Mă simt de parcă m-a pocnit cineva în dinţi. M-am străduit atât de mult în ultimele luni. Nu am pus o picătură în gură, mi-am găsit o slujbă decentă, am ţinut casa, şi n-am pus nici măcar o dată presiune pe tine să te întorci. De fiecare dată când te-am văzut, am făcut tot ce-am putut ca să nu cad în genunchi şi să-ţi cer să te întorci. Iar în tot timpul ăsta tu te vedeai cu altcineva. De ce nu mi-ai spus? Pentru că ai crezut că o să încep iar să beau dacă aş şti că nu mai e nicio speranţă să te întorci?

Tina se încruntase, încercând să înţeleasă ce tot îndruga acolo.

— Rick sunt însărcinată în cinci luni. Este copilul tău.

Încetişor, trăsăturile lui Rick s-au destins ochii i s-au limpezit, şi gura s-a întins într-un rânjet larg, neîncrezător.

— Ce? O, Dumnezeule, Tina! Eşti sigură?

A luat-o în braţe, s-a învârtit cu ea şi apoi a lăsat-o jos, amintindu-şi în ce stare se găseşte.

— Iartă-mă! Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

A arătat spre pântecele ei.

— Pot să pun mâna?

Ea a zâmbit şi a dat din cap. Rick a aşezat uşor palma pe mijlocul ei şi a apăsat cu grijă.

— Nu simt nimic.

— Pentru că este un pic cam devreme.

I-a tras un scaun de bucătărie şi a condus-o să se aşeze.

— Când e sorocul?

— De Crăciun.

— E minunat. Nu-mi vine să cred, a spus el din nou.

S-a lăsat pe scaunul din faţa ei şi i-a luat mâinile în ale lui.

— Ce-o să se întâmple acum?

Ea a dat din cap şi s-a uitat în jos.

— Nu mai poate fi ca înainte, a şoptit ea.

— Nu va fi, s-a rugat Rick. M-am schimbat.

I-a strâns mâinile şi mai tare.

— Acum tu eşti prioritatea mea, tu şi copilul. Îţi promit că o să meargă totul foarte bine. Te iubesc, Tina.

Ea şi-a retras mâinile şi a luat în palme chipul soţului ei.

— Şi eu te iubesc, Rick.

Era adevărat. În ciuda tuturor lucrurilor, nu încetase niciodată să-l iubească.

12

Când s-a trezit, în dimineaţa următoare, Tinei i-a luat câteva secunde ca să-şi dea seama unde este. S-a ridicat în coate şi a clipit în întuneric. Apoi i-a venit totul în minte, ca un şuvoi. Era acasă. Rick dormea întors alături de ea. S-a ridicat, s-a dat jos din pat şi a coborât. Purta una dintre cămăşile lui Rick, prea mare pentru ea. S-a uitat pe fereastră, afară, şi a simţit un tremur adânc, până în stomac. Nu ştia dacă este copilul sau emoţia provocată de faptul că era, în sfârşit, acasă. Nu l-a auzit pe Rick apropiindu-se până când nu a simţit cum o cuprinde cu braţele, pe la spate.

— Doamne, m-ai speriat.

S-a întors spre el şi i-a zâmbit. Rick s-a aplecat şi a sărutat-o tandru pe buze.

— Ai dormit bine? a întrebat-o, plimbându-şi mâinile pe gâtul ei până spre ceafă, sub părul lung, şi sărutând-o mai apăsat. Tina i-a răspuns cu reţinere, dar nu l-a îndepărtat. Petrecuseră noaptea îmbrăţişaţi, iar Rick se mulţumise cu atât, dar acum se pare că voia mai mult. Chiar când începuse să se relaxeze puţin şi să se bucure de senzualitatea atingerilor soţului ei, pentru prima dată după mulţi ani, el s-a dat înapoi şi a ridicat ceainicul.

— Vrei un ceai?

— Ă, da, te rog.

A strâns mai tare cămaşa pe ea, încrucişându-şi braţele ca s-o ţină închisă, şi s-a aşezat la masă. Rick a zâmbit.

— Nu fi aşa, Tina. Trebuie să mergem amândoi la muncă. Deci, ai nevoie de ajutor ca să-ţi aduci lucrurile acasă diseară? M-am oferit să fac o tură în plus, aşa că n-o să termin până la şase, dar după aceea sunt al tău.

Tina încerca să împace imaginea acestui nou Rick, cel care se oferea să facă ture în plus, cu

leneşul şi indolentul pe care îl cunoscuse înainte.

— Nu, e în regulă. Nu am decât o valijoară. Mă descurc.

Adevărul era că nu voia ca Rick să vadă văgăuna în care locuise.

La serviciu, Tina i-a spus şi Lindei noutăţile. Aşa cum se temea, prietena ei n-a prea susţinut-o.

— Ce-ai făcut?

Tina a continuat să bată la maşină; nu putea să se uite în ochii Lindei.

— S-a schimbat, Linda, chiar s-a schimbat.

— O să te distrugă. Năravul din fire n-are lecuire.

— Eşti nedreaptă. Oamenii se pot schimba. În plus, mai este ceva.

— Ce? a întrebat Linda.

— Sunt însărcinată.

Unda s-a lăsat pe spate pe scaun, cu mâinile sub cap.

— Dumnezeule! În cazul ăsta, o să vă distrugă pe amândoi.

— Linda, cum poţi fi atât de crudă? Aş vrea să te bucuri pentru mine.

Linda a început să frunzărească nişte hârtii de pe birou.

— Fii atentă, vine domnul J.

Au tăcut amândouă când şeful a trecut pe lângă ele, aruncându-le o privire, ca să se asigure că munceau simţ de răspundere.

— Uite, a spus Linda când a trecut pericolul şi nu le mai putea auzi. Hai să mergem să bem ceva, mai devreme, direct de la serviciu. O să putem vorbi în linişte atunci.

— N-o să mă faci să mă răzgândesc.

— Poate că nu. Dar n-aş putea trăi cu mine însămi dacă n-aş încerca măcar.

Barul era plin cu cei veniţi devreme la un pahar şi aerul se umpluse deja de fum. Au găsit într-un

colţ o masă liniştită şi Linda a adus băuturile. Tina trecuse deja pe la garsonieră ca să-şi strângă lucrurile şi i se părea că sare în ochi cărând valiza după ea.

— O blondă şi o brună, a spus Linda, aşezând băuturile în faţa ei. Cuvintele îi sunau înfundat, din cauza pungii cu jumări de porc pe care o ducea între dinţi. A deschis gura şi pachetul a căzut pe masă.

— Minunat, a spus Tina, împingându-l mai departe de ea. Exact ce voiam acum, bucăţi uscate de piele unsuroasă de porc.

Linda a deschis pachetul şi aroma de grăsime cu sare a umplut aerul.

Tina şi-a acoperit nasul cu mâinile.

— Cred că o să mi se facă rău.

— Tina, eşti aşa exagerată, a mustrat-o Linda. Bea ceva şi nu te mai văicări!

Tina a zâmbit auzind-o pe Linda cum i-o zice de la obraz şi a ridicat paharul.

— Cred că am citit undeva că alcoolul băut în timpul sarcinii afectează copilul, a spus ea pierdută în gânduri, sorbind din băutură. Crezi că-i adevărat?

— Cred că e cea mai mică dintre grijile voastre. Copilul ăla e pe cale să capete o brută ca tată, o brută beţivă şi agresivă, care te-a altoit de multe ori şi de fiecare dată i-ai găsit o scuză.

— Nu mă bate decât când e beat.

— Şi aşa o luăm de la capăt. Asta face ca totul să fie în regulă, nu-i aşa?

— Sigur că nu, dar ţi-am spus, nu a mai băut de patru luni. Nu m-aş fi întors dacă nu aş fi fost convinsă că s-a schimbat. Acum trebuie să ţin seama şi de copil.

S-a frecat pe pântece şi a zâmbit.

— Şi mai e ceva. Dacă o să-i facă rău şi copilului?

— Dumnezeule, Linda! Nu mă cunoşti deloc, nu? Crezi că m-aş fi gândit să mă întorc dacă aş fi

crezut fie şi o secundă că ar face una ca asta?

— Eu îţi zic. Când e sorocul? a întrebat Linda.

— De Crăciun.

Linda a numărat pe degete.

— Deci eşti în cinci luni? M-am gândit eu că ţi s-a cam îngroşat mijlocul în ultima vreme.

Tina a zâmbit.

— Bucură-te pentru mine, Linda. Îl iubesc.

Linda a oftat..

— Îmi pare rău dar nu mă pot bucura pentru tine. Ştiu că iubirea e oarbă, dar nu ştiam că e şi proastă.

Se făcuse aproape şapte când a ajuns acasă. Pierduse autobuzul şi a trebuit să aştepte douăzeci de minute după altul. Rick era deja acasă şi Tina a simţit o undă de entuziasm când a băgat cheia în uşă.

— Iartă-mă că am întârziat, a strigat ea, trăgând valijoara în hol. Am pierdut autobuzul şi…

S-a oprit când l-a văzut pe Rick stând în uşa bucătăriei, cu o ţigară atârnându-i pe buze.

— Am crezut că te-ai răzgândit.

Tonul lui era acuzator şi mai mult decât atât, un pic ameninţător.

— Sigur că nu m-am răzgândit.

A alergat spre el şi i-a pus braţele în jurul gâtului, evitând abil ţigara. El nu i-a răspuns; mai degrabă a rămas ţeapăn. Tina s-a tras înapoi şi l-a privit.

— Îmi pare foarte rău. Am băut ceva cu Linda după serviciu şi apoi…

El a îndepărtat-o.

— Ai fost la bar?

Tina a simţit în stomac primul impuls de panică.

— Păi, voia să vorbim. Domnului Jennings nu-i place când bârfim la serviciu, aşa că a propus să ieşim puţin, iar după aia am pierdut autobuzul.

Era conştientă de faptul că vocea îi suna a panică şi că vorbea prea repede.

— Nu m-am gândit că ar fi prea mult să-i cer nevestei mele să vină la timp pentru ceai în prima ei seară de la întoarcerea acasă, dar se pare că Linda e mai importantă.

— La ceai?

Tina s-a strecurat pe lângă el şi a intrat în bucătărie.

Masa era pusă pentru două persoane cu lumânări şi şervete, iar în mijloc trona un borcan de dulceaţă cu frezii, florile ei preferate.

— Ei, hai să mâncăm acum. Mor de foame.

— Mâncarea e la gunoi.

Rick i-a întors spatele şi s-a dus în salon, lăsând-o singură şi amuţită. Nu întârziase decât o oră; în mod sigur, putea şi el să aştepte un pic. S-a aşezat la masă şi a admirat efortul pe care îl făcuse. Poate că fusese egoistă. Era prima ei seară de la întoarcerea acasă şi el se străduise atât de mult. Poate că avea dreptate; ar fi trebuit să vină mai devreme, să se străduiască mai mult. Poate că ea ar fi trebuit să pregătească cina, nu el. Cu inima bătând, s-a dus după Rick în sufragerie şi s-a aşezat lângă el, pe canapea. O ignora în continuare, cu ochii în ziar.

— Rick, îmi pare rău. Poţi să mă ierţi? a spus ea, grijuliu.

El a lăsat ziarul pe genunchi şi a privit-o.

— M-ai dezamăgit. Tina, asta-i tot. Am crezut că asta îţi doreşti, dar când tu nici nu te deranjezi să vii acasă, mă întreb dacă într-adevăr este ce-ţi doreşti.

— Sigur că este, Rick. Vreau ca noi trei să fim o familie.

Bărbia a început să-i tremure şi vocea era răguşită.

— Atunci, va trebui să arăţi şi tu puţină implicare, pentru început prin a mă pune pe locul întâi.

— Aşa o să fac, Rick, îmi pare rău.

Starea lui s-a schimbat într-o secundă şi i-a zâmbit, luând-o pe după umeri.

— Ce fată bună! Atunci, ce zici să dai o fugă până la magazin? Măcar atâta poţi face şi tu.

Tina a răsuflat uşurată şi l-a sărutat pe obraz.

— Desigur. Nu durează mult. Tu pune-ţi picioarele sus.

Mai târziu, în timp ce stătea mulţumită la el în braţe, s-a felicitat că a luat decizia potrivită. Mai demult, întârzierile ei de la serviciu îl făceau pe Rick să izbucnească într-o furie violentă, care o costa o buză spartă sau un ochi vânăt. De data asta vorbiseră, fuseseră calmi şi Rick o făcuse să vadă de ce procedase greşit. Linda se înşelase: oamenii se pot schimba.

— Tina?

— Da?

— Mâine vreau să-ţi dai demisia de la serviciu.

A fost luată prin surprindere.

— De ce?

— Păi în patru luni o să naşti. Am un serviciu bun şi probabil mai ai şi tu din banii ăia pe care mi i-ai furat. Ştii tu, banii de la finală.

Faptul că a folosit cuvântul „furat” a descurajat-o; dar a recunoscut că cea mai mare parte a banilor era la bancă. Nu fusese nesăbuită cu cheltuielile şi folosise din ei numai pentru strictul necesar, precum mâncare şi chirie.

— Atunci am stabilit. Poţi să lucrezi în continuare la magazin, sâmbătă, dacă doreşti. Ar fi bine pentru tine să mai ieşi niţel.

Tina s-a cuibărit şi mai bine în braţele lui şi s-a gândit la generozitatea de care dădea dovadă soţul ei. În sfârşit, era pregătit să fie principalul susţinător al casei şi să-i întreţină pe ea şi pe copil. Va sta acasă şi va avea grijă de tot ce le trebuie. Totul o să fie perfect.

În ziua următoare, Tina stătea în faţa uriaşului birou de mahon al domnului Jennings. Era sfârşitul

zilei şi abia aştepta să se ducă acasă. Ţinea plicul într-o mână şi se bătea ritmic cu el peste cealaltă.

— Ce este, Tina?

— Este preavizul meu, domnule J.

I i-a întins.

— Nu-l iau, a replicat el, cu mâinile încă încrucişate în faţa lui.

— Mă tem că va trebui s-o faceţi.

A lăsat scrisoarea pe birou.

— Eşti cea mai bună fată a mea, Tina, doar ştii asta. Le faci de ruşine pe celelalte. Cum s-a ajuns aici?

— Ei bine, soţul meu are acum un serviciu foarte bun, avem nişte bani puşi deoparte şi, în plus, sunt şi însărcinată.

— Înţeleg.

Domnul Jennings a ridicat plicul şi l-a deschis cu grijă.

— Asta e ceea ce vrei tu?

Tina nu ştia exact ce să răspundă. Fusese ideea lui Rick, dar îi vedea şi ea rostul. Cum ar fi putut să aibă grijă de copil şi să şi lucreze? Rick avea dreptate. Locul ei era acasă, să aibă grijă de el şi de copil.

— Da, domnule, este, a reuşit ea să spună într-un final.

Linda a fost înspăimântată la auzul veştii.

— Nu poţi pleca! Am ştiut că aşa o să se întâmple. Te-ai întors doar de cinci minute şi deja te controlează. Ai putea să stai măcar până se naşte copilul.

— Asta n-are de-a face cu Rick. A fost ideea mea.

Tina era enervată că Linda trăsese concluzii pripite şi era şi mai enervată de faptul că avea dreptate. Şi-a aruncat repede paltonul pe ea.

— Ascultă, trebuie să plec. Nu vreau să întârzii acasă.

— Doamne fereşte, a spus Linda. Du-te, ne vedem mâine.

Tina era hotărâtă să ajungă acasă înaintea lui Rick şi să-i pregătească masa. Şi chiar a avut timp să pregătească plăcinta lui preferată cu carne, să facă baie şi să deretice un pic prin casă. Când s-a făcut ora opt, a început să se îngrijoreze. După ce tam-tam făcuse ieri seară, se aşteptase să vină acasă la timp. La ora nouă s-a hotărât să sune la depou ca să vadă dacă fusese reţinut la lucru. Marie de la centrală i-a spus ca plecase în jurul orei cinci. Când ceasul a ajuns aproape la ora 10:00, Tina era în culmea agitaţiei. Plăcinta cu carne se uscase şi nervii ei erau întinşi la maximum. Nu putea îndura gândul că i se întâmplase ceva îngrozitor, nu acum, când erau din nou împreună, cu atât de multe lucruri pe care le aşteptau cu nerăbdare. S-a uitat de o sută de ori printre draperiile maronii de catifea şi inima i-a îngheţat de fiecare dată când a văzut că strada e pustie. A ridicat din nou telefonul şi a ascultat tonul, ca să se asigure că funcţionează. Nu putea să stea locului şi măsura încăperea rozându-şi unghiile, un obicei de care reuşise să scape cu ani în urmă. A încremenit când a auzit un scârţâit uşor la uşă şi a alergat să deschidă. Rick se chinuia cu cheia, încercând să nimerească încuietoarea.

— Rick! a strigat ea. Unde ai fost?

Şi-a încolăcit braţele în jurul lui, lăsând uşurarea s-o cuprindă.

— Uşurel! Ti-am spus că mă duc la o băută cu băieţii. Nu-ţi face griji, eu am rămas la suc de portocale. Mitch se însoară săptămâna viitoare.

— Mitch?

— Ei, Mike. Îi spunem Mitch pentru că arată ca omuleţul Michelin.

— Nu mai contează. Am fost moartă de îngrijorare. N-ai spus că ieşi.

— N-am spus? Sunt sigur că ţi-am zis. Oricum, unde mi-e ceaiul? Sunt mort de foame.

S-a aplecat şi a sărutat-o pe buze, iar Tina a fost recunoscătoare că i s-a întors bărbatul. Dacă

respiraţia lui n-ar fi mirosit a bere, totul ar fi fost perfect.

13

Când a intrat Graham, Tina era cocoţată pe un scaun în spatele tejghelei din magazin. O rafală de vânt a suflat nişte frunze uscate, maronii, şi aproape a zburat uşa din ţâţâni. Finalul de septembrie venise cu o răcoare pe care o simţeai în oase, iar Tina s-a cutremurat.

— Bună dimineaţa, Graham! Ce mai faci?

Venea pentru pălăvrăgeala obişnuită de sâmbătă, înainte de a deschide casa de pariuri pentru public. Şi-a frecat mâinile şi a suflat în ele.

— Bună dimineaţa, floare! La dracu', e frig rău afară.

A sărutat-o pe obraz şi s-a uitat la burta în creştere.

— Ia uită-te la tine!

Tina s-a prelins de pe scaun şi a oftat.

— Au mai rămas doar trei luni. Abia aştept.

— Şi cum merg lucrurile acasă? a întrebat el, prudent.

— Graham, te rog, nu-ţi mai face griji! Totul e în regulă, ţi-am spus.

— Pari obosită.

— Pentru că sunt însărcinată şase luni. Imaginează-ţi cât de obosită aş fi fost dacă nu m-ar fi pus Rick să-mi dau demisia. Chiar are grijă de mine, să ştii.

— Şi se abţine în continuare de la băutură?

Tina şi-a făcut de lucru cu prepararea ceaiului.

— Tina?

— Ei, cred că mai iese la câte un pahar, din când în când – ştii, la cârciumă, cu băieţii de la depou –, dar n-ai putea să-i găseşti vreo vină în asta. Se duce doar o dată pe săptămână, vineri seara, şi cred că e destul de corect. Munceşte mult. Nu mai este ca înainte.

— Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine?

— Eşti la fel de rău ca Linda. Am încredere în el şi asta e tot ce contează.

Graham a dat înapoi.

— Bine, îmi pare rău.

A arătat apoi spre plicul de pe tejghea.

— De la cine e? Pare destul de vechi.

Instinctiv, Tina l-a smuls şi l-a strâns la piept. În afară de Maud Cutler, nu spusese nimănui despre scrisoarea lui Billy către Chrissie şi aşa voia să rămână. Nu putea explica de ce, dar era ceva ce-şi dorea să facă de una singură. Cumpănise mult şi bine dacă să meargă sau nu mai departe. Poate că Chrissie şi Billy erau amândoi în căsătorii fericite cu alţii, aveau familii, iar această scrisoare ar fi răscolit dureri nespuse. Poate că unul sau amândoi muriseră şi n-ar fi făcut decât să deschidă răni vechi.

— Nu-i nimic. Nimic care să aibă de-a face cu tine, oricum.

Graham părea jignit.

— Îmi pare rău.

A regretat imediat tonul aspru pe care-l avusese. Graham doar făcea conversaţie.

— Nu, mie îmi pare rău, Graham. N-ar fi trebuit să fiu aşa tăioasă cu tine. Chiar eşti un prieten bun, dar sunt în regulă, serios. Acum, hai să luăm ceaiul şi să vorbim despre altcineva în afară de mine, vrei?

Era o după-amiază vântoasă de final de octombrie, când Tina a ajuns, în sfârşit, în faţa uneia dintre casele aliniate din Gillbent Road. Strângea cu putere în buzunar scrisoarea lui Billy. În ciuda rezervelor ei, se simţea obligată să afle ce s-a întâmplat cu tinerii iubiţi. Când a bătut la uşă a observat că vopseaua albastră era cojită şi că ciocănelul era înţepenit, din cauză că nu fusese folosit. În mod sigur, aici nu veneau mulţi vizitatori. A ciocănit din nou şi era aproape să renunţe, când a auzit un zgomot venind dinăuntru.

— Cine e? a strigat o voce de om bătrân.

— Ăăă, mă cheamă Tina Craig. Caut pe cineva care a locuit aici.

S-a aplecat în dreptul cutiei poştale şi a împins uşiţa cu mâna, ca să se facă auzită.

— Îl chema Billy. Îl cunoaşteţi?

A urmat o lungă tăcere. Tina nu ştia la ce să se aştepte mai departe. Apoi a auzit cum de-a curmezişul uşii alunecă un zăvor şi uşa s-a deschis încet, lăsând la iveală un bărbat cam la optzeci de ani. Avea faţa foarte ridată şi părul lui, deşi încă mult, era alb ca zăpada. Nasul bulbucat era roşu-violaceu, iar dinţii şi degetele i se pătaseră groaznic de nicotină. Tina s-a îndreptat de mijloc.

— Oh, bună! Cum v-am spus, caut un tip pe nume Billy. Cred că a locuit aici cu mulţi ani în urmă şi mă întrebam dacă îl ştiţi.

Bătrânul şi-a împins pe nas ochelarii cu lentile groase.

— N-am auzit niciodată de el.

Avea vocea gravă, dar hotărâtă, şi i-a închis Tinei uşa în nas, lăsând-o acolo. Ea s-a întrebat ce ar putea face mai departe. Şi-a strâns paltonul peste pântecele crescut, ca să-i ţină de cald, şi s-a frecat pe spatele dureros. S-a simţit dintr-odată foarte ridicolă, aşa cum stătea în faţa casei unui străin. A privit în jur şi a văzut o femeie bătrână târându-se cu greutate de-a lungul străzii şi împingând un cărucior din stofă cadrilată. S-a uitat la Tina şi a încercat să mărească pasul, dar oasele bătrâne nu erau făcute pentru viteză, aşa că a ridicat mâna, făcându-i semn Tinei s-o aştepte. Când a reuşit în fine să ajungă, abia îşi mai trăgea răsuflarea.

— Aş putea… aş putea… să te ajut? a pufăit ea.

Tina a arătat spre uşa albastră.

— Asta-i casa dumitale?

— A mea. Locuiesc aici din 1923; cincizeci de ani.

Tina a rămas uimită.

— A, omul dinăuntru e soţul dumitale?

Bătrâna a băgat cheia în uşă şi a băgat capul înăuntru.

— Henry, m-am întors.

S-a răsucit spre Tina.

— Da, este bărbatul meu. Deci, ce pot face pentru tine?

— E în regulă, soţul dumitale mi-a răspuns la întrebare. Căutam pe cineva despre care credeam că a locuit în această casă, dar dacă sunteţi aici de cincizeci de ani, probabil că am o adresă greşită.

Ochii bătrânei lăcrimau de la frig. Femeia a scos o batistă ca să şi-i şteargă.

— Pe cine căutai?

— Păi, cum am zis, soţul dumitale mi-a confirmat deja că nu-l ştie…

— Numele? a insistat bătrâna.

Tina a privit-o în ochii aceia de anchetator neînduplecat.

— Ei, nu ştiu decât prenumele… Billy.

Mâinile pergamentoase ale bătrânei s-au încleştat mai tare pe mânerul căruciorului pentru cumpărături. Venele albastre au ieşit în relief şi nodurile degetelor s-au albit. A desprins uşor o mână şi a întins-o spre Tina.

— Alice Stirling, îmi pare bine să te cunosc.

Tina s-a aşezat la masa din bucătărie, în faţa lui Alice, ţinând în mână o cană cu ceai tare. Henry stătea într-un fotoliu de lângă şemineu, privind absent pe fereastră.

— Nu l-a acceptat niciodată pe Billy, a început Alice, făcând semn din cap spre soţul ei.

— Nu era fiul meu.

Vocea lui Henry era surprinzător de puternică, având în vedere înfăţişarea lui plăpândă.

— Tacă-ţi gura, Henry! l-a repezit Alice, apoi s-a răsucit spre Tina. L-am adoptat pe Billy când avea zece luni. Amândoi părinţii îi muriseră şi trăia într-un orfelinat. Era bine îngrijit acolo, dar avea

nevoie de o casă cumsecade, înţelegi, de o mamă şi un tată. Noi tocmai ne pierduserăm copilul, pe Edward, iar suferinţa a fost…

A înghiţit cu greu, încercând să-şi dreagă vocea.

— Suferinţa a fost aproape imposibil de dus, dar apoi a venit în viaţa noastră micuţul Billy şi…

— I-a luat locul, a întrerupt-o Henry. Nici nu s-a mai gândit vreodată la Edward după ce l-a adus pe acesta.

— Ai grijă ce spui, moş nebun şi răutăcios!

Alice s-a uitat la Tina.

— Nu-i da atenţie!

Tina începuse să nu mai fie în largul ei. A băgat mâna în buzunar şi a scos scrisoarea lui Billy. I-a dat-o lui Alice, care a scos-o cu grijă din plic şi a început să citească. Tina se uita la ea şi i-a observat schimbarea din ritmul respiraţiei, care a devenit mai stinsă. Când a terminat de citit, Alice a împăturit scrisoarea şi, într-un final, i s-a adresat Tinei:

— Unde ai găsit-o?

Tina i-a explicat şi Alice a scuturat din cap.

— Nu înţeleg, a spus ea încet. Când a scris scrisoarea, Billy stătea chiar acolo unde stai tu acum, chiar la masa asta. A fost ideea mea – el nu fusese bun niciodată la lucruri de acest gen – dar când a terminat-o, era mulţumit de ce-a ieşit. Era bucuros că fusese în stare să-şi exprime sentimentele, să-i spună lui Chrissie ce simţea cu adevărat. Apoi a ieşit şi a pus-o la poştă.

Tina a întors plicul.

— Şi totuşi, nu a pus-o la poştă. Uite!

Alice s-a uitat la timbrul neştampilat.

— Totul s-a întâmplat acum atâta timp. Sunt aşa de confuză. Mi s-a părut că a spus că a pus-o la poştă, dar se vede că n-a făcut-o. Ştiu că a trecut pe acolo şi a vorbit cu mama lui Chrissie, dar nu ştia nimic despre scrisoare. I-a zis că fata fusese trimisă în Irlanda, să stea la sora ei şi să nască acolo. Billy s-a rugat de doamna Skinner să-i dea

adresa ei, iar ea a spus că o s-o contacteze pe Chrissie, ca să se asigure că vrea şi fata.

— Deci au luat legătura? Billy şi Chrissie s-au regăsit?

Alice şi-a plecat capul şi a tras adânc aer în piept.

— Din păcate, nu. El n-a mai auzit niciodată de Chrissie. În seara aceea, doamna Skinner a fost ucisă de o maşină. A murit fără să-şi mai recapete cunoştinţa.

— A reuşit Billy vreodată să afle ce s-a întâmplat Chrissie şi cu bebeluşul lor?

Alice a clătinat uşor din cap.

— Billy al meu a fost ucis în luptă, în 1940. Avea douăzeci şi doi de ani.

Tina rămăsese cu gura căscată. S-a uitat spre Henry. Aţipise în fotoliu. Alice îşi tampona ochii cu o batistă. În cele din urmă, Tina şi-a regăsit vocea.

— Îmi pare rău că am deschis răni vechi.

— Nu ai deschis. Moartea lui Billy al meu este o rană care nu s-a închis niciodată. Mi-e dor de el în fiecare zi. Ştiu că sunt subiectivă, dar chiar a fost fiul perfect. Poate că nu i-am dat eu viaţă, dar în ceea ce mă priveşte, a fost tot atât de mult carne din carnea mea cât a fost şi Edward. Doctorul Skinner a crezut că nu era destul de bun pentru preţioasa lui fiică, dar adevărul este că era prea bun pentru ea.

Alice a dat din cap spre pântecele Tinei.

— Viaţa este preţioasă, doamnă Craig. Să preţuieşti fiecare moment pe care îl ai cu pruncul tău. N-o să cunoşti niciodată o dragoste mai mare ca asta.

Lacrimile curgeau pe obrajii Tinei.

— Aşa o să fac, Alice, mulţumesc.

Alice s-a ridicat cu greu din scaun şi a scormonit printr-un sertar al biroului vechi.

— Iată, el e Billy.

A împins peste masă o poză cu colţurile îndoite. Tina s-a uitat la tânărul arătos în uniformă militară.

— Dacă îi vei întâlni vreodată copilul, să-i dai poza asta şi să-i spui că tatăl lui a fost cel mai blând, cel mai curajos şi cel mai frumos bărbat de pe pământ.

Tina a strecurat fotografia în plic, alături de scrisoarea lui Billy.

— Îţi promit, Alice, că o să fac tot ce pot ca să mă asigur că scrisoarea asta o să ajungă la Chrissie. Merită să ştie că Billy a vrut să facă ce trebuie. Probabil că n-o să aflăm niciodată de ce s-a răzgândit şi nu a trimis scrisoarea prin poştă, dar a făcut tot ce-a putut ca să dea de ea şi o să am grijă să afle lucrul ăsta.

Când a părăsit Gillbent Road, era ora 6:30 şi se făcuse deja întuneric. În timp ce aştepta autobuzul, s-a pornit şi ploaia şi Tina s-a chinuit să-şi deschidă umbrela. Din fericire, l-a văzut ivindu-se în depărtare şi starea de spirit i s-a îmbunătăţit un pic. Pentru că era vineri seara, Rick probabil că ieşise la o băutură cu colegii, aşa că urma să ajungă târziu acasă. S-a gândit la ce spusese Graham, dar se înşela. Nu vedea nimic rău în faptul că Rick ieşea pentru o bere, două o dată pe săptămână, după serviciu. Merita, la câte ore lucra pentru ea şi pentru copil.

În timp ce stătea în autobuz, a început să se simtă rău de la fumul ieşit de la motor, combinat cu mişcarea legănată a vehiculului. S-a gândit la cuvintele lui Alice şi, dintr-odată, s-a simţit îngrijorată că nu va fi în stare să-şi iubească suficient copilaşul. Şi-a spus apoi că asta e o prostie. Alice îl iubise pe Billy şi nici măcar nu-l născuse ea. Şi-a imaginat cât de mult îşi va iubi ea bebeluşul, după ce îi va purta de grijă şi îl va ţine în ea timp de nouă luni. Când a ajuns acasă, trecuse de şapte şi totul era cufundat în întuneric. A descuiat uşa şi a bâjbâit după comutator. Holul

era cel mai întunecos, cu tapetul său maro-închis, şi s-a gândit să nu uite să-l întrebe pe Rick dacă e de acord să văruiască într-o culoare mai deschisă. S-a strecurat pe pipăite de-a lungul peretelui şi a găsit comutatorul. Înainte de a apuca să apese pe buton, o palmă caldă s-a aşezat peste a ei şi Tina a sărit cât colo.

— Rick! Dumnezeule, m-ai speriat de moarte. N-am ştiut că eşti acasă.

În acel moment au părut să se întâmple trei lucruri deodată. Mai întâi, a simţit mirosul specific de whisky; apoi a simţit cum i se răsuceşte capul, când pumnul lui Rick s-a lipit de obrazul ei. Iar apoi gura i s-a umplut încet cu sânge şi a înghiţit, a tot înghiţit, încercând să-şi dea seama care e rostul acestor lucruri, până când întunericul a înghiţit-o de tot.

14

1939

Billy clipea, încercând să deschidă ochii pe cât de larg putea, în timp ce înainta pe strada întunecată. Era uimit de cât de în serios lua toată lumea treaba asta cu camuflajul. Nu se putea vedea nicio geană de lumină la nicio fereastră, felinarele erau stinse şi o maşină înainta cu precauţie, fără avantajul oferit de faruri. Întunericul de cerneală ameninţa să-l înghită. Era convins că obiceiul acesta era mai periculos decât ameninţarea unui bombardament efectiv, dar nu el făcea regulile. Când a cotit pe strada următoare s-a simţit puţin dezorientat şi i-a trebuit o vreme să-şi amintească unde era cea mai apropiată cutie poştală. Părea că toată lumea se schimbase peste noapte. În timp ce încerca să-şi recapete simţul orientării, şi-a dat seama de prezenţa cuiva în apropiere. S-a oprit şi a ascultat atent, când a auzit scăpăratul unui chibrit chiar în spatele lui. S-a întors exact când flacăra s-a aprins şi a luminat trăsăturile inconfundabile ale doctorului Skinner. Billy a intrat imediat în defensivă.

— Mă urmăreşti?

— Venisem să te văd, da.

Skinner a tras un fum lung din ţigară şi a scuturat scrumul pe asfalt.

— Unde ai plecat? Sper că nu s-o vezi pe fiică-mea. Ţi-am spus că nu mai vrea să aibă de-a face cu tine.

— Ţi-a spus ea asta?

— Chiar aşa. Se pare că, în sfârşit, şi-a venit în simţiri.

— Pot să te întreb ceva, Samuel?

Billy ştia că folosirea prenumelui o să-l enerveze la culme pe doctor. Totuşi, dr. Skinner abia dacă a dat cap.

— De ce mă urăşti atât de tare? Ce ţi-am făcut?

— Sunt sigur că într-o bună zi vei fi un soţ potrivit pentru cineva.

Skinner a gesticulat spre strada cufundată în întuneric.

— Locul ăsta este plin cu menajere mărunte pentru care ai fi de-a dreptul o partidă. Dar fata mea este deosebită. Merită pe cineva mai bun decât un orfan, băiatul unui brutar analfabet.

Billy şi-a reprimat un surâs. Ştia că avea un as în mânecă şi doar cumpănea momentul în care să-l folosească.

— Cel puţin mie îmi pasă de fericirea ei, de ce vrea ea.

— Nu ştie ce vrea. Eu ştiu, sunt tatăl ei.

Billy a observat că singura sursă de lumină, ţigara lui, dădea să se stingă. A scotocit prin buzunare după chibrituri. Voia să-i vadă fiecare tendon, fiecare muşchi, atunci când urma să spună cuvintele. A scăpărat chibritul şi trăsăturile doctorului au răsărit din nou din umbră.

Billy nu şi-a putut reprima un zâmbet, în timp ce-l ţintuia pe Skinner drept în ochi.

— Ai vrea să ţi se spună tataie sau bunicule?

A mai văzut chipul doctorului Skinner doar pentru o fracţiune de secundă, înainte ca băţul de chibrit ajuns la capăt să-i ardă degetele şi Billy să fie nevoit să-l arunce. Ochii i s-au îngustat, buzele i s-au strâns într-o linie subţire şi venele de la tâmple s-au umflat.

— Minţi, a şuierat el.

— Oare? l-a întrebat Billy. Eşti sigur de asta?

Întunericul căzuse din nou între ei, dar Billy nu avea nevoie să vadă ca să ştie cât de furios era doctorul Skinner. Putea să-i simtă mânia; îi auzea respiraţia sacadată, în respiraţii scurte. Billy ştiuse că nu-i va fi uşor să afle, dar furia lui era tangibilă. Şi-a înmuiat tonul.

— O iubesc pe Chrissie, doctore Skinner. Ştiu că nu sunt soţul pe care l-ai fi ales pentru fiica ta,

dar îmi poartă copilul şi am de gând să-mi fac datoria. N-o să fug de responsabilităţile mele. Chrissie şi copilul vor putea întotdeauna să se bazeze pe mine. O să muncesc din greu şi…

Billy s-a oprit brusc când l-a auzit pe doctorul Skinner urlând.

— Ajută-mă, a icnit el.

S-a prins de piept şi a căzut în genunchi. Billy stătea aplecat deasupra lui, cu mâinile în şolduri. Doctorul Skinner a arătat spre buzunarul hainei.

— Pastilele mele.

Billy a scotocit prin buzunarele doctorului. Deşi era sigur că e un şiretlic, a băgat mâna înăuntru şi a scos o sticluţă maronie. S-a chinuit să scoată capacul şi, în cele din urmă, i-a dat de cap şi a răsturnat conţinutul în palmă.

— Nu văd prea bine. Câte?

— Uite.

Doctorul Skinner a bâjbâit prin buzunar, a scos o lanternă micuţă şi o rază galbenă a strălucit pe grămăjoara de tablete.

— Nu e voie cu lanterne, doctore Skinner.

El s-a uitat cu reproş la Billy.

— Este o urgenţă.

A luat două tablete, cu arătătorul şi degetul mare tremurând, şi şi le-a pus sub limbă. Apoi s-a aşezat mai bine, sprijinit de un felinar.

— Mulţumesc, a spus el, închizând ochii.

Billy nu ştia ce să facă mai departe. Respiraţia doctorului părea superficială şi greoaie. Strada era pustie şi cu niciun chip n-ar fi putut să care singur un bărbat masiv cum era dr. Skinner.

— Îmi pare rău, doctore Skinner. Îşi fac efectul pastilele?

Skinner a deschis ochii.

— Este adevărat? Ai lăsat-o însărcinată pe Chrissie a mea?

Billy a plecat ochii.

— Da, domnule, dar aşa cum am zis, vreau să fac ceea ce trebuie.

S-a scotocit în buzunar după scrisoare şi a scos-o.

— Am scris scrisoarea asta. Mă tem că am reacţionat destul de prost ieri, când mi-a dat vestea, şi se poate să fi spus lucruri în care nu cred. Venisem ca să încerc să îndrept lucrurile, dar nu m-ai lăsat s-o văd, aşa că i-am scris. Chiar acum mă duceam s-o pun la poştă.

Respiraţia doctorului Skinner se mai liniştise deacum.

— Vrei să mă ajuţi, băiete?

Billy l-a apucat de la spate, de subţiori, şi Skinner s-a chinuit să se ridice în picioare. S-a scuturat de praf şi s-a deşirat cât era de înalt.

— N-are niciun rost s-o pui la poştă, îţi dai seama?

Billy s-a încruntat.

— De ce nu?

— Ia gândeşte-te! Ieri a fost declarat război. Acum totul s-a schimbat. Sistemul poştal este în mod sigur în colaps, iar scrisoarea aia n-o să mai vadă niciodată lumina soarelui.

Billy se îndoia că ar fi adevărat, dar nimeni nu mai putea fi sigur de nimic. Părea că totul se schimbase peste noapte. Dr. Skinner a continuat.

— Dă-mi-o mie. O să i-o dau eu.

A întins mâna.

— Nu sunt sigur… Adică… de unde ştiu că o să i-o dai? Îmi pare rău, nu vreau să par lipsit de respect, dar pur şi simplu nu am încredere în tine.

— Nu te condamn, dar e cea mai bună variantă pe care o ai.

Destul de reţinut, Billy i-a dat scrisoarea.

— O să trec mâine să mă asigur că a primit-o.

— Nu mă îndoiesc.

Doctorul Skinner a luat scrisoarea şi a strecurat-o în buzunarul de la piept.

Când doctorul a ajuns acasă, Chrissie stătea împreună cu maică-sa la masa din bucătărie,

vorbind cu voce joasă. Discutau despre cel mai bun mod de a-i spune despre copil. Au auzit trântindu-se uşa de la intrare, iar Mabel s-a întins peste masă şi a strâns-o pe Chrissie de mână. Chrissie i-a răspuns cu un zâmbet temător. Sunetul făcut de paşii doctorului, care s-a năpustit direct pe scări, fără să le spună măcar „bună seara" le-a bulversat şi le-a îngrijorat deopotrivă. Mabel s-a grăbit pe hol şi s-a prins de balustradă, în timp ce striga la bărbatul ei. Chrissie rămăsese în uşa bucătăriei, rozându-şi pielea de pe degetul mare.

— Samuel? Tu eşti? Ce s-a întâmplat?

În timp ce urca scările, îl auzea cum buşeşte încolo şi încoace. Era în camera lui Chrissie şi femeia a intrat după el, cu inima strânsă de o presimţire rea.

— Samuel?

Era cu spatele la ea. Cotrobăia prin dulapul fetei, aruncând hainele pe patul din spatele lui. Apoi a apucat valiza maro, ponosită, care se afla pe dulap, şi a dat-o jos. Mânerul s-a rupt şi valiza a căzut pe podea.

— La dracu'! Mabel, adu-mi altă valiză, te rog, şi apoi trimite o telegramă la soră-ta.

— Lui Kathleen? De ce?

Doctorul Skinner s-a oprit şi s-a întors spre nevastă-sa. Avea faţa roşie ca racul, fruntea îi era îmbrobonată de sudoare şi în colţurile gurii i se strânsese spuma de salivă.

— Pentru că fata aia a ta este o târfuliţă şi nu-i chip să rămână în casa asta ca să nască un copil din flori. O să meargă în Irlanda, să stea cu Kathleen.

Mabel s-a prăbuşit pe pat.

— Samuel, te rog, calmează-te! Ştiu că este un şoc pentru noi toţi, dar…

— Deci tu ştiai? Să nu cumva să îndrăzneşti s-o aperi. Nu există nicio scuză pentru una ca asta. N-aveai niciun drept să ascunzi lucrul ăsta de mine. Ce se va întâmpla când o să se nască bastardul? O

să-l ţii închis într-o cutie în fundul grădinii, ca pe un animal misterios?

Mabel nu-şi văzuse niciodată soţul atât de livid. Ultimele lui cuvinte scuipau venin.

— Pleacă mâine, la prima ora, în zori.

A doua zi, Chrissie stătea de una singură la ea în cameră, privind-o pentru ultima dată. Tapetul ţipător cu trandafiri roşii, vopseaua verde, stridentă, masa de machiaj, cu oglinda micuţă şi peria de păr frumos aranjată peste ea, totul era atât de familiar şi de reconfortant. Cum de luase viaţa ei, atât de brusc şi dramatic, un curs greşit? Îşi aranjase iar valiza, după ce tatăl ei o umpluse la întâmplare, de cu seară, şi fusese izbită de cât de nesemnificativă părea, când a ridicat-o. Nu realizase prea multe în cei nouăsprezece ani trăiţi până acum pe pământ. S-a uitat la jalnica ei reflexie din oglindă. În ciuda vremii blânde, era îmbrăcată în cel mai bun palton pe care-l avea, cu părul buclat cu grijă şi aranjat sub pălărie. Era palidă şi sângele îi fugise din obraji, iar ochii ei albastru-deschis erau tulburi şi plini de o cumplită disperare.

S-a aşezat la măsuţa de toaletă şi a apucat la întâmplare fardul abia cumpărat. Cu degete tremurătoare, a întins puţin pe obraji, ciupindu-se uşor. Strălucirea obţinută a făcut-o să se simtă un pic mai bine, aşa că a luat şi rujul. *Ce mama dracului,* şi-a spus. *Dacă el crede că-s curvă, aş putea şi eu să arăt ca una de-aia.* Şi-a aplicat două straturi de contur uşor şi apoi s-a dat cu creion negru pe sprâncene şi sub ochi. Când a auzit vocea mamei sale în josul scărilor, a îndesat fardurile în geantă.

— Chrissie, e timpul să mergem.

A tras adânc aer în piept, şi-a luat valiza a aruncat o ultimă privire prin cameră şi a coborât scările. Ai ei o aşteptau jos.

Mabel i-a dat iar toate instrucţiunile.

— Scrie-mi imediat ce ajungi la mătuşa Kathleen, te rog! O să mă gândesc la tine, Chrissie. O să te vizitez imediat ce o să pot şi o să fiu acolo când o să se nască bebeluşul.

Dr. Skinner a râs de ea, iar Mabel i-a aruncat o privire plină de răutate.

— Îmi pare rău că trebuie să se întâmple aşa, dar înţelegi, da? Tatăl tău are un statut în comunitate şi ruşinea de a avea o fată care…

— Mamă, putem să nu o mai luăm de la capăt acum, te rog. Sunt o persoană îngrozitoare, care a păcătuit, şi plătesc preţul pentru asta.

S-a uitat în podea.

— Chiar am crezut că Billy m-a iubit, a şoptit ea, dar s-a dovedit cât de mult m-am înşelat.

Chiar atunci Leo a năvălit din grădină şi a început să se rotească în jurul picioarelor lui Chrissie. Ea s-a aplecat şi i-a ciufulit urechile. Câinele s-a scuturat zdravăn.

— La revedere, băiete! O să-mi fie dor de tine. Să fii cuminte.

Şi-a îngropat faţa în blana lui şi i-a adulmecat pentru ultima dată mirosul. Apoi s-a ridicat şi s-a adresat mamei.

— Promite-mi că o să ai grijă de el.

Mabel şi-a şters o lacrimă.

— Sigur, Chrissie, îţi promit.

Şi-a îmbrăţişat fiica strâns. Chrissie şi-a reţinut un suspin. Nu voia să-i dea tatălui satisfacţia de a o vedea plângând. Dintr-odată, voia cu disperare să plece. Holul întunecat şi îngust era apăsător şi înăuntru părea să nu fie destul aer ca să poţi respira în voie. Şi-a îmbrăţişat mama pentru ultima dată şi s-a dat înapoi ca să i se adreseze tatălui. Dar când l-a privit în ochii reci şi morţi, şi-a dat seama că vorbele erau zadarnice şi, înclinând uşor din cap, a părăsit singura casă pe care o cunoscuse şi a păşit afară, pentru a începe un nou capitol al vieţii ei.

15

În după-amiaza aceea, în timp ce ploaia izbea în ferestre, Mabel se afla în cabinet, actualizând informaţiile despre pacienţi. Era o treabă pe care o făcea în mod obişnuit Chrissie, cu mai multă eficienţă decât ar fi putut ea să aibă vreodată, şi şi-a dat seama că fiică-sa o să-i lipsească în mult mai multe feluri decât îşi imaginase. Soneria de la uşă a făcut-o să tresară, iar Leo a luat-o la fugă spre uşă, lătrând sălbatic. Mabel s-a smuls din hârtii şi s-a dus să răspundă. Nu avea chef de musafiri, iar expresia ei încruntată, paloarea cenuşie şi ochii înroşiţi nu i-ar fi lăsat vizitatorului nicio îndoială asupra acestui lucru. A apucat zgarda lui Leo şi s-a dat înapoi, deschizând uşa. Din cauza vremii urâte, musafirul îşi trăsese şapca pe ochi şi îşi ridicase gulerul de la haină până peste urechi, aşa că Mabel nu l-a recunoscut imediat.

— Bună seara, doamnă Skinner! Îmi pare rău că vă deranjez, dar mă întrebam dacă pot vorbi cu Chrissie.

Leo a recunoscut vocea musafirului şi a scheunat entuziasmat când Mabel a slăbit strânsoarea zgărzii. Billy s-a aplecat şi i-a ciufulit blana.

— Ăă… doamnă Skinner? Este acasă?

Fără o vorbă, Mabel a deschis mai larg uşa şi a gesticulat spre Billy, făcându-i semn să intre.

— Vă mulţumesc, a spus el, scoţându-şi şapca şi trecându-şi degetele prin păr.

— Urmează-mă, a spus Mabel fără intonaţie, îndreptându-se spre bucătărie. Când au ajuns în încăperea bine luminată, Billy a observat înfăţişarea răvăşită a lui Mabel.

— Doamnă Skinner, sunteţi bine?

A privit în jur, prin bucătărie.

— Unde sunt cu toţii?

Soţul meu a fost chemat la o urgenţă, iar Chrissie este pe drum spre Irlanda.

— Irlanda? Dar de ce?

Mabel şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să plângă.

— Doamnă Skinner, vă rog să-mi spuneţi ce se întâmplă. Mi-a citit scrisoarea?

Femeia şi-a şters ochii şi a ridicat privirea spre Billy, cu fata încreţită de la încruntare.

— Ce scrisoare?

Billy vorbea din ce în ce mai repede, cu vorbele rostogolindu-se.

— Seara trecută i-am dat o scrisoare doctorului Skinner, să i-o dea lui Chrissie. Plecasem s-o pun la cutia poştală, dar am dat peste el şi m-a convins să i-o dau. A spus că sistemul poştal nu va mai funcţiona acum, când a fost declarat războiul. Spuneţi-mi, i-a dat-o?

— Nu ştiu nimic despre nicio scrisoare, Billy. Tot ce ştiu este că i-ai rupt inima fetei mele şi acum şi familia noastră este destrămată.

Mabel a izbit cu pumnul în masa.

— N-ai putut să-ţi ţii mâinile departe de ea, nu? Şi apoi ai aruncat-o ca pe un ziar vechi. E bine că nu-i bărbatu-meu acasă pentru că n-aş băga mâna în foc că ai fi plecat întreg de-aici.

Billy a încercat s-o domolească.

— Vă rog, doamnă Skinner, ascultaţi-mă!

Mabel plângea fără fereală, aşezată la masă, cu capul sprijinit pe braţele încrucişate. Billy a tras adânc aer în piept şi a început să măsoare încăperea cu pasul.

— Uitaţi, recunosc că nu am primit prea bine vestea despre copil. Vedeţi, a fost aşa un şoc. Adică, Chrissie şi cu mine n-am fost, ăăă, intimi decât o dată şi atunci a fost…

Mabel a ridicat privirea, cu faţa pătată de urme de lacrimi.

— Te rog, scuteşte-mă de detalii.

Billy a continuat, serios.

— Ce vreau să spun este că în relaţia noastră a fost vorba mai mult despre ceea ce simţim. A fost de-a dreptul şocant când mi-a spus despre copil, aşa că am avut nevoie de un pic de timp ca să mă obişnuiesc cu ideea. Spre marea mea ruşine, atunci când mi-a zis am lăsat-o acolo şi am fugit. Singurul lucru la care m-am putut gândi a fost cum am putea noi să aducem pe lume un copil acum, când tocmai a fost declarat războiul şi când eu trebuie să plec la luptă şi să o las să nască singură. Am intrat în panică, dar nu pentru că n-aş iubi-o, ci tocmai pentru că o iubesc.

— De ce nu i-ai spus toate astea, Billy?

Chipul lui Billy s-a înroşit de neputinţă.

— Am încercat. Am trecut pe aici în seara aceea, dar dr. Skinner mi-a spus că ea nu vrea să mă vadă.

Mabel a scuturat din cap.

— Samuel ne-a spus că te-ai săturat să aştepţi şi că tu nu crezi că merită deranjul, oricum. Trebuie să recunosc asta mi s-a părut un lucru de o cruzime inimaginabilă.

Billy a scrâşnit din dinţi.

— Numai minciuni. Nu pot să cred că mă urăşte aşa de tare.

— Te ura înainte de a o băga pe fiică-sa în bucluc, aşa că imaginează-ţi ce simte acum.

— Nu i-a dat scrisoarea, nu-i aşa? a pufnit Billy, în bătaie de joc. Ştiam eu că nu trebuie să am încredere în el. Cum de-am putut fi atât de prost?

— De prost, ai fost prost, Billy, nimeni n-ar putea contrazice lucrul ăsta. Dar ce era în scrisoare? a întrebat Mabel.

— O scuză, o declaraţie şi o propunere.

Tonul lui Mabel a devenit serios:

— Voiai s-o iei de nevastă?

— N-am fost niciodată mai sigur de ceva, toată viaţa. O iubesc, doamnă Skinner, chiar o iubesc. Trebuie s-o văd, ca să îndrept lucrurile.

— E prea târziu, Billy. A plecat în Irlanda, la sora mea. O să nască acolo, departe de ochii băgăcioşi şi de bârfele de aici.

— Dar ar trebui să fie aici, alături de familia ei. Vă rog, doamnă Skinner, este şi copilul meu. Nu sunt şi eu îndreptăţit să am un cuvânt de spus în privinţa locului unde se va naşte?

Pur şi simplu se ruga de ea.

— Vă rog, daţi-mi adresa, ca să-i pot spune ce simt pentru ea, înainte de a fi prea târziu.

— Ţi-am spus, Billy, deja e prea târziu.

— Nu, nu este. Adică nu trebuie să fie.

Mabel l-a privit drept în ochii negri; în ciuda durerii din ei, a putut vedea de ce se îndrăgostise Chrissie de el. Chiar era unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care îi văzuse, iar în alte împrejurări ar fi fost mândră să-l aibă ca ginere. S-a înmuiat puţin.

— Uite, se face târziu şi din clipă în clipă poate să apară soţul meu. Dacă te găseşte aici… Doar nu trebuie să-ţi spun eu ce se poate întâmpla. O să-i scriu lui Chrissie chiar eu, mâine, şi dacă vrea, o să te contacteze.

Billy şi-a plecat capul.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, doamnă Skinner.

— Totuşi, va trebui să ai răbdare. Sora mea locuieşte la ţară şi nu are telefon, aşa că vom comunica destul de greu.

Billy a răsuflat cu uşurare.

— Înţeleg. Mulţumesc, doamnă Skinner. Vă promit că n-o s-o mai dezamăgesc pe Chrissie.

— Ar fi bine să n-o mai faci. Noapte bună, Billy!

El şi-a pus şapca pe cap şi şi-a luat rămas-bun.

— Noapte bună, doamnă Skinner!

Când doctorul Skinner s-a întors acasă în seara aceea târziu, a intrat în bucătărie scuturându-şi picăturile de apă de pe pardesiu.

Mabel a ridicat ochii de la lucrul de mână.

— Ar trebui să fie deja la pensiunea din Dublin, cred. Biata fată să fie nevoită să facă tot drumul acesta de una singură, în starea ei. Şi mâine o să aibă o zi lungă. Dumnezeu ştie la ce oră o să ajungă, în cele din urmă, acasă la Kathleen.

Dr. Skinner a ignorat spusele soţiei lui şi s-a întins după ziar.

Mabel şi-a lăsat lucrul pe masă, în faţa ei.

— De ce nu mi-ai spus aseară că te-ai întâlnit cu Billy?

— Probabil că nu mi-a stat gândul la asta.

Vorbea fără să se uite la ea, aşa că Mabel nu putea să-i vadă expresia feţei.

— Oricum, de unde ştii?

— A trecut pe aici, a întrebat de Chrissie. A spus că ţi-a dat o scrisoare să i-o dai. Unde este, Samuel?

De data asta, doctorul Skinner s-a răsucit spre ea, ca să-i vadă toată explozia de furie.

— Pur şi simplu nu ştie când să renunţe, nu-i aşa? I-am spus doar că n-o să fie niciodată parte din viaţa lui Chrissie. Este o fată frumoasă şi deşteaptă; poate să aibă orice băiat vrea.

— Ea îl vrea pe Billy.

— Poate că aşa crede acum, dar numai din cauza copilului ăluia blestemat. Odată ce va fi adoptat, o să-şi vină în fire.

— Adoptat? Ce naiba zici acolo? O să-l păstreze.

— Cât timp am suflare în mine, o să am grijă ca ăştia doi să nu mai aibă nimic de-a face unul cu celălalt şi ca bastardul ăla să meargă într-o familie care să-l merite.

— Chrissie n-o să fie niciodată de acord cu asta. Nu poţi s-o obligi să-şi dea copilul.

— Mai vedem noi.

Mabel s-a ridicat, aruncând cât colo, pe podea, scaunul pe care stătuse.

— Peste cadavrul meu.

În clipa aceea, a sunat telefonul, iar ţârâitul strident i-a făcut pe amândoi să tresară.

Mabel a înşfăcat receptorul.

— Buna seara! Cabinetul medical. O, bună seara, domnule Henderson.

După o scurtă conversaţie, Mabel s-a întors în bucătărie.

— Era domnul Henderson. Soţia lui a intrat în travaliu.

I s-a rupt deja apa, aşa că mă duc să dau o tură pe acolo.

Când mă întorc o să rezolvăm porcăria asta. Vreau să văd scrisoarea pe care ţi-a dat-o Billy.

Şi-a pus pelerina albastru-închis şi s-a uitat după trusă.

— Ar trebui să iei o lanternă, Mabel, e tare întuneric afară. Vrei să merg cu tine? Nu-mi place că te duci singură.

— Am făcut-o de o sută de ori până acum, Samuel. Nu te-a îngrijorat nimic până azi. În orice caz, nu e voie cu lanterne pe timpul camuflajului.

Samuel a scotocit printr-un sertar de la bucătărie şi a găsit un plic maroniu, vechi, pe care l-a pus peste lanternă.

— Uite, ia de-aici, e ceva, cât de cât.

Mabel a înşfăcat-o.

— Eşti un catâr bătrân şi încăpăţânat, Samuel Skinner, şi câteodată te urăsc tare mult.

Era o noapte îngrozitoare şi Mabel şi-a tras pe cap gluga de la pelerină, apoi a legat-o strâns în jurul gâtului. Mergea contra vântului şi a ploii care bătea orizontal, încercând să evite băltoacele umflate. Lanterna era aproape inutilă şi îi era greu să-şi croiască drum pe trotuar. S-a împiedicat de o dală crăpată, a alunecat de pe bordură şi a căzut cu capul înainte, iar conţinutul trusei medicale s-a împrăştiat pe jos. Nici nu a văzut, nici nu a auzit maşina care a lovit-o. A simţit doar mirosul de cauciuc încins, când a încercat să oprească, iar

apoi lovitura care a zdrobit-o, rupându-i coloana vertebrală ca pe un băţ de chibrit.

16

Kathleen McBride ţinea telegrama la piept şi dădea din cap a neîncredere.

— Sfântă Fecioară, Măicuţa Domnului, a şoptit ea, făcându-şi cruce.

Din ce-şi putea da seama, nepoata ei însărcinată era pe drum şi nu putea face nimic în privinţa asta. Într-un acces de mânie, a aruncat telegrama în foc şi a cumpănit veştile. Era atât de tipic pentru cumnatul ei să evite responsabilităţile în felul ăsta. Era cel mai dezgustător om pe care îl întâlnise şi Kathleen nu-i iertase niciodată că o luase pe soră-sa în Anglia. Mabel fusese complet subjugată de el şi de protestantismul lui, iar acum se pare că o crescuseră pe fata lor ca pe o domnişorică superficială.

După moartea părinţilor lor, Kathleen rămăsese să se ocupe de ferma familiei. Doi dintre fraţi îi muriseră de mici şi alţi doi fraţi, egoişti, emigraseră în America, în căutarea unei vieţi mai bune. Ea era cea mai mare din cei şase copii, singura căreia îi păsa de fermă şi de sacrificiile făcute de mămica şi tăticul. Părinţii lor se luptaseră din greu toată viaţa ca să ţină ferma în viaţă şi să le asigure tuturor o casă iubitoare, iar Kathleen era hotărâtă să o păstreze în familie, astfel încât lucrurile în care crezuseră părinţii ei să poată fi păstrate.

Ducea o viaţă simplă. Ferma nu avea electricitate sau apă curentă, iar traiul era o luptă în acest ţinut aspru şi necruţător, aflat la poalele munţilor Galtee din sudul Irlandei. Casa de la fermă era dărăpănată, iar umezeala se ridica neîncetat din pământul mlăştinos, strecurându-se prin pereţii groşi şi pătrunzându-te până în oase. Focul din bucătărie era folosit atât pentru încălzit, cât şi pentru gătit, şi nu era lăsat niciodată să se stingă. Noaptea, Kathleen acoperea jarul cu

cenuşă, iar dimineaţa, când era dată la o parte, focul încă strălucea dedesubt şi revenea la viaţă. Apa era scoasă direct din izvor în fiecare dimineaţă înainte de micul dejun şi era pusă o oală pe foc, la încălzit, un proces plictisitor şi istovitor. Turba pentru foc trebuia tăiată din mlaştină şi uscată, înainte de a i se da foc.

Acum, Kathleen smulsese o bucată mare de turbă şi o aruncase în foc. Încăperea s-a umplut pe dată de fum şi pe ea a apucat-o o tuse violentă. S-a ridicat şi s-a îndreptat uşurel de spate, frecându-şi în acelaşi timp şalele. Avea numai patruzeci şi cinci de ani, dar fuseseră cu toţii ani de muncă grea într-un mediu necruţător, care îşi luase tributul.

Nu avea nicio idee la ce oră va sosi nepoată-sa ori cu ce va sosi, dar nu era treaba ei. Nici nu se punea problema să stea la fermă, în starea în care se afla. Gândul acesta a făcut-o pe Kathleen să se înroşească, în ciuda faptului că era singură. Era o comunitate mică, iar veştile despre o sarcină în afara căsătoriei se împrăştiau mai repede ca focul. Şi-i imagina pe cei din congregaţie dându-şi coate în timp ce ea stătea în strana ei, cu capul mult plecat de umilinţa suportată din partea lor. Pentru Dumnezeu, ce fusese în capul soră-sii când o trimisese pe desfrânata de fiică-sa încoace, în felul ăsta?

A deschis uşa şi a strigat în curte.

— Jackie, te rog, vino încoace un minut!

Jackie Creevy, în vârstă de nouăsprezece ani, dar mai trecut din cauza anilor de muncă neîncetată, şi-a luat ochii de la bătrânul cal de povară pe care îl îngrijea şi a sărit drept în picioare.

— Da, coniţă McBride, ce pot face pentru dumneata?

Kathleen a zâmbit într-un fel care aducea a duioşie, dar îngrijorarea i se citea limpede pe chip.

— Păi, nepoata mea o să sosească astăzi, la un moment dat. Nu ştiu precis când, dar te superi dacă te uiţi tu după ea? Imediat ce soseşte, aş vrea să mă chemi. Nu vorbi cu ea şi nu-i pune întrebări. Probabil o să vină încoace din oraş în căruţa trasă de măgari.

— Desigur, coniţă McBride. Sunt sigur că o să fie o bucurie pentru dumneata.

Jackie şi-a scos şapca şi s-a întors acolo unde Sammy aştepta încă, liniştit. În timp ce îngrijea picioarele calului, frecându-le uşor cu o perie moale, ca să dea jos noroiul, se gândea la veştile pe care i le dăduse stăpâna. În cei patru ani de când lucra el la fermă, coniţa McBride nu vorbise nici măcar o dată despre familia ei şi acum, din senin, venea o nepoată să stea aici. Femeia nu avea prea mulţi vizitatori, aşa că acesta ar fi trebuit să fie un eveniment interesant, dar expresia de pe faţa ei îi spunea că acest musafir, în special, nu era bine-venit.

Când a terminat de îngrijit picioarele calului, le-a uns cu ulei de ricin, ca să ţină umezeala departe, şi l-a dus în hambar, să mănânce nişte fân. Apoi a fluierat după câinii de la fermă, care adormiseră în spatele hambarului, cuibăriţi în paie. Aceştia s-au trezit imediat şi au venit la picioarele lui, scheunând cu entuziasm. A strigat după ceilalţi doi muncitori, Michael şi Declan, care trăgeau şi ei la aghioase pe furiş, şi au pornit cu toţii pe cărare să aducă vitele, pentru mulsul de seară. Aveau o cireadă micuţă, dar mulsul tot le lua, în patru, două ore bune ca să-l săvârşească. În timp ce tândălea pe cărare, Jackie se întreba dacă această nepoată va rămâne multă vreme şi dacă va pune şi ea umărul la munca de la fermă. Aveau nevoie de tot ajutorul pe care îl puteau primi.

Când au intrat vitele în bătătură, Kathleen tocmai târa o oaie care murise într-un şanţ. Şi-a

şters mâinile pe şorţ şi a traversat şopronul pentru muls. Michael a ghidat vacile una câte una, iar Kathleen a legat o bucată de sfoară în jurul picioarelor din spate ale vitelor mai nărăvaşe. Se întâmplase de mai multe ori să aibă câte un lucrător de la fermă rănit şi scos din funcţiune zile întregi după o lovitură rapidă şi periculoasă a vreunei vite întărâtate. În hambar s-a lăsat liniştea. Nu se auzea decât ţârâitul jeturilor de lapte care curgeau în găleţile de metal, iar Jackie s-a întors spre Kathleen, care trăgea de ugerul vacii ceva mai brutal ca de obicei.

— Cum o cheamă pe nepoata dumitale, coniţă McBride? s-a aventurat el.

Kathleen a strâns mai tare, făcând vaca să bată din picioarele din spate, în semn de protest.

— Haide, Jackie, nu-i nevoie să-ţi faci griji cu amănunte lipsite de importanţă ca ăsta. N-o să stea multă vreme aici.

— Ce păcat! Ţi-ar ţine companie şi ar putea să ne ajute la treburi.

— E fată de oraş, Jackie. Mă îndoiesc că ştie măcar de unde vine laptele. Îmi imaginez că ea crede că îi apare în prag, ca prin minune.

— A, bine. Ai putea s-o înveţi, coniţă McBride, aşa ai putea să faci.

Kathleen s-a îndreptat de spate şi şi-a mutat scaunul la următoarea vacă.

— Eşti rapidă în seara asta, coniţă McBride, a spus Jackie, admirativ.

N-o putea acuza nimeni că nu pune umărul.

— Jackie, vezi că e o oaie moartă afară. Ai putea s-o pui deoparte, pentru Pat.

— Aşa o să fac, coniţă McBride.

Pat era un negustor din partea locului care bătea fermele din vale şi aduna ouă, smântână, lapte sau legume pe care putea să le vândă. Ducea produsele la oraş şi lua la rând magazinele. Proprietarii le plăteau direct fermierilor, iar Pat lua un mic comision. Kathleen îl lăsa să ia şi oile care mureau

din cauze naturale. Nu puteai mânca o oaie dacă nu ştiai din ce cauză a murit, dar Pat putea primi o mică sumă pentru lână. Apoi fierbea carcasa, răzuia grăsimea rezultată şi o vindea fermierilor, ca unsoare pentru roţile de căruţă. Ba chiar reuşise să vândă ceva grăsime unui chimist din Tipperary Town, care transforma substanţa asta unsuroasă şi proastă în săpun şi cremă de faţă.

Se lăsa seara când Jackie şi-a făcut culcuşul în hambar. Dormea pe un pat de paie, ţinând câinii în braţe, cu o lampă cu parafină ca unică sursă de lumină. Coniţa McBride îi dăduse pături groase şi îi aducea mereu o cană cu cacao caldă, înainte de a se retrage la culcare. Fusese fericit aici, de când rămăsese orfan, la paisprezece ani, şi îl luase la ea. Nu câştiga mult, dar avea mâncare şi un acoperiş deasupra capului şi câteodată Michael şi Declan îl luau cu ei la cârciuma din sat pentru un joc de domino sau de cărţi. Era o viaţă simplă, dominată de rutină, în care zilele nu difereau mult una de cealaltă. Aşa că, atunci când a auzit zgomotul făcut de copitele măgarilor tropăind în curte, lui Jackie a început să-i bată inima mai tare.

Stătea în pragul hambarului şi se uita la brişca cea micuţă. Birjarul a coborât şi i-a întins mâna nepoatei coniţei McBride. Ea a strâns-o cu reţinere şi a sărit jos, scrutând în acelaşi timp împrejurimile. Jackie era captivat de această scenă şi a rămas încremenit locului, uitându-şi pe moment buna-creştere. A alergat să o salute pe noua sosită şi şi-a scos şapca.

— Bună seara! Trebuie să fii nepoata coniţei McBride. Bine ai venit la ferma Briar!

— Aşa e. Mă cheamă Chrissie. Ce mai faci?

Arăta groaznic de obosită. Avea pielea palidă şi ternă, buzele uscate şi crăpate, iar părul blond era murdar şi nearanjat. În ciuda acestor lucruri, lui Jackie i se părea cea mai frumoasă făptură văzută de el vreodată. Avea o dulceaţă înduioşătoare, dar

arăta vulnerabilă şi, într-o clipă, şi-a dorit s-o poată ocroti. I-a luat valijoara şi a îndrumat-o spre casa de la fermă.

— Pe mine mă cheamă Jack Creevy, dar toată lumea îmi spune Jackie.

Chrissie a zâmbit.

— Îmi pare bine să te cunosc, Jackie.

— Vino după mine! Te duc la mătuşa ta.

17

Căsuţa de la fermă era mică, cu acoperiş jos din paie şi două ferestruici de-o parte şi de alta a uşii de la intrare. Era veche de tot şi arăta de parcă s-ar fi prăbuşit din moment în moment, dar strălucirea focului aprins înăuntru a fost o privelişte de bun venit, iar Chrissie s-a simţit uşurată că a ajuns aici, în sfârşit.

Jackie a condus-o spre casă şi a ciocănit cu reţinere. I-a zâmbit lui Chrissie şi au aşteptat împreună. În cele din urmă, uşa s-a deschis şi Chrissie a văzut-o pentru prima dată pe mătuşa ei. Părul lui Kathleen era complet grizonant, faţa pârlită de soare şi ridată şi era aplecată de spate ca şi cum ar fi fost de două ori mai bătrână. A privit-o bănuitoare pe Chrissie, apoi s-a întors spre Jackie.

— Apă, te rog, Jackie!

— Desigur, coniţă Miss McBride.

Abia atunci a observat Chrissie bazinul de pe perete, chiar lângă uşă. Era făcut din piatră şi plin cu apă.

Jackie şi-a înmuiat degetele şi a stropit-o pe Chrissie. Câteva picături i-au nimerit în ochi şi fata a scuturat din cap.

— Apă sfinţită, a şoptit Jackie.

Kathleen i-a întins mâna şi Chrissie i-a strâns-o, stânjenită că palmele ei umede trădau emoţia. Mâna mătuşii era incredibil de aspră şi bătătorită; Chrissie avea impresia că atinge o mănuşă de piele scorojită.

— Trebuie să fii Chrissie. Intră, te rog! Asta-i tot, Jackie, mulţumesc.

— Desigur. Noapte bună, coniţă Miss McBride. Noapte bună, Chrissie.

Kathleen s-a holbat la el, dar Chrissie s-a întors şi i-a făcut cu mâna, în timp ce el se retrăgea.

— Acum haide, Chrissie. Hai să-ţi dai haina jos, vrei?

Chrissie şi-a dat jos paltonul greu şi i l-a dat lui Kathleen, care şi l-a atârnat pe braţ. S-a dat un pas înapoi şi a măsurat-o pe nepoată de sus până jos.

— Nu se prea vede, nu?

Chrissie şi-a netezit rochia şi s-a bătut uşor pe stomac.

— Sunt abia în luna a treia. Copilul o să se nască abia în aprilie.

Kathleen părea uşurată.

— Te simţi bine?

— Da, mulţumesc.

— Şi tatăl copilului?

Chrissie nu era pregătită pentru acest tir de întrebări din partea unei străine pe care n-o văzuse în viaţa ei, chiar dacă erau rude. Abia dacă a clătinat din cap.

— Unde ţi-au fost minţile, fato? Părinţii tăi nu ţi-au transmis niciun fel de valori morale? Ai vreo idee despre ruşinea pe care ai adus-o asupra acestei familii?

Chrissie a oftat din greu.

— Încep să am, da.

Bărbia a început să-i tremure şi Kathleen a dat înapoi.

— Vorbim despre asta mai încolo. Pari cam dărâmată. Vino încoace, ia loc pe scaun lângă foc şi o să fac un ceai.

Chrissie s-a aşezat recunoscătoare şi şi-a scos pantofii.

— Mi-ar prinde bine o baie, dacă nu-i prea mare deranjul. În ultimele două zile am călătorit aproape fără oprire.

— O baie? Isuse, Sfinte Cristoase şi Maica Domnului! Unde te crezi, fato?

Chrissie s-a uitat de jur-împrejur prin camera sărăcăcioasă, cu mobilierul dărăpănat, şi şi-a dat seama de greşeala ei.

— Scoatem apa din izvorul de afară şi o încălzim în asta.

Kathleen i-a arătat oala uriaşă, înnegrită, care atârna deasupra focului.

— Este foarte bună; o să te înveţi s-o foloseşti. Toaleta este afară, în spatele hambarului.

Chrissie şi-a înghiţit lacrimile.

— Şi unde o să dorm?

— Uite-aici. Nu avem decât o cameră.

S-a întors şi a văzut un pătuţ instalat într-un colţ.

— Aşa, a spus Kathleen, adoptând un ton oficial. Se pare că ne-am potcovit una cu alta pentru o vreme. Nu ştiu sigur care o iasă mai rău din asta, dar de vreme ce tot eşti aici, am putea încerca să ne înţelegem. Presupun că n-ai nimic împotrivă să munceşti din greu?

Chrissie a dat din cap.

— Sigur că nu. Ajut… adică ajutam în cabinetul tatei.

Kathleen i-a râs în nas.

— Eu vorbesc de muncă adevărată, fato. Ai muls vreodată vaca? Ai curăţat grajdul sau ai strâns recolta pe orice fel de vreme?

Chrissie a clătinat din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ei bine, n-ai venit aici în vacanţă. Mă aştept să-ţi câştigi existenţa.

I-a întins un borcan de gem plin cu ceai.

— În cinstea ta, am scos porţelanurile alea bune.

I-a făcut cu ochiul şi a sorbit la rându-i din ceai, iar Chrissie a reuşit să schiţeze o umbră de zâmbet.

Când a venit vremea de culcare, Kathleen i-a permis s-o însoţească sus, în dormitor. În colţ era o masă pe care fusese aşternut un şervet imaculat. La celălalt capăt era aşezată o candelă, iar în mijloc tronau trei statuete, înfăţişându-i pe Sfânta Maria, Sfântul Iosif şi Copilaşul Isus din Praga[3]. În faţa acestora erau aranjate cu grijă flori uscate.

— Ăsta-i altarul meu, a spus Kathleen cu mândrie. Te poţi ruga alături de mine înainte de culcare.

— Mulţumesc.

— Familiile care se roagă împreună rămân împreună.

Kathleen a îngenuncheat şi Chrissie i-a urmat exemplul. Podeaua tare, din lemn, era necruţătoare pentru genunchi; se chinuia să-şi găsească o poziţie comodă. Kathleen şi-a împreunat mâinile şi a închis ochii.

— Dragă Tată ceresc, îţi mulţumim că ai adus-o pe Chrissie în siguranţă în casa noastră. Ne rugăm pentru îndrumarea ta în ceea ce priveşte situaţia nefericită în care se află. Ne rugăm ca sufletul ei să fie izbăvit de păcat înainte de a părăsi lumea aceasta, pentru cea care vine. Îţi aducem mulţumire pentru recolta pe care am adunat-o până acum de pe câmpuri şi ne rugăm ca grânele noastre să fie tot mai bogate. Îţi mulţumim pentru că veghezi asupra animalelor noastre, în timp ce pasc pe păşunile înverzite. Ne rugăm să veghezi în continuare asupra lui Jackie şi a celorlalţi şi să-i păzeşti de boli şi de necazuri pe timpul iernii. Tată, ne rugăm să ne ierţi păcatele noastre. Amin

— Amin, a repetat Chrissie.

S-a străduit să se ridice în picioare, dar Kathleen a prins-o de mână şi a obligat-o să rămână îngenuncheată.

— Maria, Maica Domnului… a spus Kathleen.

Chrissie a furişat o privire spre mătuşa ei, neştiind ce ar trebui să facă.

— Roagă-te pentru noi, a şoptit Kathleen.

— Oh. Înţeleg. Roagă-te pentru noi, a repetat Chrissie.

— Sfinte Iosif…

Kathleen a înghiontit-o pe nepoată-sa în coaste.

— Roagă-te pentru noi, a spus Chrissie.

— Amin, a completat Kathleen, ridicându-se, în sfârşit.

— Amin, s-a auzit Chrissie ca un ecou, în timp ce se ridica şi ea.

— Hmm. Văd că nu eşti o practicantă asiduă.

Tonul lui Kathleen era dezaprobator.

— Nu, nu chiar. Vezi tu, tata este adeptul medicinei. Crede că puterea acesteia e mai mare decât a rugăciunii, aşa că, de fapt, nu am fost niciodată la biserică. Ne mai duceam la slujba de la miezul nopţii, în ajunul Crăciunului şi, desigur, la nunţi, înmormântări şi botezuri, dar altfel nu, nu pot spune că mergeam cu regularitate la biserică.

— Poate că, dacă ai fi mers, nu am fi acum aici, având această discuţie.

Kathleen şi-a strâns buzele într-o linie subţire şi a dat din cap.

— Acum poţi să te duci la culcare. Ne trezim la cinci şi jumătate, pentru rugăciune. Poţi să vii aici, la altar. Apoi se face exact timpul să aducem apă, înainte de a bate clopotul de la biserică, pentru slujba de dimineaţă, de la ora şase. După aceea este mulsul din zori, iar pe urmă micul dejun. O să ne ajuţi cu treburile, dar sub nicio formă n-o să discuţi cu Jackie sau cu ceilalţi despre starea ta. Ai înţeles?

Chrissie a dat din cap, nefericită.

— Da, mătuşă Kathleen.

— Poţi să iei nişte apă caldă din oală, ca să te speli, şi ai şi o oală de noapte la capătul patului. Este numai pentru noapte, să ştii; pe timpul zilei trebuie să foloseşti toaleta. Ai întrebări?

— Nu.

— Bine, atunci ne vedem dimineaţă. Noapte bună!

Chrissie s-a strecurat pe scări în jos şi a tras un scaun lângă foc. Îi era imposibil să se încălzească în locul ăsta şi răsuflarea îi rămânea în aer. Mătuşa potrivise focul pentru noapte, astfel încât căldura pe care o dădea era la nivel minim. Apa din oală era caldă încă, aşa că a luat un pic într-un castron, a apucat un şervet pe care i-l lăsase mătuşa pe pat şi a început să cureţe uşor murdăria lăsată de cele două zile de călătorie. A început să tremure necontrolat, şi-a scos hainele şi s-a spălat pe trup. În momentul ăsta ar fi dat orice pentru o baie

prelungită într-o cadă plină cu spumă. A scotocit prin valijoară şi a găsit cămaşa de noapte. Când şi-a tras-o peste cap, a simţi mireasma cunoscută de acasă. Wood Gardens avea un parfum cu totul special, în care se amestecau mirosul specific de medicamente, aroma de ceară de albine uleioasă, folosită la lustruirea dulapurilor din cabinet, şi mireasma bine-venită a prăjiturelelor mamei. Dintr-odată, Chrissie a simţit că nu-şi mai poate opri lacrimile. Tânjea după patul ei de-acasă, după alinarea din braţele mamei şi după devotamentul necondiţionat al lui Leo. S-a urcat în aşternuturi şi şi-a tras pătura până la bărbie. Nici măcar ţintuită sub greutatea celor trei pături, nu putea să se încălzească şi de atâta tremurat începuse s-o doară spatele. Se întreba ce face Billy acum. Oare simţea vreo remuşcare pentru felul plin de cruzime în care o abandonase? Ea îl iubea cu adevărat şi era sigură că l-ar fi putut face fericit, dacă i-ar fi dat această şansă. Şi maică-sa ar fi trebuit să fie mai tare şi să nu-i permită tatălui ei să o trimită de-acasă în felul ăsta. Încă făcea parte din familie şi era hotărâtă să se întoarcă într-o zi, ea şi copilul.

* * *

Samuel Skinner strângea cu disperare mâna soţiei lui dorindu-şi din fiecare fibră ca ea să mai fie în viaţă. Ultimele douăzeci şi patru de ore schimbaseră irevocabil viaţa doctorului. Îşi luase deja rămas-bun de la unica lui copilă, care se afla pe drumul ruşinii, spre o nouă viaţă, în Irlanda. O trimisese de-acolo exact la timp înainte ca Billy să vină şi să se milogească să-l ierte. Părea că reuşise şi s-o convingă pe Mabel de faptul voia să se căsătorească cu Chrissie. Dr. Skinner râsese în sinea lui de absurditatea acestui lucru. Nu, copilul va fi dat spre adopţie şi ca ieşi pentru totdeauna din vieţile lor. A lăsat mâna soţiei, s-a ridicat şi şi-a trecut degetele prin păr. Tocmai îşi amintise de

reacţia lui Mabel când îi spusese despre planurile lui pentru copil. *Peste cadavrul meu*, zisese ea, sfidătoare.

S-a aplecat deasupra chipului ei şi şi-a trecut uşor degetele mari peste obrajii femeii.

— Mabel! Mabel, te rog, trezeşte-te! Îmi pare rău, Mabel.

A scuturat-o uşor de umeri, chiar dacă ştia că asta n-o să schimbe nimic. Şi-a lăsat capul pe pieptul ei, ca să-i simtă respiraţia ritmică, dar cutia toracică a rămas tăcută. I-a luat mâna într-a lui; deja simţea cum i se răceşte sângele.

— Mabel, nu! Te rog, nu mă părăsi!

Şi din gâtlej i-a ieşit un urlet animalic, care a făcut-o asistentă să dea buzna înăuntru.

— Domnule doctor, ce este?

Doctorul a căzut în genunchi la marginea patului.

— S-a dus.

Vocea îi era spartă.

— S-a dus.

* * *

Doctorul s-a întors acasă după două noaptea. Ar fi trebuit să se simtă extenuat, însă, chiar dacă aşa şi era, simţea că nu va mai putea dormi vreodată. Şi-a turnat un pahar mare de whisky şi s-a prăbuşit în fotoliul din bucătărie. Leo a dat cu lăbuţa în uşa din spate, scâncind să fie lăsat afară. Doctorul Skinner l-a strigat.

— Vino aici, băiete! Numai tu mi-ai mai rămas.

Leo a galopat spre el şi l-a lăsat pe doctor să-i ciufulească blana.

— Am rămas numai noi doi, Leo. Ce-o să ne facem?

Câinele s-a aşezat la picioarele stăpânului lui şi a dat din coadă. Toată această situaţie era doar din vina nenorocitului ăluia de Billy. Dacă n-ar fi lăsat-o însărcinată pe Chrissie, ea n-ar fi fost acum

în Irlanda. Mabel n-ar fi ieşit noaptea trecută într-o aşa stare de agitaţie şi poate că a fi văzut maşina care a lovit-o. Dacă Chrissie n-ar fi pus ochii pe acel… acel… Doctorul Skinner a aruncat paharul de whisky în perete, iar acesta s-a spart, lăsând lichidul auriu să se scurgă pe zid. Leo s-a pitit speriat sub masă. Doctorul Skinner a lăsat din nou capul pe spătarul scaunului şi a închis ochii. Sigur că nu avea cum să-i spună lui Chrissie despre moartea mamei ei. Asta ar fi adus-o imediat înapoi din Irlanda, direct în braţele lui Billy. Nu, mai bine s-o lase unde era. În ceea ce-l privea, Chrissie era pentru el tot atât de moartă pe cât era şi maică-sa.

18

Chrissie era deja de două luni la fermă când mătuşa ei s-a îmbolnăvit. Fata şi-a dat seama imediat că era ceva în neregulă, pentru că văzuse ceva pacienţi de-ai tatălui ei cu aceleaşi simptome.

— Mătuşă Kathleen, chiar cred că ar trebui să stai în pat şi să nu ieşi în curte. E frig rău şi nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Cum aş putea să stau în pat, când e atâta de muncă? Mai încetează cu fandoseala, fato, şi lasă-mă să-mi văd de treburi. N-am avut o zi de bolit, în viaţa mea. În seara asta o să iau o linguriţă în plus de malţ şi ulei de peşte şi mâine o să fiu ca nouă.

A tuşit violent, a tras flegma care i se strânsese în gât, şi a scuipat pe jos gogoloiul verzui, uriaş. Chrissie s-a întors cu spatele, dezgustată, dar nu înainte de a observa firicelele grăitoare de sânge. Kathleen tremura, iar Chrissie a luat-o de umeri şi a condus-o spre zid, ca să se poată rezema de el şi să-şi tragă răsuflarea. Pământul era peste tot tare ca piatra, căci un nou îngheţ aprig îl prinsese în ghearele lui necruţătoare. Vitele stăteau deznădăjduite pe câmp şi chiar şi găinile, lăsate de obicei să alerge libere prin curte, se chirciseră unele în altele, umflându-şi penele în încercarea zadarnică de a se încălzi.

— Mătuşa Kathleen, a încercat Chrissie din nou, cred că s-ar putea să fii foarte bolnavă. Cred că s-ar putea să ai tuberculoză. Am văzut de multe ori simptomele astea.

Kathleen s-a şters la ochi cu o batista cenuşie.

— Prostii! Tuberculoză, cine-a mai auzit şi de asta? De unde să iau o boală de care nici măcar n-am auzit vreodată?

— Ai auzit de ea, mătuşă Kathleen, deşi îi spui probabil oftică.

O clipă, Kathleen a părut că se îndoieşte, cât s-a gândit la ce-i spusese nepoata ei.

— Ei, cum ziceam, n-am fost o zi bolnavă, în viaţa mea.

— Atunci, eşti cu atât mai îndreptăţită să te duci acum să stai în pat. Pot să muncesc eu mai mult pe-aici; ştii cât de iute am devenit la muls. În plus, dacă am dreptate cu asta, eşti foarte, foarte contagioasă. Doar nu vrei să-i infectezi şi pe Jackie şi pe ceilalţi, nu-i aşa? Şi ştiu sigur că nu vreau s-o iau nici eu. N-ar fi bine pentru copilaş.

Kathleen i-a pus un deget pe buze şi s-a uitat în jur, pe furiş când a auzit-o pomenind de bebeluş.

— Poate că ai dreptate. Oricum, mă simt groaznic, aşa că o să mă duc.

— Atunci rămâne stabilit. Sprijină-te de mine, să te duc înăuntru.

* * *

În aceeaşi după-amiază, în timp ce mesteca într-o supă de găină pusă pe foc, Chrissie a auzit-o pe mătuşă tuşind violent. A turnat nişte supă într-un castron, a rupt un colţ de pâine dospită pe are o copsese mai devreme şi s-a repezit pe scări. La vederea mătuşii a avat un şoc şi a cuprins-o spaima. Avea faţa albă ca varul, iar ochii îi erau roşii şi bulbucaţi. Chrissie i-a pus mâna pe frunte, care ardea, în ciuda aerului rece şi umed A pus supa şi pâinea pe măsuţa de lângă pat, a alergat înapoi pe scări, a deschis cu forţă uşa din faţă şi a strigat spre curte:

— Jackie! Jackie!

A auzit zornăitul de oţel căzut pe podeaua de piatră, semn că Jackie şi-a aruncat sculele, şi l-a văzut apărând din hambar, cu doi câini care îl urmau îndeaproape.

— Ce este, Chrissie?

— Trebuie să te duci în oraş să-l aduci pe doctorul Byrne – acum.

Chipul lui Jackie s-a întunecat de îngrijorare.

— Este vorba de coniţa McBride?

— Da, Jackie. Te rog să te grăbeşti.

Jackie s-a întors pe călcâie, l-a apucat pe Sammy, bătrânul cal de povară care fusese legat în curte să-şi mănânce fânul în linişte, şi fără să-şi mai bată capul să-i pună şaua, a sărit în spinarea animalului. L-a lovit în coaste şi calul a răspuns imediat. Au ieşit din curte la trap, în timp ce braţele lui Jackie fluturau în lături, încercând să strunească bidiviul doar cu un căpăstru.

Două ore au trecut până când s-a întors cu doctorul.

Chrissie i-a explicat acestuia simptomele, în timp ce urcau împreună scările.

— Cred că are tuberculoză, a tras ea concluzia.

Doctorul Byrne s-a încruntat.

— Eu sunt cel care pune diagnostice aici, mulţumesc frumos.

— Sigur, iertaţi-mă. Doriţi o ceaşcă de ceai, doctore? Am apa deja pregătiră.

Doctorul Byrne a încuviinţat din cap.

— Două linguriţe de zahăr.

S-a uitat înapoi la chipul răvăşit al lui Kathleen.

— Ia să vedem, Kathleen, ce avem aici?

Kathleen s-a foit şi s-a forţat să deschidă ochii umflaţi.

— Dr. Byrne? Ce cauţi aici? N-am bani să te plătesc, aşa că nu trebuia să vii. E băgăcioasa aia de nepoată-mea, n-ar fi trebuit să te cheme.

— Eu o să decid asta, a răspuns doctorul, deschizând trusa, din care a scos un termometru. Oricum, poţi să mă plăteşti cu o găină şi un carton cu ouă.

— Nu mă simt bine, doctore, a suspinat Kathleen. Ştiu de ceva timp, ca să fiu sinceră.

— Ştiu, de aceea sunt aici.

Doctorul se juca cu stetoscopul.

— Nu, nu înţelegi, a ripostat Kathleen şi l-a prins de încheietură. Acum, că eşti aici, te rog să

faci ceva pentru mine.

— Asta încerc, dacă m-ai lăsa, a zis el, dându-i mâna o parte.

— Acolo, a arătat Kathleen spre un mic dulăpior cu sertare. În sertarul de sus este un bilet înfăşurat pe nişte bani. Vreau să-i dai părintelui Drummond.

— Da' ce-s eu? Poştaş şi totodată şi doctorul tău?

Kathleen a fost cuprinsă de un acces violent de tuse.

— Te rog, doctore Byrne. Este important.

În seara aceea, după ce doctorul Byrne plecase, confirmând diagnosticul dat de ea, Chrissie amesteca nişte cacao în două căni cu lapte cald. Cu ajutorul medicamentelor pe care i le dăduse doctorul, mătuşa se cufundase într-un somn zgomotos. Chrissie şi-a tras haina pe ea şi s-a strecurat încet afară din casă, spre hambar.

— Jackie?

Putea zări, în spatele hambarului, lumina aruncată de lampa lui cu parafină şi a auzit fânul foşnind, când băiatul a început să se mişte.

— Chrissie? Aşteaptă puţin, vin la tine într-un minut.

Arăta de parcă aţipise, avea fire de paie atârnând în păr.

— Am făcut nişte cacao. E în bucătărie.

— O, mulţumesc. Vrei să vin s-o iau?

— Nu, aş vrea să vii şi tu în casă, s-o bem împreună.

Jackie a ezitat.

— Păi, nu sunt sigur că şi coniţa McBride ar fi de acord cu una ca asta. Ea îmi aducea întotdeauna cana cu cacao în hambar.

— Te rog, Jackie! Mi-ar prinde bine compania ta. În plus, a adormit imediat. I-a dat ceva doctorul Byrne.

— Atunci cred că ar fi în regulă. Doar să-mi iau haina.

Chrissie înteţise focul şi mai aruncase nişte turbă, aşa că atmosfera din încăpere era de-a dreptul plăcută. După ce s-au instalat, ţinând între mâini cănile cu cacao fierbinte, au început să se relaxeze. Chrissie se simţea în largul ei în compania lui Jackie; dacă n-ar fi fost el, n-ar fi reuşit să reziste în locul ăsta. Mătuşa se mai înmuiase de la venirea ei aici, dar era încă hotărâta să nu ştie nimeni despre copil, aşa încât Chrissie era destul de izolată. Îi scrisese mamei sale de câteva ori în ultimele două luni şi fusese dezamăgită că nu primise nici un răspuns, dar mătuşa Kathleen insistase că nu era ceva neobişnuit. Nu te puteai baza pe serviciile poştale şi durase mereu luni întregi ca să ajungă o scrisoare, iar acum, cu războiul din Anglia, era hotărâtă că poate dura chiar mai mult de-atât. Pe Chrissie o durea inima când se gândea la mama, la casa ei, la Leo şi, desigur, la Billy. În ciuda purtării sale, nu fusese în stare să şi-l scoată din minte şi era încântată, în sinea ei, că îi ţine copilul în pântece. Pur şi simplu, ştia că într-o bună zi se vor reuni cu toţii şi această convingere era cea care o îndemna să meargă mai departe. Şi-a atins uşurel pântecele şi zâmbit în sinea ei.

— Oare la ce te gândeşti? a întrerupt-o Jackie.

— A, mă gândeam la casa mea. Ştii, la cât de dor îmi e de toată lumea.

— Nu vorbeşti niciodată despre casă, Chrissie. Povesteşte-mi!

Chrissie a dat din umeri.

— Nu-s prea multe de zis, de fapt. M-am născut şi am crescut în Manchester. Sunt singurul copil la părinţi, tata e doctor şi mama e moaşă. Asta-i tot.

— Totuşi, pari atât de tristă. De ce nu te duci acasă, dacă ţi-e atât de dor de ei?

Chrissie a oftat.

— Aş vrea să fie atât de simplu.

Lacrimile au început să-i curgă încet pe obraji. Jackie i-a

pus prudent un braţ pe umeri, aruncând o privire spre scări.

— Haide, Chrissie! De ce nu-mi spui ce te tulbură? Nu zic că aş avea răspunsul, dar sunt sigur că o să te simţi mai bine dacă te descarci.

— Nu pot, a şoptit Chrissie.

— Poţi avea încredere în mine. Ştiu că ne cunoaştem de puţină vreme, dar suntem prieteni, nu-i aşa?

Era adevărat. Într-un fel, Jackie îi amintea de Clark. Deşi era mult mai înalt, avea acelaşi păr roşu şi aceeaşi faţă blândă. Chrissie se întreba pe unde o mai fi Clark. Probabil luptă pe undeva, fără îndoială. O străbătu un fior la gândul că şi el, şi probabil şi Billy, se aflau într-un loc îndepărtat, luptând pentru ţara lor, cu ameninţarea morţii în permanenţă lângă ei. Poate că ar trebui să se considere norocoasă. Cel puţin era în siguranţă. Irlanda se declarase neutră şi nu avea nicio intenţie să se implice în ostilităţi.

— Chrissie?

Chipul îngrijorat al lui Jackie a readus-o în prezent. S-a adunat.

— Sunt bine, Jackie, serios. Mătuşa Kathleen este cea pentru care ar trebui să fim îngrijoraţi acum.

— Ai dreptate. Ce-a spus doctorul?

— Păi, în cazul tuberculozei, operaţia ar fi o posibilitate, dar mătuşa Kathleen n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva şi, în plus, s-ar putea să nu fie necesară în etapa asta. Tata folosea o procedură numită tehnica plombării, în care plămânul infectat era scos din uz, ca să se poată odihni şi pentru ca leziunile să se vindece, dar i-am pomenit de ea doctorului Byrne şi nu părea să ştie despre ce vorbesc. Din nou, în Manchester tata îi trimitea pe pacienţi la un sanatoriu, unde clima sănătoasă şi hrana de calitate îi ajutau să lupte cu infecţia, dar, ca să fim cinstiţi, chiar dacă ar exista un astfel de loc aici, Kathleen n-ar părăsi niciodată ferma, nu-i

aşa? Nu, noi doi trebuie să avem grijă de ea. Eu pot să am grijă să fie bine hrănită, să se odihnească bine şi să îşi recapete puterile. Tu poţi să preiei controlul asupra fermei, astfel încât să nu frământe prea tare.

— Aş putea să fac tocana irlandeză a mamei, în mod sigur o punem pe picioare cât ai clipi.

Chrissie l-a privit cu drag.

— Eşti foarte drăguţ. Mulţumesc, Jackie. Apreciez mult şi ştiu că şi mătuşa ar face la fel.

— Aş face orice pentru coniţa McBride, zău că da.

— Ţi-e tare dor de părinţii tăi?

— Cum aşa, sigur că mi-e dor. Am fost singur la părinţi, ceea ce n-ai să vezi prea des în Irlanda. Mama n-a m; rămas însărcinată cu alt copil după mine.

— Ce-au păţit? Părinţii tăi, vreau să spun.

— Au făcut oftică. Au murit la câteva zile unul după altul. Am ţinut-o pe mama de mână când şi-a dat ultima suflare şi s-a dus liniştită pe lumea cealaltă.

A băgat mâna în gulerul puloverului şi a scos un lanţ de aur. Pe el atârnau trei inele, care se ciocneau unele de altele şi străluceau în lumina focului.

— Astea sunt verighetele mamei şi tatei şi inelul de logodnă al mamei. Nu le scot niciodată.

Le-a sărutat şi a băgat lanţul la loc în siguranţă, în pulover, apoi a închis ochii şi s-a bătut uşor pe piept. Durerea lui era evidentă şi Chrissie s-a gândit la mama ei. Dacă se întâmpla ceva cu ea, ştia că nu va fi în stare să îndure.

— Îmi pare rău, Jackie.

Trăsăturile lui s-au întunecat.

— Această tuber… tuberclu…

— Tuberculoză, l-a corectat Chrissie.

— Da, asta. Nu-i la fel de rea ca oftica, nu? Adică, n-aş putea s-o pierd pe coniţa McBride.

Chrissie n-a putut să-i spună că erau unul şi acelaşi lucru.

— Nu, Jackie nu-ţi face griji. O să ne asigurăm că o să fie bine coniţa McBride. Vino mâine aici şi o să facem o oală din tocana irlandeză a mamei tale. Sună de parcă te-ar scula din morţi.

L-a luat de mână şi a adăugat sfidătoare:

— Îţi promit, coniţa McBride n-o să moară.

A doua zi, Chrissie stătea lângă foc, reparând nişte saci. Era obişnuită să cârpească şosete, dar munca asta era mult prea grea. Acul era curbat, teşit şi foarte ascuţit şi era un chin să îl împingi prin materialul gros. Jackie era sus, cu mătuşa, hrănind-o cu tocana irlandeză a maică-sii. Nu avea multă carne, dar tăiase o mulţime de legume proaspete, ca să compenseze lipsa proteinelor, iar rezultatul era o mâncare delicioasă şi hrănitoare, mai eficientă decât orice medicament scump. Era de ceva vreme sus, iar Chrissie se întreba de ce stă atâta. Mătuşa lua numai înghiţituri mici de tot, la cât era de slăbită, dar în mod sigur Jackie ar fi trebuit să coboare până acum.

A terminat un alt sac şi a observat că apa de deasupra focului începuse să fiarbă, aşa că a turnat un borcan de ceai pentru Jackie. A adăugat cele două bucăţele de zahăr pe care le prefera, deşi asta era o extravaganţă, şi a pornit pe scări.

A împins uşor uşa dormitorului şi s-a uitat înăuntru. Jackie stătea întins lângă Kathleen, cu capul pe perna ei şi cu braţul în jurul trupului ei lipsit de viaţă.

— Jackie? Ce Dumnezeu faci?

Jackie s-a agitat un pic, dar n-a răspuns.

Cu un sentiment înfiorător de groază în stomac, Chrissie s-a apropiat de pat, dar s-a dat înapoi la vederea chipului de ceară al mătuşii. Şi puţina culoare pe care o avusese Kathleen odată fugise din obraji, lăsând în loc paloarea unei statui bătute de vreme.

— Oh, Jackie.

A pus mâna pe braţul lui.

— De ce nu m-ai chemat?

El şi-a scuturat braţul, ca să se elibereze, şi şi-a îngropat faţa în pernă.

— Jackie, îmi pare foarte rău. Ştiu ce însemna pentru tine.

A pus borcanul cu ceai pe noptieră, apoi a tras încet cearceaful peste faţa mătuşii.

— Jackie, hai să coborâm, vrei? Trebuie să aducem doctorul.

Jackie s-a ridicat şi s-a holbat la ea.

— E puţin cam târziu pentru asta, nu crezi? Mi-ai promis că n-o să moară.

Vocea nu-i era mai mult decât un suspin sugrumat. Chrissie i-a strâns mâna într-a ei.

— Ştiu. Îmi pare foarte rău. Era în mod sigur mai bolnavă decât am crezut.

— Ce se tot întâmplă cu mine? Orice om la care ţin mă părăseşte. Sunt aici de peste patru ani. Am crezut că am o casă pe viaţă, iar acum se întâmplă asta.

Chrissie s-a uitat afară, pe fereastră, şi a văzut cenuşiul acelei zile de noiembrie.

— Chiar trebuie să ne gândim acum cum să-l aducem pe doctor. Curând o să se întunece şi trebuie s-o sun şi pe mama. Vino, Jackie, o să ne descurcăm împreună.

S-a ridicat şi l-a luat de mână. El i-a luat-o, ezitant şi s-a ridicat în picioare. În prag, s-a mai uitat o dată înapoi la forma lipsită de viaţă de sub cearceaf.

— La revedere, coniţă McBride, a îngăimat el. N-o să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

19

Era dimineaţa de Crăciun, iar Chrissie şi Jackie stăteau lângă foc, în bucătărie. Kathleen murise deja de aproape două luni, dar viaţa la fermă mergea înainte, netulburată. Tocmai se întorseseră de la mulsul de dimineaţă, o treabă care le luase de două ori mai mult decât de obicei, pentru că rămăseseră numai ei doi. Michael şi Declan primiseră o zi liberă, ca să stea cu familiile lor, lucru pe care îl acceptaseră fără ezitare. Acum, ferma era a lui Jackie. Kathleen i-o lăsase prin testament, ceea ce îi asigura o casă pe viaţă, aşa cum îi promisese întotdeauna. Poate că nu erau rude de sânge, dar ajunsese să se gândească la el ca la cineva din familie. Avea aceeaşi dăruire în muncă pe care o avuseseră şi părinţii ei şi ştia că lasă ferma pe mâini bune.

Înmormântarea fusese foarte discretă. Fuseseră prezenţi doar Chrissie, Jackie, Michael, Declan şi părintele Drummond. După multe încercări, Chrissie reuşise, în cele din urmă, să numească acest loc „acasă”. Vorbise cu tatăl ei foarte formal, aflase de la el doar că mama era plecată la o urgenţă şi că, oricum, n-ar avea cum să ajungă la înmormântare. Tatăl ei n-o întrebase nici măcar cum se simte, iar din momentul acela Chrissie jurase că n-o să mai vorbească în veci cu el. Îl auzea pe Leo lătrând undeva, în fundal, şi crezuse că o să-i explodeze inima de durere.

Jackie tăiase o găină pentru cina de Crăciun şi o fierbeau acum la foc mic. O carafă de bere caldă era aşezată pe o grindă, deasupra căminului; era un dar din partea lui Michael şi Declan. Chrissie a turnat două pahare din lichidul întunecat, spumos, şi i-a întins unul lui Jackie.

— Noroc, a spus ea. Crăciun fericit!

Jackie a ridicat paharul şi au ciocnit.

Fata a zâmbit şi a sorbit din băutura caldă, cu gust de malţ. S-a strâmbat şi Jackie a râs.

— Cred că trebuie să te obişnuieşti cu gustul.

Ea şi-a şters spuma de pe buze cu dosul palmei.

— Îţi stă foarte bine când râzi, a zis el, apoi şi-a pironit privirea în pământ, stânjenit, şi s-a dus să se uite la găina din oală. Ar trebui să fie gata într-o oră, a adăugat.

— Jackie, ia loc, te rog! Trebuie să vorbesc cu tine.

A căscat ochii, cuprins de panică.

— Nu pleci, nu?

— De ce te grăbeşti cu concluziile? Trebuie să-ţi spun de ce sunt aici şi de ce nu pot merge încă acasă. Mătuşa insistat ca totul să rămână secret, dar nu-mi dau seama cum mai pot să mă fac că nu e nimic.

Şi-a deschis apoi puloverul de lână şi şi-a netezit bluza, astfel încât rotunjimea pântecului ei să se vadă limpede. Jackie s-a încruntat şi s-a foit, jenat.

— Eşti…?

— Da, sunt. Aproape în şase luni. Şi am fost trimisă aici de tata, care nu a putut trăi cu ruşinea de a avea drept fiică o stricată, a spus ea cu amărăciune.

— Nu spune asta! A exclamat Jackie, lăsându-se imediat în genunchi lângă ea. Dar tatăl copilaşului?

Chrissie a oftat.

— Este… a fost… iubirea vieţii mele. L-am iubit din toată inima, dar când a aflat de copil nu a mai vrut să ştie de noi.

Jackie şi-a încleştat pumnii.

— Nemernicul…

— Taci, nu a fost vina lui. Cred că a intrat în panică. Tocmai fusese declarat războiul, suntem amândoi foarte tineri, tata îl detesta de-a dreptul şi nu ne vedeam decât de puţin timp.

Chrissie şi-a şters o lacrimă din colţul ochiului.

— Cu toate astea, l-am iubit cu adevărat şi sunt sigură că şi el m-a iubit pe mine…

Şi-a dres vocea şi s-a îndreptat.

— Oricum, faptul e consumat acum. El nu are habar unde sunt şi eu nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Probabil că a plecat la război.

Jackie s-a uitat în ochii ei de un albastru-limpede.

— Ce ai de gând să faci?

— Asta voiam să vorbesc cu tine. Mă întrebam dacă fi în regulă să stau aici, cel puţin până când se naşte copilul. –Apoi o să plec înapoi în Manchester, cu capul sus, iar tata va trebui să accepte lucrurile. Imediat ce mama o să-şi vadă nepotul, lucrurile o să intre în matcă de la sine.

Jackie i-a zâmbit timid.

— Îmi place planul tău. Mai puţin partea cu întoarcerea la Manchester.

S-a ridicat şi a sărutat-o uşor pe frunte.

— O să am grijă de tine şi de copil. Ai aici o casă, oricât vei dori să rămâi.

Chrissie a răsuflat uşurată.

— Mulţumesc, Jackie. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Şi, apropo ar cam fi timpul să nu mai dormi în hambar. Asta e casa ta, de-acum. Cred că ar trebui să te muţi în vechiul dormitor al mătuşii.

— Oh n-aş putea. Nu m-aş simţi bine.

— Atunci, ia măcar patul meu din colţ. O să mă mut eu sus, deocamdată.

Jackie părea măcinat de îndoieli, dar trebuia să admită că avea sens.

— În regulă, atunci, dacă eşti sigură.

Chrissie a zâmbit şi a ridicat iar paharul cu bere.

— Noroc!

A doua înghiţitură a fost la fel de groaznică, făcând-o să se cutremure când berea i-a ajuns la papilele gustative.

Viaţa la fermă şi-a urmat cursul în lunile de iarnă, iar Chrissie şi Jackie trăiau liniştiţi şi

mulţumiţi, în ciuda vremii potrivnice şi a muncilor grele care îi puneau la încercare în fiecare zi. La începutul lui martie, Jackie şi Declan au tăiat un porc, pentru a sărbători aniversarea de douăzeci de ani a lui Chrissie şi a lui. Descoperiseră ca erau născuţi la o săptămână distanţă. Carcasa atârna acum în şopron, cu capul în jos, gata să fie scufundată în apa clocotită, încălzită pe focul de turbă.

Chrissie a intrat în şopron şi s-a furişat în spatele lui Jackie.

— Munceşti din greu, Jackie. Când termini?

Băiatul avea faţa roşie de la aburi şi părul i se lipise de frunte. S-a şters pe faţă cu mâneca.

— Mă tem că o să mai dureze un pic.

A cuprins-o apoi cu braţul pe după umeri.

— Te simţi bine?

Chrissie şi-a frecat şalele care o dureau.

— Aş vrea să se nască odată.

— Nu mai ai decât câteva săptămâni.

Jackie i-a întins picioarele tăiate ale porcului.

— Faci tu ceva bun din astea, pentru ceai?

Chrissie a strâmbat din nas, în semn de dezgust.

— Categoric nu. Ştiu pe unde a călcat porcul ăla.

Jackie a izbucnit în râs; încerca să nu se gândească la cât de dor avea să-i fie de ea când avea să se întoarcă la Manchester, după naşterea copilului.

După câteva săptămâni, un zgomot neobişnuit i-a atras atenţia lui Jackie. Câinii lătrau sălbatic şi găinile zburătăceau într-un nor de praf, în timp ce în curte şi-a făcut apariţia brişcă trasă de măgăruş, din care a coborât părintele Drummond. Acesta a legat măgarul de un par şi l-a salutat pe Jackie.

— Părinte Drummond, ce plăcere neaşteptată! Intraţi să beţi o ceaşcă de ceai?

— N-o să te refuz, Jackie, mulţumesc.

Cei doi bărbaţi au deschis uşa înţepenită a căsuţei. Chrissie tricota lângă foc. Şi-a ridicat privirea, surprinsă.

— Părinte Drummond! Ce bine-mi pare că vă văd. Pun acum ceainicul. Jackie, adu te rog cele mai bune ceşti, bine?

Nu putea să lase un om al bisericii să bea ceai dintr-un borcan de gem. Când s-au aşezat cu toţii, cu băuturile în mână, părintele Drummond şi-a dres vocea şi a început să vorbească.

— Treaba e că oamenii cam… ştiţi voi cam vorbesc.

— Despre ce? a întrebat Chrissie, burzuluindu-se brusc.

Părintele Drummond a părut stânjenit.

— Ştii, mătuşa ta obişnuia să-mi pună un strop de whisky în ceai.

I-a întins ceaşca.

— Vrei, te rog?

Jackie s-a întins după sticla de pe raftul de sus, a suflat praful de pe ea şi a turnat un deget în ceaşca musafirului. Preotul a luat o înghiţitură.

— Aha, e mult mai bun. Deci, unde eram?

— Că vorbesc oamenii.

Chrissie îşi încrucişase braţele, sfidătoare.

— Ah, da, aşa e. Situaţia în care vă găsiţi. Adică, să trăiţi ca soţ şi soţie şi să nu fiţi căsătoriţi şi…

Chrissie l-a întrerupt.

— Nu trăim ca soţ şi soţie. Eu dorm sus, în vechiul dormitor al mătuşii, iar Jackie doarme aici, a arătat ea culcuşul din colţ.

— Înţeleg, dar copilul…

Jackie a răspuns liniştit.

— Copilul nu are nimic de-a face cu mine, părinte. Vreau să spun că nu sunt tatăl lui. Chrissie este musafiră aici şi o să am grijă de ea şi de copil până când va hotărî ca a venit vremea să plece. Speranţa mea fierbinte este ca acea zi să nu vină niciodată, dar Chrissie este liberă sa se întoarcă

oricând doreşte la vechea ei viaţă. Nu e treaba nimănui, în afară de noi, părinte, şi n-o să las bârfele să facă o mizerie din asta. Chrissie înseamnă enorm pentru mine. N-aş fi putut trece prin ultimele luni fără ea alături şi nu ştiu defel ce-o să mă fac dacă se hotărăşte să plece.

A venit în spatele ei şi i-a pus cu hotărâre mâinile pe umeri. Ea s-a răsucit şi i-a prins una dintre palme într-a ei Se uitau amândoi neclintiţi la părintele Drummond, care avea cel puţin bunul-simţ să se arate jenat.

— Ei, din câte văd, ai moştenit încăpăţânarea mătuşii tale, Chrissie. Oricum, au fost făcute toate aranjamentele, cu mult înainte de naşterea copilului.

— Aranjamente? Ce fel de aranjamente?

Părintele Drummond a vorbit cu voce joasă, dar hotărâtă.

— Mătuşa mi-a vorbit despre starea ta.

— Despre sarcină, l-a întrerupt Chrissie.

— Da, chiar aşa. Mi-a cerut să găsesc un loc unde să naşti, un loc departe de ochi curioşi şi bârfe, un loc unde poţi să-şi aduci copilul pe lume în siguranţă şi în linişte.

— Adică, un spital?

— Ăă, nu. Următorul lucru de pe lista locurilor bune. Am aranjat să te duci la o mănăstire.

— Mănăstire? Dar nu sunt catolică. O să fiu primită acolo?

— Aşa cum am spus, mătuşa ta m-a implorat să ajut şi am promis că o voi face. Crede-mă, aşa e cel mai bine pentru tine.

Jackie a intervenit.

— Poate că are dreptate, Chrissie. Imaginează-ţi cum ar fi să naşti în căsuţa asta umedă, fără căldură şi apă curentă. Dacă ceva n-o să meargă bine?

Chrissie a trebuit să fie de acord că avea dreptate. Cu toată experienţa ei în observarea

pacientelor mamei sale pe parcursul travaliului, ştia bine că există riscuri.

— Cât o să coste?

— Ce să coste? N-o să coste nimic, a explicat părintele Drummond. Asta-i toată frumuseţea. Te duci la mănăstire, ele au grijă de tine şi de copil, şi în schimb tu o să lucrezi o vreme pentru călugăriţe.

Chrissie era precaută.

— Ce fel de muncă?

— Păi, uite. Călugăriţele iau rufărie de la hotelurile din zonă, de la restaurante, case preoţeşti, lucruri de genul acesta, şi mai au şi o mică fermă unde cultivă legume, pentru vânzare. Eşti obişnuită cu munca asta.

— Ce crezi, Chrissie? a întrebat Jackie. Pare soluţia perfectă. Nu ne-am putea permite niciodată să plătim pentru un spital, iar coniţa McBride s-a gândit, în mod sigur, că aşa ar fi cel mai bine.

— Ascultă-l pe Jackie, a insistat părintele Drummond. Glăsuieşte înţelept, chiar aşa.

— Cât timp trebuie să stau acolo?

Preotul a ezitat înainte de a răspunde.

— Asta depinde de tine, Chrissie. Poţi să stai cât doreşti.

— Prezentaţi totul ca pe o vacanţă.

El a râs nervos.

— Ei, o să fii bine îngrijită.

— Cred că ar trebui să te duci, a grăbit-o Jackie.

Chrissie a zâmbit forţat.

— Atunci… bine, părinte. Vă rog să finalizaţi aranjamentele, în regulă?

Părintele Drummond s-a ridicat. Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile şi Jackie l-a condus spre uşă.

— Mulţumim, părinte. Apreciem ajutorul.

Omul a privit în podea.

— Totul i se datorează coniţei McBride. Să nu uiţi asta, fiule!

Jackie s-a încruntat.

— Desigur, părinte. Ai grijă la drum!

În timp ce urca înapoi în brişca trasă de măgar, părintele Drummond s-a bătut peste buzunarul de la piept, în care ţinea biletul lui Kathleen McBride. Cum ar fi putut să treacă peste dorinţele moartei, chiar dacă acest presupuneau suferinţa tinerei sale nepoate?

20

1973

Tina stătea întinsă pe canapeaua din salon, fără să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo. Capul îi pulsa cu fiecare bătaie de inimă, când sângele era împins prin artere. I se părea că buzele crăpate i-au crescut enorm, iar unul dintre ochi era lipit zdravăn, de parcă cineva îi turnase aracet între pleoape şi le presase una de alta. Totuşi, cu ochiul sănătos putea zări silueta umbrită a lui Rick, aplecată deasupra ei. A încercat să spună ceva, dar limba nu a ajutat-o, rămânând fixată cu încăpăţânare în cerul gurii. Simţea gust de sânge închegat, ceea ce i-a adus aminte de un moment din copilărie, când se dusese la dentist ca să-şi scoată doi dinţi. Amintirea a devenit dintr-odată atât de vie, încât a simţit mirosul gazului cu care o adormiseră. Somn. De asta avea nevoie, după asta tânjea. Numai să poată adormi şi să se trezească din coşmarul ăsta. A simţit cum se scufundă tot mai mult în uitare şi s-a bucurat de întunecimea ei liniştitoare. Ceva mai târziu, a devenit conştientă de senzaţia de cald de pe buzele ei. S-a străduit să deschidă ochii şi l-a văzut pe Rick la câţiva centimetri de faţa ei. Îi apăsa uşor un şervet umed pe gura umflată.

— Bună dimineaţa, iubito! Cum te simţi?

I-a luat ceva timp ca să-i înţeleagă întrebarea şi încă şi mai mult ca să formuleze un răspuns.

— Ce s-a întâmplat? a fost tot ce a reuşit să spună.

Rick s-a întors ca să stoarcă şervetul într-un castron cu apă caldă, apoi l-a pus din nou pe obrazul Tinei.

— Ai avut un accident. Seara trecută ai ajuns târziu, era întuneric. Am venit să te întâmpin, în hol, ca să te întreb unde ai fost, dacă eşti bine, şi

probabil te-ai împiedicat. Am încercat să te prind, dar ai căzut şi te-ai lovit cu capul de balustradă. Am fost îngrijorat de moarte. Am stat cu tine aici, toată noaptea.

Gândurile Tinei erau încâlcite. Avea o amintire vagă cum că l-ar fi întâlnit pe Rick în hol, dar după aceea tot ce-şi mai putea aminti era durerea mistuitoare. Ştia totuşi că trebuie să mai fie ceva acolo…

— Copilul!

A încercat să se ridice, dar efortul a făcut să-i fugă capul de pe umeri.

— Şşştt, copilul e bine, a oprit-o Rick.

— De unde ştii? Trebuie să merg la doctor.

— Nu, aproape că a strigat Rick. Fără doctor!

Tina s-a lăsat pe spate pe canapea.

— Mă doare capul, Rick.

A început să plângă încetişor. Rick şi-a trecut uşor mâna peste fruntea ei.

— Îţi aduc nişte paracetamol.

S-a întors după câteva minute, cu o ceaşcă de ceai şi o felie de pâine prăjită.

— Uite, ţi-am pregătit ceva pentru micul dejun. Nu poţi să iei pastilele pe stomacul gol.

Şi-a pus braţul pe spatele Tinei şi a ajutat-o să se ridice în şezut, umflând pernele ca să o facă să se simtă mai confortabil. Tina a tresărit de durere când ceaiul fierbinte i-a atins buzele.

— Îmi pare rău că-ţi fac atâtea probleme, Rick.

— Tina, eşti soţia mea. La bine şi la greu şi toate cele.

— Dar cum faci cu serviciul?

El s-a uitat la ceasul de pe poliţa căminului. Uitase iar să-l întoarcă.

— Încep tura într-o oră. O să te descurci?

— Da, bineînţeles. Du-te, o să fiu în regulă. Ce zi e azi?

— E sâmbătă. Nu-ţi face griji pentru magazin, am vorbit eu deja.

Era prea obosită ca să protesteze.

— Bine, nu vreau decât să dorm.

— Bine faci.

A sărutat-o cu putere pe buze, ceea ce i-a provocat o nouă grimasă de durere.

Rick era deja plecat de câteva ore când Tinei a început să i se facă foame. Şi-a dat uşor picioarele jos de pe canapea şi s-a aşezat în fund. S-a simţit ameţită timp de câteva secunde, dar în cele din urmă s-a liniştit şi a reuşit să se ridice în picioare, cu multă grijă. Era îmbrăcată tot cu hainele de ieri şi se simţea îngălată de sânge şi transpiraţie. S-a îndreptat clătinându-se spre bucătărie, unde a contemplat dezastrul. Fără îndoială că Rick îşi preparase ceva de mâncare aseară, iar resturile se zăreau peste tot. Boabe de fasole uscată întărite pe fundul unei cratiţe, coji de ouă pe blatul dulapului şi două felii arse de pâine, abandonate pe o farfurie unsuroasă.

A oftat şi a început să spele vasele. A ridicat un pahar şi a văzut că fundul acestuia era acoperit cu o pată maro. Urându-se pe sine pentru că spiona, a dus paharul la nas şi a mirosit profund. Când a simţit mirosul stătut de whisky, evenimentele serii trecute au devenit mai clare. Nu alunecase deloc; faţa nu-i era umflată de contactul cu balustrada, ci de ceva mult mai periculos – pumnul soţului ei. S-a împleticit spre hol şi a rămas la piciorul scărilor. Soţul ei era un beţiv violent, care nu avea să se schimbe niciodată. Faptul că-şi dădea seama de asta o îndurera mai mult decât orice vânătaie pe care i-o provocase el vreodată.

În timp ce stătea întinsă în cadă, s-a gândit ce să facă. Era însărcinată în şapte luni şi captivă în această căsătorie violentă. Graham şi Linda avuseseră dreptate. Îi era ruşine şi se simţea stânjenită că se lăsase târâtă în această situaţie. Acum trebuia să plece pentru totdeauna, pentru binele ei şi al copilului, dar gândul a se întoarce în patul soios şi meschin o umplea de groază. În plus,

era imposibil să iasă în lume în starea în care era. Arăta de parcă boxase zece runde cu Henry Cooper.

Când Rick s-a întors acasă de la serviciu, Tina se simţea un pic mai bine, cel puţin fizic. Reuşise să facă ceva de mâncare şi s-au aşezat la masa din bucătărie, încercând să întreţină o conversaţie firească.

— Cum a fost la serviciu? l-a întrebat ea, de formă.

— Binişor. Am avut câţiva golani care au mers fără să plătească. I-a fugărit controlorul, dar nu avea nicio şansă să-i prindă pe şnapanii ăia. Apoi, un mucos de copil a făcut pipi pe el şi scaunul a puţit toată ziua.

Şi-a băgat în gură o altă furculiţă plină cu mâncare.

— Mulţumesc pentru ceai, iubito. Să ştii că l-aş fi pregătit eu. Trebuie să te odihneşti.

— Sunt bine.

Tina a împins deoparte farfuria cu mâncare neatinsă.

— Nu vrei aia? a întrebat Rick, întinzându-se peste masă şi servindu-se cu o furculiţă de piure de cartofi.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să-ţi păstrezi puterile, dacă nu pentru tine, măcar pentru copil.

Tina a tras adânc aer în piept şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Ştiu că tu ai fost, Rick.

S-a lăsat tăcerea, în timp ce Rick a pus jos cuţitul şi furculiţa. I-a dat degetele la o parte de pe faţă şi a privit-o drept în ochi.

— Ştii că eu am fost ce?

— Seara trecută. N-am alunecat deloc. Mi-ai tras un pumn în faţă. Îmi amintesc mirosul de whisky şi…

El a sărit brusc în picioare.

— Ce? Cum poţi crede aşa ceva? Să-ţi dau un pumn în faţă? N-aş face niciodată una ca asta, a exclamat, dar pe urmă a observat expresia de neîncredere a Tinei.

— Adică ştiu că am dat în tine în trecut şi nu regret nimic mai mult, dar m-am schimbat, trebuie să-ţi dai seama de asta. Acum o să fim o familie. Nu vreau să pun în pericol lucrul acesta.

A căzut în genunchi lângă Tina şi şi-a pus capul în poala ei.

— Nu pot să cred că asta gândeşti despre mine. Nici în vis n-aş lovi o femeie însărcinată.

Tina era în culmea tulburării. Rick părea atât de chinuit de remuşcări şi sincer oripilat că ea l-ar crede capabil de o asemenea violenţă. Poate că, totuşi, nu-şi amintea bine ce se întâmplase aseară. I-a pus mâna pe cap şi şi-a trecut degetele prin părul lui negru şi des.

— Îmi pare rău, Rick. Probabil că memoria îmi joacă feste.

El a ridicat privirea, implorând.

— Te rog, Tina! Trebuie să începi să ai din nou încredere în mine, dacă vrem ca lucrurile să meargă.

A prins-o strâns de încheietură.

— Ştiu. Doar că…

Rick s-a ridicat şi i-a pus un deget pe buze, ca s-o facă să tacă.

— Destul cu vorba. Hai să uităm de asta.

I-a luat mâinile într-ale sale, iar Tina i-a zâmbit, încercând să ignore vânătăile de pe încheieturile degetelor lui.

21

Vremea se răcea tot mai tare şi era tot mai umedă şi toată ţara era cuprinsă de penurie, pe măsură ce se adâncea criza petrolului, iar curentul era oprit din ce în ce mai des. Rick şi Tina îl ascultau la radio pe premierul Heath, care avertiza populaţia că va trebui să facă faţă celui mai dificil Crăciun de la război încoace. În ziua următoare au fost aprinse în bradul de Crăciun din Trafalgar Square toate cele şase sute cincizeci de becuri. În această atmosferă sumbră au mers în Manchester, să cumpere un cărucior. Tina se ruga de Rick de săptămâni întregi să meargă cu ea. Simţea că este ceva ce ar trebui să facă împreună şi, în cele din urmă, fusese şi el de acord. O ţinea de mână cu hotărâre, în timp ce abia răzbăteau pe străzile aglomerate. Un tânăr s-a lovit din greşeală de Tina, făcând-o să se împiedice. Rick a prins-o de cot, ca s-o ajute să-şi recapete echilibrul, apoi s-a întors spre tânăr.

— Hei, amice! Uită-te pe unde mergi.

Străinul a observat sarcina avansata a Tinei şi şi-a cerut insistent scuze.

— Îmi pare atât de rău, a spus el, atingând uşor braţul femeii. Vă simţiţi bine?

Rick i-a dat drumul brusc Tinei şi l-a luat pe bărbat de guler.

— N-o atinge pe nevastă-mea! Nu vezi că-i gravidă? Nu-i interesată de tine. Sunt singurul care are dreptul s-o atingă. Pricepi?

Străinul a ridicat mâinile în sus, în semn de supunere.

— Uşurel, prietene! N-am intenţionat nimic de genul ăsta. Îmi pare rău că m-am ciocnit de nevastă-ta, în regulă?

Rick a mârâit şi l-a ţintuit de zid.

Tina s-a făcut mică, încercând să se piardă în mulţimea care începuse să se adune în jurul lor.

Rick a ochit-o şi a prins-o de mână.

— Haide, iubito!

S-a întors spre curioşii care priveau.

— Spectacolul s-a terminat, oameni buni, ştergeţi-o de-aici.

S-a îndepărtat, trăgând-o pe Tina după el.

— Doamne, Rick! Ce-a fost asta?

— Nu-mi spune că n-ai văzut. Clovnul ăla era tot peste tine. Cum se uita la tine… iar tu eşti gravidă în nouă luni. Greţos, de-a dreptul.

Tina a oftat. Ştia că Rick este convins că orice bărbat cu care intra în contact încerca s-o ducă în pat. O parte din ea era măgulită de cât de protector era cu ea. Asta demonstra cât de mult o iubea.

Rick respira greu, în parte din cauza furiei, în parte din cauza ritmului rapid în care mergeau. Tina trebuia alerge ca să ţină pasul cu el.

— Nu foloseşte la nimic, a spus el, oprindu-se să-şi tragă răsuflarea. Nu pot merge acum la cumpărături, sunt prea nervos.

— Rick, te rog! Nu strica lucrurile! Aştept de prea mult timp momentul ăsta.

El i-a arătat un bar de peste drum.

— Hai să intrăm să tragem o duşcă şi să luăm o îmbucătură!

Tina a ezitat. Ştia ca e o idee proastă, dar îşi dorea cu disperare să cumpere căruciorul astăzi. După ce luau prânzul şi stăteau puţin în linişte, poate că se va calma.

— Bine, hai, dar nu stăm mult.

El s-a înviorat şi a luat-o iar de mână.

— Minunat. Atunci, haide!

Şi a luat-o cu pas săltat spre cealaltă parte a străzii, evitând expert maşinile şi trăgând-o pe Tina după el.

În seara aceea, Rick stătea întins pe canapea, bosumflat. Electricitatea fusese iar întreruptă şi stăteau tăcuţi, înconjuraţi de lumânări. Bineînţeles

că prânzul la bar se dovedise o idee proastă. După câteva halbe, Tina reuşise să-l treacă înapoi strada, dar el era într-o stare de spirit războinică şi certăreaţă, complet dezinteresat de cumpărarea căruciorului. Ea îi sugerase să ia autobuzul spre casă, iar Rick fusese imediat de acord, dar nu înainte de a cumpăra ceva extravagant pentru el însuşi. Achiziţia aceea stătea acum în cutia ei, în mijlocul sufrageriei, complet inutilă.

— Al dracului guvern! Cine se cred, să ne taie curentul cum le vine?

— Sunt convinsă că, dacă ar fi ştiut că o să ne luăm un televizor color, ar fi făcut o excepţie astăzi.

Tina spumega în tăcere. Un televizor color, pentru Dumnezeu! Ce era în neregulă cu vechiul aparat alb-negru, închiriat? Se duseseră şi banii de căruţ. Ştia că mai rămăseseră nişte bani din câştigul de la finală, dar Rick îi pusese undeva unde ea să nu aibă acces la ei. A oftat şi s-a ridicat cu greu în picioare.

— Vrei un ceai?

Rick a privit-o cu neîncredere.

— Încerci să fii amuzantă?

Tina şi-a dat seama de greşeală şi s-a aşezat iar.

— Am uitat.

— Stăm în întuneric total şi tu ai uitat că e pană de curent?

— Las-o aşa, Rick, te rog. N-am chef de ceartă.

Bărbatul s-a răsucit spre ea pe canapea şi i-a şoptit la ureche:

— Ştii de ce am eu chef?

Tinei i s-a oprit inima.

— Rick, te rog! Uite cum arăt. Sunt uriaşă.

El şi-a strecurat mâna în bluza ei şi a pipăit-o grosolan pe sâni.

— Aşa sunt şi ăştia.

Şi-a frecat faţa de gâtul ei şi a muşcat-o dureros de ureche. Tina s-a întors să-i spună să se oprească, dar el i-a astupat gura cu a lui şi i-a

acoperit buzele cu limba. Tina s-a străduit să se relaxeze, ca să nu-i stârnească furia, şi a reuşit să nu-şi arate dezgustul când el s-a lăsat cu toată greutatea deasupra ei.

* * *

A doua zi, curentul a revenit şi Rick a despachetat televizorul din cutie. Când l-a pornit, imaginile au izbucnit într-un caleidoscop de culori. Totul părea să aibă o strălucire portocalie, iar Tina avea impresia ca vechiul ecran alb-negru era mult mai natural. În orice caz, Rick era încântat şi se juca la butoane, tot potrivind contrastul şi luminozitatea, până când s-a declarat mulţumit de imaginea perfectă.

S-a dat înapoi şi şi-a admirat noua jucărie.

— Ia uită-te la ăsta, a exclamat el. E atât de şmecher. Hei, e aşa de bun, că o să-mi intre nisip în ochi când o să mă uit la un western!

A râs de propria glumă şi a continuat să dea înainte şi înapoi pe cele trei canale.

— Dă încoace Radio Times ăla, te rog, iubito!

Tina a apucat numărul dublu al revistei, care promitea vizionări fabuloase, de sărbătoare: *Morecambe and Wise, Look: Mike Yarwood, The Black and White Minstrel Show.* Ironia în vizionarea acestui ultim program la noul televizor *color* nu i-a scăpat Tinei. A azvârlit revista de-a lungul podelei, iar Rick a ridicat-o de jos. Era orb faţă de starea ei proastă.

— Când crezi că am putea să mergem după căruţ? s-a aventurat Tina.

— N-o s-o ţii în continuare langa cu asta, nu? Stai jos şi bucură-te de noul televizor. Putem să mergem săptămâna viitoare.

Tina s-a frecat pe burtă.

— Până atunci s-ar putea să se nască bebeluşul.

Rick s-a oprit din răsfoirea revistei şi a înghiţit vestea.

— Să dea dracu'! Ai dreptate. Ar trebui să ne mai bucurăm unul de altul cât mai putem. Adu şi tu nişte băuturi, vrei?

Câteva zile mai târziu. Tina era în magazinul pentru săraci, când a intrat Graham.

— Când ai de gând să renunţi la treaba asta? Trebuie să fii aproape de soroc.

— Bună dimineaţa, Graham! La sfârşitul lunii, i-a răspuns Tina. Abia aştept.

S-a uitat la căruţul uzat din colţ. Fusese donat magazinului cu ceva săptămâni în urmă, iar Tinei îi fusese milă de biata mamă care n-ar fi avut de ales şi ar fi trebuit să-l cumpere, pentru că nu-şi permitea unul nou. Acum, însă, era resemnată cu faptul că această maşinărie mai degrabă veche, purtând urmele multor bătălii, va fi cea în care ea însăşi îşi va aşeza cu dragoste copilul mult-aşteptat. A început să scoată cărţile depozitate acolo. Graham s-a grăbit spre ea.

— Stai, lasă-mă să te ajut cu alea.

A luat o grămadă de cărţi şi le-a pus pe tejghea.

— Dar de ce-l goleşti? Îl vrea cineva?

Şi-a trecut degetele peste copertina prăfuită şi s-a strâmbat când a zărit interiorul rupt şi de proastă calitate. Tina şi-a ferit privirea, stânjenită, şi a mai mutat câteva cărţi pe tejghea.

— Nu, a spus Graham. Te rog, nu-mi spune că-l iei tu.

— Oh, nu-i chiar aşa de rău. Un pic de Ajax în interior şi o să fie ca nou.

— Credeam că vă duceţi să cumpăraţi unul nou.

Tina a râs cu dispreţ.

— Ne-am dus. E poveste lungă, dar în loc de căruţ, am venit acasă cu un televizor color.

Graham a dat din cap şi s-a prins de tejghea. A scrâşnit din dinţi şi a tras adânc aer în piept. Tina şi-a pus blând mâna pe umărul lui.

— Graham, nu-i problema ta. Sunt bine, sincer. Oricum, copilul nu va avea nevoie de căruţ multă

vreme. Pe când televizorul ăla o să ne ţină ani de zile.

— Eşti o sfântă, Tina. Nu ştiu cum rezişti cu el.

Ea a ridicat din umeri.

— Îl iubesc, Graham. Ştiu că am toate motivele să-l urăsc, dar nu pot. Nu a mai fost aşa de rău de când…

Şi-a ridicat instinctiv mâna spre obraz.

— De când? Te-a lovit iar, Tina?

— Nu, sigur că nu, a sărit ea imediat în apărarea lui Rick. Totul e în regulă. Suntem amândoi foarte încântaţi de venirea bebeluşului.

Graham părea neîncrezător.

— Uite, ştiu că îmi vrei binele, dar trebuie să fac treaba asta să funcţioneze. Nu vreau să te gândeşti că sunt slabă. Ştiu ce fac. Nu pot creşte copilul de una singură, să ştii, şi sunt sigură că Rick va fi un tată minunat. Dacă m-aş fi gândit o singură secundă că îi va face rău copilului, crede-mă că aş fi plecat. Nu ştiu încotro, dar nu mi-aş pune copilul în pericol. Trebuie să ai încredere în mine, Graham.

Tina a închis magazinul mai devreme şi s-a pregătit pentru lunga plimbare spre casă, cu căruciorul. A băgat în buzunar cheile de la magazin şi s-a blestemat iar că venise fără poşetă.

Căruţul nu era aşa de rău. Avea încă amortizoarele bune, iar hopurile şi crăpăturile din asfalt erau absorbite de roţile late. Se întreba ce bebeluşi fuseseră purtaţi în căruţul ăsta, în viaţa lui anterioară. Dintr-odată s-a simţit trezită la viaţă de mândria cu care împingea căruciorul pe străzi. În câteva săptămâni o să-şi poarte în el propriul copil, iar străinii îi vor zâmbi cu duioşie şi o vor întreba dacă pot să arunce o privire. Ea o să tragă copertina şi o să dezvăluie cel mai frumos bebeluş care fusese văzut vreodată pe lume. Rick va împinge căruciorul cu mândrie, în jurul depoului, şi toţi ceilalţi şoferi şi conductorii se vor strânge să

le admire copilaşul adorabil. Şi toţi vor fi de acord că nu mai văzuseră vreodată un copil atât de minunat.

Cu aceste gânduri şi scenarii învârtindu-i-se în minte, Tina s-a trezit surprinsă chiar pe strada ei. Nu mai părea atât de departe când împingea un căruţ de copil. L-a lăsat la uşa de la intrare şi a intrat în hol, strigându-l pe Rick.

— Vino să vezi ce am adus!

Şi-a scos haina şi a atârnat-o în cuier.

— Rick? Unde eşti?

A intrat în bucătărie. Rick se holba pe fereastră.

— Aici erai. Nu m-ai auzit intrând? Am adus un cărucior. Este la mâna a doua, dar după ce-l curăţăm o să fie…

S-a oprit brusc, când Rick s-a întors spre ea. Se întunecase la faţă şi clocotea din fiecare nerv. În mână ţinea ceva, o bucată de hârtie pe care Tina a recunoscut-o imediat.

— Mă durea capul, a început el încet, străduindu-se să-şi ţină în frâu furia din voce. N-am găsit nicio pastilă în dulap, apoi am văzut că ţi-ai lăsat geanta pe masa din bucătărie. Nu erau pastile nici acolo, dar am găsit asta.

Ţinea în sus scrisoarea lui Billy şi pe Tina a lovit-o drept în plex senzaţia de groază.

— Ei bine, Christina, i-a accentuat el numele întreg. Când aveai de gând să-mi spui despre acest Billy?

Tina îşi ieşise din minţi.

— Dumnezeule, Rick, ai înţeles totul greşit. Scrisoarea nu-i a mea. Uită-te la dată, pentru numele lui Dumnezeu.

Dar Rick nu mai asculta. S-a întins spre ea şi a prins-o de părul lung şi negru. Tina a ţipat înspăimântată, dar el a plesnit-o cu sălbăticie peste faţă, apoi şi-a încleştat pumnul şi i l-a înfipt în stomacul umflat. Tina a icnit şi s-a încovoiat de durere, căzând la pământ. Ultimul lucru pe care şi-

a amintit că l-a văzut era fotografia ştearsă a lui Billy Stirling, alunecând pe podea.

— Ai înţeles greşit totul, bâiguia ea, iar şi iar.

Dar nu mai era nimeni s-o audă. A auzit trântindu-se uşa din faţă, în timp ce s-a străduit să se ridice în picioare. Apoi a simţit o senzaţie de căldură între picioare.

— Copilul, a şoptit ea.

Şi după aceea şi-a pierdut cunoştinţa.

22

Rick a năvălit furibund pe stradă, cu scrisoarea lui Billy încleştată în mâna dreaptă. A ochit un autobuz care se apropia şi a ridicat mâna, chiar dacă nu era nici pe departe în apropierea staţiei. Autobuzul a încetinit un pic, dar nu s-a oprit complet. Pentru Rick însă, nu avea nicio importanţă. Pur şi simplu s-a prins de bara argintie şi s-a aruncat înăuntru. Conductorul a fost luat prin surprindere.

— Hei, nu poţi pur şi simplu să sari înăuntru şi…

L-a recunoscut pe Rick şi s-a oprit.

— Oh, tu erai. Unde te duci aşa grăbit?

— Gillbent Road, Frank.

S-a strecurat pe lângă el şi s-a prăvălit pe primul loc liber.

— Acum lasă-mă în pace.

Când autobuzul l-a lăsat în Gillbent Road şi Rick a găsit numărul 180, se găsea într-o stare vecină cu apoplexia. Simţea nevoia teribilă de a bea ceva. A bătut în uşă cu pumnul, apoi a aşteptat nerăbdător. Două secunde mai târziu a bătut din nou, dar de data asta s-a pornit şi să strige.

— Ştiu totul despre tine, Billy. Ieşi afară şi înfruntă-mă ca un bărbat.

A bătut încă o dată în uşă, iar de data asta a auzit mişcare înăuntru. Uşa s-a deschis încet, doar câţiva centimetri.

— Ce tărăboi. Măcar dă-mi timp să ajung la uşă.

Rick a fost mai mult decât surprins să vadă o femeie în vârstă, dar a trecut pe lângă ea, împingând-o brutal, şi a intrat într-un salon micuţ.

— Unde este?

— Cine? a întrebat bătrâna doamnă. Soţul meu?

Rick s-a uitat la ea şi a pufnit dispreţuitor.

— Nu prea cred. Billy. E fiul tău?

Femeia s-a îmbăţoşat.

— Cine întreabă?

Rick a prins-o strâns de cot.

— Nu te juca cu mine. Ştiu că stă aici şi ştiu că şi-o trage cu nevastă-mea.

Bătrâna s-a burzuluit.

— Ar fi o treabă. Billy e mort de peste treizeci de ani.

Vorbele ei l-au oprit pe Rick din drum.

— Ce-ai spus?

Femeia l-a privit drept în ochi.

— Uite, habar n-am cine eşti, dar nu mă sperii. Nu poţi să dai buzna aici şi să-l acuzi pe Billy al meu de tot felul de lucruri. Aşa cum ţi-am spus, e mort. A murit în război, în 1940.

Fără să fie invitat, Rick s-a prăbuşit pe unul dintre fotoliile de lângă şemineu.

— Simte-te ca acasă, a spus bătrâna, sarcastică.

Rick a despăturit încet scrisoarea pe care o ţinea strâns în mână de când plecase de acasă şi a început s-o citească pentru prima dată aşa cum se cuvine. Când a terminat, şi-a luat capul în mâini.

— Oh, Doamne! Ce-am făcut? Ce-am făcut?

23

Graham ştia că, dacă ar afla vreodată, Sheila i-ar lua gâtul. A scos un teanc de bancnote din sulul pe care îl avea în buzunar şi i l-a întins vânzătoarei.

— Mulţumesc, domnule. Sunt sigur că soţia dumneavoastră va fi foarte mulţumită de el.

Graham a ezitat.

— Nu-i pentru soţia mea.

Vânzătoarea i-a aruncat o privire de cunoscătoare.

— Oh, înţeleg. Îmi cer scuze.

A apăsat nişte butoane ale casei de marcat. Sertarul acesteia s-a deschis cu un ţârâit puternic şi femeia a numărat bancnotele, aşezându-le înăuntru. Graham s-a zăpăcit pentru o secundă.

— Nu, nu-i nimic de genul ăsta. Este pentru o prietenă.

Vânzătoarea a scos un fluierat uşor.

— Trebuie să fie o prietenă foarte bună.

Graham nu ştia nici măcar de ce trebuie să poarte această conversaţie cu o străină. Era prea cinstit pentru semenii lui. A mormăit către vânzătoare un salut şi a împins în stradă căruciorul nou-nouţ, de cea mai bună calitate, marca Silver Cross. A auzit uşa închizându-se în spatele lui, în timp ce fata întorcea plăcuţa cu „închis”.

A împins căruţul spre dubiţă blestemând străzile umede, fiindcă acum cauciucurile nepurtate colectau primele urme de pietriş şi murdărie. Ştia că este un gest de-a dreptul extravagant, dar imaginea Tinei împingând căruţul uzat, la mâna a doua, chiar îl tulburase. Ştia că are o slăbiciune pentru Tina, dar nu se putuse abţine. Spera doar ca Rick să nu fie acolo când îi va aduce căruţul.

Când a tras în faţa casei familiei Craig, a văzut, nedumerit, că este cufundată în întuneric. S-a uitat la luminile de pe stradă; erau toate aprinse, aşa că nu era vorba despre o pană de curent. A lăsat

căruţul în dubiţă şi a sunat la uşă. A observat, în faţa uşii de la intrare, şi vechiul cărucior de la magazin. După a treia încercare, a renunţat şi s-a întors la maşină. A pornit motorul şi acesta a tuşit trezindu-se la viaţă. Apoi i-a venit ideea că ar putea lăsa căruciorul în magazia din spate. Putea să strecoare un bilet în uşă, ca să-şi explice gestul. Ar fi o surpriză frumoasa pentru Tina, la întoarcerea acasă.

A manevrat marele Silver Cross prin gangul strâmt din laterala casei. Când a ajuns la magazie, a trebuit să se strecoare pe lângă căruţ ca s-o poate deschide. Erau o grămadă de prostii acolo, alături de o maşină de tuns iarba şi nişte unelte uzate de grădină, dar cu un pic de ordine, Graham a reuşit să strecoare şi căruciorul înăuntru. A ezitat o secundă, apoi, cuprins de o presimţire, şi-a făcut mâinile căuş în jurul feţei şi s-a uitat pe geamul de la bucătărie. Ochilor lui le-a trebuit un timp ca să se adapteze în întunericul acela, apoi creierului i-au trebuit câteva secunde lungi ca să înregistreze ceea ce văzuse. Cu o smucitură scurtă de cot, Graham a spart geamul de la uşa din spate, a ajuns la cheie şi a năvălit în bucătărie.

— Tina. Tina… a suspinat el, gâtuit. Dumnezeule, ce ţi s-a întâmplat?

A alergat în hol la telefon şi a format 999. Degetele îi tremurau, neîndemânatice, şi a trebuit să încerce de trei ori înainte de a reuşi să sune.

S-a întors la locul unde zăcea Tina şi a îngenuncheat lângă ea. Îi tremurau mâinile şi abia dacă a îndrăznit s-o atingă. Avea faţa ireal de palidă, iar buzele căpătaseră o tentă albăstruie. Rochia i se ridicase, lăsând la vedere toată coapsa, albă ca laptele. I-a tras rochia, cu gingăşie, ca să-i protejeze intimitatea, şi atunci a văzut. O pată de sânge închis la culoare se întindea între picioarele ei, închegat pe linoleum, iar Graham a ştiut, instinctiv, că femeia nu va mai avea nevoie de niciunul dintre cele două cărucioare.

24

Primul lucru pe care l-a simţit a fost mirosul. La început cel de dezinfectant, dar apoi a venit un altul, bine cunoscut, care i-a făcut inima să bată mai repede. Mirosul înţepător, metalic, al sângelui. A deschis ochii şi a încercat să-şi ridice capul de pe pernă, dar îl simţea greu ca o minge medicinală. Avea braţul înţepenit şi simţea înţepături fine în interiorul cotului. A întins gâtul şi a văzut că era legată la o perfuzie. Îşi simţea gura uscata şi încărcată, iar buzele îi plesniseră. Şi mai era ceva, mult mai sinistru. Se simţea golită.

Uşa salonului s-a deschis încetişor şi Graham a intrat, cu un pahar de plastic plin cu cafea. L-a văzut cum descoperă că s-a trezit şi se grăbeşte spre ea.

— Te-ai trezit!

Şi-a trecut mâna peste fruntea ei şi i-a netezit părul încă năclăit de sudoare.

— Graham! Ce faci aici? Unde sunt?

Graham i-a luat mâna şi a sărutat-o.

— Eşti în spital, scumpo.

Ochii îi înotau în lacrimi şi s-a uitat în gol, încercând să-şi revină.

— Graham?

Bărbatul a tras adânc aer în piept.

— Îmi pare foarte rău.

Tina i-a luat mâna, ca să-l scutească de corvoadă.

— Ştiu deja. Am pierdut copilul.

— Oh, Tina!

S-a aplecat spre ea şi a sărutat-o pe frunte.

— Unde este Rick?

Graham a încleştat pumnii şi s-a luptat din greu să-şi păstreze cumpătul.

— Sper că la mare distanţă de locul ăsta, dacă ştie ce-i bine pentru el. Presupun că îl vei reclama la poliţie.

Tina era ostenită.

— Nu pot să mă gândesc la asta, deocamdată. Vreau doar să-l văd.

Graham a dat din cap, uimit.

— După tot ce a făcut, Tina? Nu gândeşti limpede.

Lacrimile au început să-i curgă arzând pe obraji. A încercat să şi le şteargă, dar punga perfuziei s-a clătinat în suportul ei.

— Copilaşul meu, a şoptit ea. Copilaşul meu nu mai este.

A izbucnit în suspine zguduitoare, iar Graham a cuprins-o în braţe şi a început s-o legene.

— E în regulă, descarcă-te.

Tina abia dacă reuşea să îngaime cuvintele.

— Era băiat sau fată?

— O fetiţă superbă, Tina. Un ghemotoc perfect de drăgălăşenie.

Tina s-a tras în spate, ca să-l privească mai bine.

— Ai văzut-o?

— Da, am fost aici, cu tine, tot timpul. Mă rog, mai puţin în timpul naşterii, când am aşteptat pe coridor, dar m-au lăsat s-o văd după aceea.

Tina s-a ridicat pe coate.

— Vreau s-o văd.

Avea vocea neaşteptat de calmă. Graham a ezitat doar o secundă.

— Desigur, chem asistenta.

Când şi-a privit fiica nou-născută, Tina s-a minunat de perfecţiunea copilei. Avea ochişorii închişi, iar genele lungi şi negre îi umbreau obrajii. Părea că doarme, ca şi când ar fi putut deschide ochii în orice moment, să se uite plină de adoraţie spre mama ei.

— Eşti sigur că este…

Graham şi-a ridicat capul din mâini.

— N-a avut nicio şansă. Tina. Nemernicul ăla te-a lovit cu atâta putere, încât ai suferit ceva ce se

numeşte dezlipire de placentă. Ai pierdut mult sânge. Este o minune că nu ai murit şi tu.

Tina a strâns ochii.

— Ar fi fost mai bine.

Şi-a strâns fetiţa mai tare la piept.

— E numai vina mea. N-ar fi trebuit să mă întorc la el. Tu şi Linda mi-aţi spus că sunt nebună, dar n-am vrut să ascult. Acum, copilul meu a plătit preţul suprem. N-o să-mi iert niciodată asta.

Graham a strâns în pumn o bucată de cearşaf.

— Nu este decât un singur vinovat în treaba asta, Tina, iar acela nu eşti tu.

— Katy, a şoptit Tina.

— Poftim?

— O să-i spun Katy a zis ea, reuşind să schiţeze un zâmbet vag.

— E un nume foarte frumos.

Graham şi-a scos batista şi şi-a suflat zgomotos nasul. Tina a legănat bebeluşul şi i-a cântat uşor, balansându-l în ritmul versurilor:

Dormi copile, dormi în pace,
Noaptea-ntreagă, somnul tău,
Îngeri albi Domnul trimite,
Noaptea-ntreagă-n somnul tău.

A zâmbit şi şi-a plimbat degetele peste chipul bebeluşului, apoi s-a întors spre Graham, care o privea aşezat pe scaunul de alături.

— Poţi să chemi asistenta s-o ia?

El a sărit în picioare.

— Dacă eşti sigură că asta vrei.

A apăsat pe butonul soneriei şi după câteva minute a apărut o soră. Tina a potrivit păturica roz a lui Katy, aşa încât să se potrivească perfect în jurul feţişoarei.

— Nu vreau să răcească, a spus ea, hotărâtă.

S-a mai o dată la foiţa ei perfectă şi a sărutat-o pe frunte.

— La revedere, îngeraşul meu. N-o să te uit niciodată, somn uşor!

Apoi a dat bebeluşul din braţe, pentru cea din urmă oară.

Era trecut de miezul nopţii când Tina s-a trezit dintr-un somn agitat. Graham se prăvălise într-un scaun lângă ea, sforăind uşor. Tina l-a privit cu duioşie şi a zâmbit. Mai erau şi bărbaţi cumsecade pe lume. Gândurile i s-au întors iar la Rick şi a simţit cum se umple de fiere. Inima a început să-i bată cu putere şi şi-a dorit să fi avut mai multă energie ca să elibereze sentimentele de furie din ea, dar trauma lăsată de bebeluşul născut mort o secase de toate puterile. La insistenţele ei, Graham încercase să dea de Rick la telefon, dar nu răspunsese nimeni. Tina s-a gândit s-o sune pe soacra ei, dar nu-i putea face faţă acelei femei şi scuzelor pe care le-ar fi găsit, fără îndoială, pentru a justifica faptele abominabile ale fiului ei. Probabil că Rick zăcea pe undeva, inconştient, iar creierul lui murat era incapabil să facă faţă realităţii. Tot ce-şi putea aminti, în afară de durerea sfâşietoare, era felul în care Rick se năpustise afară din casă, strângând în pumn scrisoarea lui Billy, cu mintea lui diabolică plină de tot felul de gânduri prosteşti, incapabil să vadă adevărul.

Rick s-a întors acasă abia către dimineaţă. După ce plecase din Gillbent Road, se înfundase în primul bar, încercând să-şi adune gândurile. Se făcuse de râs îngrozitor, iar când a recitit scrisoarea lui Billy, de data asta cu calm şi în întregime, şi-a dat seama cât de idiot fusese. Problema era că o iubea atât de mult pe Tina, încât era îngrozit că ar putea s-o piardă, să i-o ia alt bărbat. Gelozia i se transformase în paranoia de proporţii uriaşe. Nu doar că Tina era incredibil de frumoasă, dar mai era şi plină de blândeţe şi de grijă, iar inteligenţa ei tăcută îl uimea câteodată.

Ştia că nu era cel mai bun soţ din lume. Comportamentul lui era, poate, labil, iar lipsa lui de judecată îl făcea uneori să pară nebun de-a binelea, dar iubea cu disperare.

A dat pe gât încă o bere şi s-a ridicat în picioare. Se hotărâse. O va face pe Tina mândră să spună că-i este soţ. Ştia că o dezamăgise adeseori, dar acum era decis să se revanşeze. Vor fi părinţi minunaţi şi iubitori pentru copilul lor, care nu va duce lipsă de nimic, iar mica lor familie va fi de nedespărţit.

Când a băgat cheia în uşă, a văzut pe trepte căruciorul cel vechi şi s-a oprit brusc. Nu-şi amintea să-l fi văzut când ieşise ca o furtună, mai devreme. A intrat tiptil în hol, ca să n-o trezească pe Tina. Trebuia neapărat să bea un pahar cu apă. Drumul lung spre casă îl trezise într-o oarecare măsură, dar acum se simţea secat de-a dreptul. A aprins lumina în bucătărie şi a dat drumul la robinet timp de câteva secunde, aşteptând să se răcească bine apa. A dat pe gât două pahare şi apoi s-a oprit, simţind că striveşte ceva sub picior. S-a aplecat şi a cercetat cioburile de pe jos. S-a ridicat, încruntat, şi a văzut geamul spart de la uşa din spate.

— Ce mama dra…?

Inima îi bătea cu putere şi, în ciuda apei date pe gât, îşi simţea iar gura uscată. S-a tras înapoi de lângă uşă, cu frica urcându-i în trup ca mercurul. S-a întors uşor pe călcâie şi s-a uitat prin bucătărie. Ceva nu era în regulă. Un pârâu de transpiraţie rece i s-a scurs pe şira spinării, iar inima îi bocănea nebuneşte în colivia coastelor.

Şi atunci a văzut. S-a îndepărtat panicat şi s-a aplecat peste chiuvetă. Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi s-a frecat la ochi cu înverşunare, apoi s-a forţat să se uite iar. Era încă acolo, aşa cum ştia şi el că va fi. Pata de un roşu întunecat de pe podea nu putea fi altceva decât sângele soţiei sale. S-a întors şi a vomitat în chiuvetă.

După ce s-a convins că patul era gol, Rick s-a întors în bucătărie şi şi-a tras un scaun. A pus capul pe masă şi a închis ochii. Respiraţia i-a devenit tot mai slabă, apoi, dintr-odată, trupul i s-a zguduit şi a început din nou să se agite. S-a ridicat şi a scotocit după un pix. A găsit unul lângă telefonul din hol, apoi a băgat mâna în buzunarul de la pantaloni şi a scos scrisoarea lui Billy, mototolită. A netezit-o, cu mâna tremurând, a întors-o şi a scris un singur cuvânt: *Iartă-mă.*

Cu o figură îngândurată, a traversat pentru ultima dată domiciliul conjugal, în drum spre ieşire. Ştia cu certitudine că Tina nu-l va ierta niciodată. Nici nu aştepta şi nici nu voia iertarea ei. În timp ce-şi târa paşii în josul străzii, îi oferea, în sfârşit, ce merita. O elibera.

25

Tina stătea pe marginea patului de spital şi-şi bălăngănea picioarele, cu un aer absent. Era în spital de aproape o săptămână şi încă nu avea nicio veste despre Rick. Graham fusese la ei acasă de vreo câteva ori, în primul rând ca să cureţe bucătăria şi să scape de cele două cărucioare, dar Rick nu era de văzut pe nicăieri. În cele din urmă, Tina îi dăduse un telefon lui Molly, dar nici ea nu ştia nimic de el. Femeia fusese devastată când auzise de pierderea nepoatei şi disperată de grijă că Rick părea că dispăruse.

— Rick al meu ar fi fost un tată minunat, a suspinat ea.

La uşă s-a auzit un ciocănit timid şi Graham a băgat capul pe uşă.

— Eşti gata, scumpo?

Tina s-a dat încetişor jos din pat şi şi-a luat gentuţa. S-a clătinat uşor, dar Graham a prins-o de cot.

— Uşurel! Uite, ţi-am adus haina. Afară e frig de tot.

Tina a luat paltonul greu de iarnă şi l-a tras pe ea. Îşi dădea seama că e ceva diferit, dar nu ştia ce anume. Apoi i-a picat fisa. Putea să încheie toţi nasturii. Ultima dată când îl purtase, era însărcinată aproape în nouă luni. Buza de jos i-a tremurat şi şi-a muşcat-o tare de tot.

— Eşti în regulă? a întrebat-o Graham.

— Tu ce crezi? a răspuns ea, obosită.

— Îmi pare rău, este o întrebare prostească.

— Nu, mie îmi pare rău, Graham, dar te rog să nu mă mai întrebi cum mă simt.

— Sigur, a spus Graham. Asculta, ce-ar fi să vii să stai cu mine şi cu Sheila? Nu-mi place să mă gândesc că o să stai singură în casa aia. Dacă se întoarce?

— Să se întoarcă! Trebuie să dau ochii cu el. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le punem la punct.

— Pot să fac eu asta pentru tine. Nici măcar nu trebuie să mai dai ochii cu el vreodată. După tot ce-a făcut.

Tina i-a luat mâna.

— Este un lucru pe care vreau să i-l spun, Graham. Ceva ce ar fi trebuit să-i spun cu mult timp în urmă.

Tonul vocii ei îi spunea că nu avea rost să insiste. Când au ajuns acasă, Tina a fost luată prin surprindere de cât de cochet arăta casa. Graham făcuse curat dintr-un capăt în celălalt şi chiar împodobise un brad de Crăciun în salon. S-a prăvălit pe canapea şi s-a chinuit să-şi scoată ghetele.

— Lasă-mă pe mine, a spus Graham.

I le-a tras din picioare şi le-a aşezat pe podea, lângă ea.

— Vrei o ceaşcă de ceai?

— Ar fi minunat, mulţumesc.

Câteva minute mai târziu, Graham s-a întors cu tava cu ceai şi cu încă ceva.

— Am găsit asta.

I-a înmânat scrisoarea lui Billy. Tina a luat-o şi s-a uitat la cât era de mototolită. Când a netezit-o a văzut. Un singur cuvânt. Un cuvânt scrijelit copilăreşte a fost ce-a considerat el că îi datorează. S-a holbat îndelung cuvântul acela şi abia după mult timp a rupt tăcerea.

— S-a întors aici, a spus ea, simplu.

Graham şi Tina stăteau alături pe canapea, cufundaţi într-o tăcere mai degrabă liniştitoare decât ciudată. El rodea capătul creionului, în timp ce se gândea la o definiţie de cuvinte încrucişate, iar ea răsfoia absentă un număr din *Woman's Weekly.* Erau reţete de biscuiţi pentru Crăciun în formă de steluţă, instrucţiuni despre cum să-ţi iei

propriul cracker[4]. din sulul de carton de la hârtia igienică şi sugestii pentru cei care ajung să cumpere cadouri pe ultima sută de metri. La un moment dat, a lăsat revista să cadă pe podea. În ceea ce-o privea, Crăciunul fusese anulat, iar o revistă plină cu urări de sărbătoare nu avea să schimbe lucrul ăsta. Era frumos din partea lui Graham că împodobise bradul şi ştia că fusese cu bună intenţie, dar ea nu-şi dorea decât să-l dea jos şi să strivească sub tălpi globuleţele acelea ieftine. Voia, brusc, să fie singură.

S-a întors să-l privească pe Graham.

— Nu crezi că ar fi bine să te întorci la Sheila?

Pomul de Crăciun clipea din luminiţe şi flacăra electrică strălucea de căldură.

— Sunt bine acum, serios. Eşti un prieten minunat, Graham, chiar eşti, dar ai viaţa ta de care trebuie să te ocupi. Trebuie să te întorci acasă, la un moment dat.

— Ai trecut prin multe, Tina. Nu vreau decât să mă asigur că eşti bine. Îmi dau seama că sunt un bătrân cicălitor, dar mi-e teamă că Rick se va întoarce.

— N-o s-o facă. O să stea ascuns o vreme, sunt sigură. Este prea ruşinat ca să se târască înapoi.

Au încremenit amândoi când au auzit soneria ţârâind cu putere. S-au uitat unul la altul, fără să îndrăznească să se mişte. Tina a reacţionat prima.

— Deschid eu, a zis, străduindu-se să se ridice în picioare.

— O, nu, nici vorbă, a spus Graham, împingând-o uşor înapoi.

Ajuns la uşă, s-a uitat prin geam, dar sticla mată nu i-a permis să vadă cine era afară. A pus lanţul şi a deschis uşa numai puţin. O fată cu părul roşu, mai degrabă stridentă, aştepta cu o caserolă învelită într-un şervet.

— Oh, bună! Am venit s-o văd pe Tina.

Părea destul de prietenoasă, aşa că Graham a scos lanţul şi i-a făcut semn să între.

— Şi cine eşti tu?

— Linda. Linda, de la serviciu. Este acasă?

A aruncat o privire spre uşa salonului, iar Tina a ridicat privirea.

— Linda! Oh, Dumnezeule, intră! Îţi mulţumesc că ai venit.

Cele două femei s-au îmbrăţişat, pline de afecţiune, apoi Linda a luat mâinile Tinei într-ale sale şi a cercetat-o îndeaproape.

— Cum te simţi? Ştiu că-i o întrebare tâmpită, dar nu ştiu ce altceva să-ţi zic. În situaţii ca asta sunt complet neajutorată.

Tina a zâmbit.

— Nu trebuie să spui nimic. E destul că te afli aici.

Graham şi-a dres vocea.

— Ce vrei să fac cu asta?

Stătea în uşă, stânjenit, cu o caserolă cu mâncare în mâini.

— Pune-o te rog în bucătărie, deocamdată, l-a instruit Linda, apoi s-a întors spre Tina.

— Am făcut o plăcintă luxoasă cu peşte, pentru ceai.

A pescuit apoi din geantă o sticlă de Blue Nun.

— Şi pune şi asta în frigider, te rog!

Tina era impresionată.

— Ai făcut plăcintă cu peşte?

— Plăcintă luxoasă cu peşte, a corectat-o Linda.

— Ce-i luxos la ea?

— Am pus şi nişte creveţi înăuntru.

Tina a râs pentru prima dată după ceea ce părea deja o eternitate.

Graham a revenit din bucătărie.

— Uite, voi două aveţi de vorbit o grămadă, probabil. Eu o să plec.

S-a întors şi a pornit spre uşă.

— Stai, a spus Tina.

Şi-a încolăcit braţele în jurul lui şi i s-a sprijinit pe piept.

— Ştii că n-aş fi putut trece prin asta fără tine.

Graham s-a aplecat şi a sărutat-o pe creştet.

— Voi fi mereu aici pentru tine, Tina. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, orice.

Ea l-a privit cu recunoştinţă.

— Mulţumesc, aşa o să fac.

După plăcinta luxoasă cu peşte şi o jumătate de sticlă de vin, Tina s-a simţit mai relaxată decât fusese de multă vreme. Şi-a strâns picioarele sub ea, strângând în braţe o pernuţă îmblănită. Linda fusese întotdeauna o prezenţă tonică şi îi ridica moralul, garantat. Abia avuseseră timp să încălzească plăcinta înainte de o nouă pană de curent, aşa că acum stăteau în salon, la lumina lumânărilor.

— Unde crezi că e? s-a aventurat Linda.

Tina clătina vinul din pahar.

— Sincer, habar n-am. Nu prea are prieteni apropiaţi, iar maică-sa nu ştie nimic de el. Probabil se ascunde prin vreo cârciumă, în aburii beţiei.

A ezitat pentru o secundă, înainte de a adăuga:

— Mulţumesc.

— Pentru ce? a întrebat Linda.

— Fiindcă nu ai spus „ţi-am zis eu”.

— Păi n-o să neg că m-am gândit la asta, dar este ultimul lucru pe care ai nevoie să-l auzi acum.

Pentru a doua oară în seara aceea, Tina a tresărit când a auzit soneria spărgând tăcerea.

— Acum cine-o mai fi? a întrebat Linda.

A văzut-o pe Tina ridicându-se în picioare.

— Nu, mă duc eu…

Câteva secunde mai târziu a apărut însoţită de doi poliţişti în uniformă. Când s-a ridicat să-i salute, Tina a simţit ca un junghi pe pielea capului.

— Doamna Craig? a întrebat-o unul dintre ei, agitat.

— Da, eu sunt. Cu ce pot să vă ajut? a răspuns ea, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul din voce.

Celălalt poliţist a preluat cuvântul.

— Mă tem că avem veşti proaste. Soţul dumneavoastră, Richard Craig, a fost găsit… în fine, a fost găsit mort.

Deşi şocată, Tinei i-a părut rău de tânărul ofiţer care avea de transmis astfel de veşti pare foarte rău, doamnă Craig.

— Mort?

— Da. Îmi pare foarte rău, doamnă Craig.

— Mort? a repetat Tina. Cum adică? Cum s-a întâmplat? Unde?

Linda a luat-o de mijloc. Poliţistul şi-a dres vocea şi s-a uitat în carneţel.

— A fost găsit de un bărbat care-şi plimba câinele pe poteca de pe marginea canalului navigabil. Tina s-a agăţat de Linda ca să se sprijine, fiindcă simţea că i se înmoaie genunchii.

— Nu înţeleg. Cum se poate să fi murit?

Cei doi poliţişti s-au uitat unul la altul şi primul a vorbit din nou.

— O să se facă şi o autopsie, normal, dar primele indicii arată că s-a înecat cu propria vomă.

Tina a slobozit un fel de râs.

— Era beat, vreţi să spuneţi? A fost găsit mort la marginea canalului, fiindcă s-a îmbătat?

Poliţistul a schimbat o privire ciudată cu colegul lui.

— Nimeni nu poate afirma acest lucru în etapa în care ne aflăm.

După plecarea celor doi, Linda a preluat controlul.

— Hai să ne punem un pahar de whisky. Ai suferit o lovitură teribilă.

Tinei nu i-a scăpat ironia. Năucită, a luat paharul şi l-a dus la buze. Mirosul alcoolului îi trezea în memorie multe amintiri dureroase.

— Mă simt trădată, Linda. Mi-am dorit cu disperare să-l mai văd o dată. Trebuia să-l văd, iar acum tot el a avut ultimul cuvânt şi n-o să mai am niciodată ocazia să-i spun cât de mult…

A aruncat paharul cu whisky în chiuvetă, iar acesta s-a făcut ţăndări, făcând-o pe Linda să sară, speriată. Tina suspina, zguduindu-se din tot trupul, şi s-a lăsat să alunece pe lângă perete, pe podea. A scuipat cuvintele, scrâşnind din dinţi:

— Şi n-o să am niciodată prilejul să-i spun cât de mult îl urăsc!

PARTEA A DOUA

26

1974

William Lane s-a îndreptat şi şi-a pus mâinile pe şale. După câteva respiraţii adânci, şi-a şters cu antebraţul fruntea îmbrobonată de sudoare şi a luat o înghiţitură mare din sticla cu apă. În ciuda muncii grele, era perioada lui favorită din an. Recoltarea sevei din arţarii lui de zahăr începea la sfârşitul lui februarie şi se termina cam şase săptămâni mai târziu, după ce aduna ultima găleată care fusese atârnată de copac. Lichidul lipicios, chihlimbariu, trebuia fiert după aceea până când rămânea acel sirop gros, bogat, pe care prietenilor americani le plăcea atât de mult să-l pună pe clătitele de la micul dejun.

Îl auzea pe taică-su spărgând buşteni în garaj şi deodată l-a cuprins un val de afecţiune pentru bătrân, însoţit de o bună porţie de vină pentru ce urma în curând să le facă părinţilor lui. Amândoi munciseră din greu ca să asigure un trai îndestulat pentru ei toţi şi, deşi stilul lor de viaţă era casnic şi relaxat, părinţii ar fi meritat o răsplată mai bună pentru orele pe care le dedicaseră acestui lucru. Ştia că ei n-ar fi fost de acord, desigur. Mamei lui îi plăcea mult să aibă grijă de casa de oaspeţi; era încântată să cunoască oameni şi să-şi trateze musafirii care închiriau camere la ei mai degrabă ca pe membri ai propriei familii.

William s-a opintit cu ultima găleata spre coliba pentru zahăr. Cazanul încălzit la foc era acum cumplit de fierbinte şi siropul de zahăr fierbea zdravăn, scăzând frumos. După ce totul va fi îmbuteliat şi etichetat cu propria marcă, Siropul de arţar Lane, ştia că va veni momentul. Cel puţin asta-i spunea mintea lui. Ce-i spunea inima era altă treabă.

O lună mai târziu, pe când soarele de sfârşit de aprilie îşi revărsa căldura pe pământ şi siropul de arţar fusese îmbuteliat şi plasat la vânzare, William stătea aşezat pe valiză şi se legăna înainte şi înapoi, ca să-i închidă cataramele. După ce valiza s-a predat şi a fost, în sfârşit, bine asigurată, a tras-o de pe pat şi a aşezat-o lângă uşă. S-a bătut peste buzunarul de la haină şi a simţit umflătura liniştitoare a paşaportului şi a biletului de avion. Vocea caldă a mamei s-a auzit din josul scărilor.

— Will, dragule! Înainte să pleci, trebuie să iei micul dejun. Am făcut clătite cu afine. Vino şi mănâncă până nu se răcesc.

În timp ce-şi târa valiza pe scări în jos, îşi simţea inima plină de nelinişte. Aşteptase de o viaţă ziua aceasta, dar azi simţea că trădează dragostea mamei sale. Părinţii lui avuseseră grijă de el timp de treizeci şi unu de ani, iar acum era ca şi când le-ar fi dat un pumn în faţă. Meritau ceva mai bun.

Când a intrat în bucătărie, mirosul clătitelor pufoase i-a umplut nările. Mama i-a zâmbit, ştergându-şi palmele pe şorţ.

— Iată-te! Vino şi stai jos. Mă pregăteam să spăl vasele.

William a tras un scaun şi s-a prăbuşit în el. Şi-a luat capul în mâini şi spatele i s-a cocoşat ca al unui bătrân. Maică-sa şi-a lăsat mâna pe spatele lui şi apoi i-a ciufulit părul, ca atunci când avea nouă ani.

— Haide, Will! Ai aşteptat multă vreme momentul ăsta.

A reuşit să-şi stăpânească tremurul vocii. William a ridicat privirea şi ochii ei au întâlnit ochii lui plini de lacrimi care ameninţau să ţâşnească la prima vorbă bună a maică-sii. Şi-a dres vocea.

— Mă simt de parcă v-aş trăda. Pe tine şi pe tata.

Mama s-a aşezat lângă el.

— O să trecem prin asta. Tata şi cu mine te susţinem pe deplin. Vom rămâne mereu părinţii tăi şi te vom iubi întotdeauna. Eşti fiul nostru nepreţuit şi mă doare să te văd chinuindu-te să îţi găseşti liniştea.

L-a bătut pe dosul palmei.

— Mă rog s-o găseşti.

O pală neaşteptată de vânt aproape că a smuls din ţâţâni uşa din spate, iar Donald Lane a păşit în bucătărie, cu o puşcă atârnată pe umăr şi cu doi iepuri în mâna rămasă liberă.

— 'Neaţa, fiule! Cum te simţi astăzi?

Cu tot accentul lui tărăgănat de New York, taică-său se străduise ca întrebarea să sune firesc.

— În regulă, cred.

— La ce oră ai avionul din Idlewild?

William a dat din cap şi a reuşit să zâmbească

— Se numeşte JFK, tată. Se numeşte JFK de peste unsprezece ani.

Donald a mormăit şi a aşezat puşca pe mas.

— Tot un drac.

— Avionul e abia diseară, dar o să plec destul de repede. Mă duce Dirk. Facem câteva ore pe drum şi vreau să ajung ceva mai devreme.

Donald s-a întors spre nevasta lui.

— E gata cafeaua, Martha?

William ştia de mic copil că fusese adoptat. Oricum, în timpul fericitei sale copilării în New England, faptul acesta nu contase niciodată. Mama şi tatăl adoptivi erau cei mai blânzi, mai oneşti şi mai cu frică de Dumnezeu oameni pe care i-ai putea întâlni, iar faptul că nu fuseseră binecuvântaţi cu propriii copii îl făcuse pe William să pună la îndoială existenţa acelui Dumnezeu pe care ei îl slujeau atât de devotat. Dacă se născuse cineva cu vocaţia de mamă, aceea era Martha Lane.

Primii trei ani din viaţă îi petrecuse alături de mama lui naturală, într-o mănăstire din sudul Irlandei, unde se şi născuse. Ştiuse mereu acest lucru – părinţii adoptivi nu făcuseră un secret din asta –, dar nu-şi putea aminti multe despre mama „reală” sau despre locul unde trăise ca bebeluş şi copil mic. Avea vreo zece ani şi locuiau într-o fermă din Vermont, când William intrase într-o zi în casă şi o găsise pe maică-sa în patru labe, frecând podeaua de lemn cu săpun Sunlight. Privită din spate, silueta gheboşată, înveşmântată într-un sorţ murdar, William s-a simţit confuz preţ de un minut. Apoi, mirosul săpunului împrăştiat peste tot i-a umplut nările şi l-a lăsat încremenit în inerţie. Era pironit în loc. Parfumul de lămâie îl transportase înapoi în timp, într-un salt la începuturi. A revăzut holul lung, plin de fete tinere care frecau podeaua până când lucea ca o oglindă. S-a dat în spate în linişte şi a părăsit încăperea fără o vorbă.

Cu altă ocazie, după câţiva ani, prietena lui de atunci, Jenna, o fată care nu se prea pricepea la bucătărie, i-a pregătit o cină romantică. El scobise cu furculiţa prin mormanul de piure cenuşiu, plin de gogoloaie tari pe care fata nu le zdrobise, apoi lăsase tacâmurile jos şi se uitase fără ţintă pe fereastră.

— Este totul în regulă, Will? îl întrebase Jenna.

— Bătucit, răspunsese William. Ăsta este bătucit.

Jenna păruse ofensată.

— Nu-i chiar un compliment, să ştii.

— Nu, nu este o jignire, iartă-mă. Vreau să spun că aşa îi ziceam. Îmi amintesc că asta îmi dădea mama să mănânc.

A strâns ochii şi şi-a frecat tâmplele, încercând să evoce imagini mai detaliate. Nu era bine. Oricât de mult încerca, chipul mamei era mereu în ceaţă, cu trăsăturile neclare, dar atât cât avea amintiri despre ea, acestea erau despre tandreţe şi dăruire.

Acum stătea pe veranda casei de la fermă, alături de părinţii lui, pregătindu-se să-şi ia rămas-bun.

Martha Lane strângea în pumn o batistă frumoasă, cu model floral cu care îşi ştergea ochii. Donald Lane şi-a îmbrăţişat cu putere fiul, iar William i-a răspuns cu aceeaşi afecţiune. Apoi s-a îndepărtat şi a privit în ochii tatălui său.

— Îţi mulţumesc că mă laşi să fac asta, tată. Ştiu cât de greu e să fie pentru tine şi pentru mama. Aş vrea doar să ştiţi că vă iubesc foarte mult pe amândoi. Veţi fi mereu mama mea şi tatăl meu şi vă sunt recunoscător pentru tot ce mi-aţi oferit. Nu caut o nouă mamă; vreau doar să ştiu de unde vin şi ce a făcut să mă nasc în acele împrejurări.

A luat mâna mamei sale şi a sărutat-o pe obraz.

— Să te întorci repede, fiule. O să ne fie dor de tine.

Martha s-a întors repede pe călcâie şi a intrat în casă.

— Tată?

— Nu-ţi face griji, fiule. O să-şi revină. Doar să ai grijă să te întorci sănătos, asta-i tot. Şi dacă chiar o găseşti pe cealaltă mamă a ta, să-i transmiţi mulţumirile noastre.

William a ridicat din sprâncene.

— Pentru ce?

Donald a pufnit zgomotos.

— Pentru că ne-a dat cel mai preţios dar dintre toate. Un băiat cu care ne mândrim. Un băiat care ne-a împlinit viaţa.

— Aşa voi face, tată. Ai grijă de mama!

* * *

Câteva ore mai târziu, după ce s-a instalat pe locul său pentru lungul zbor transatlantic, William a scos bucata de hârtie pe care i-o dăduse mama lui. Ştia deja pe de rost toate amănuntele, dar a

citit-o oricum, trecându-şi degetele peste cuvinte. Numele mamei sale naturale era Bronagh Skinner, iar el se născuse pe 10 aprilie 1940, în mănăstirea St. Bridget's Sacred Heart, lângă Tipperary Town. Ea avea douăzeci de ani când l-a născut, deci acum ar avea cincizeci şi patru de ani. A pliat hârtia în două şi a băgat-o în buzunarul de la haină. În timp ce se uita pe o fereastră cum oraşul New York dispare la orizont, a simţit o undă de nerăbdare, amestecată cu teamă. Bine sau rău, era pe cale să-şi descopere rădăcinile.

27

William a avut nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama unde se află. Ceasul lui biologic era încă nesincronizat şi dormise mai mult decât intenţionase. A dat deoparte plapuma groasă şi s-a îndreptat spre baie. Timp de o secundă a fost şocat de propria înfăţişare: pleoape grele, cearcăne negre de sub ochi şi un păr care nu făcuse parcă niciodată cunoştinţă cu un pieptăn. Şi-a dat cu apă rece pe ochi şi s-a îndreptat spre fereastră. În faţa lui se întindea Tipperary Town, cu faţadele lui viu colorate, unde, potrivit ghidului pe care-l avea la el, primirea călduroasă era o tradiţie. Cu siguranţă fusese bine primit de gazda lui. Mama ar fi fost impresionată.

S-a uitat în jur prin dormitor şi a încuviinţat din cap. Era renovat recent, iar mirosul de vopsea adăsta încă în aer, în ciuda buchetului uriaş de flori proaspete aşezate de doamna Flanagan pe masa de toaletă. În uşă s-a auzit un ciocănit care l-a făcut să tresară. A tras un prosop ca să-şi ascundă goliciunea şi a crăpat uşa.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule Lane, dar mă întrebam dacă vreţi să luaţi micul dejun. De obicei nu mai servim după zece, dar înţeleg că trebuie să fiţi obosit după călătorie.

Uşorul ei accent irlandez deborda de blândeţe.

— Doamnă Flanagan! Da, vă rog. Iertaţi-mă! Cât e ceasul?

— Ia să vedem.

Şi-a tras mâneca de la bluză şi s-a uitat la ceas.

— Ei bine, este şi un sfert deja.

— Zece?

— Aăă, nu, unsprezece şi un sfert.

— Oh, Dumnezeule, este mai târziu decât credeam. Nu vreau să vă fac probleme, dar deodată mă simt lihnit.

Chipul rumen al doamnei Flanagan s-a destins într-un zâmbet larg.

— Atunci, aşa rămâne. Micul dejun va fi pe masă într-un sfert de oră.

Sala de mese era micuţă, dar primitoare. Covorul avea un model încărcat şi toată mobila era din mahon închis la culoare, părând că aglomerează încăperea. William şi-a spus că era păcat de perdelele netede de la ferestre, care blocau toată priveliştea spre orăşelul pitoresc. A sorbit din cafeaua pusă în faţă de doamna Flanagan, apoi a scos o hartă şi a întins-o pe masă. Doamna Flanagan a intrat cu micul dejun.

— Asta o să te înviореze pentru tot restul zilei.

Lui William a început să-i plouă în gură de poftă. Îi adusese cârnăciori suculenţi, groşi, roşii la grătar, sângerete, două ouă prăjite şi câteva turte de cartof făcute în casă.

— E un adevărat festin, doamnă Flanagan, vă mulţumesc.

— Hai, termină cu asta! Eşti bine-venit la noi.

Când a ieşit din cameră radia, dar l-a lăsat pe William să-şi savureze micul dejun.

S-a întors după zece minute, ca să-l întrebe dacă mai vrea supliment. William s-a lăsat pe spate şi s-a frecat pe burtă.

— Doamnă Flanagan, toate au fost minunate, stimată doamnă. Nu mai pot să mănânc nimic.

— Ei, dacă zici că te-ai săturat. Nu vreau ca oaspeţii mei să flămânzească, mai ales dacă vin de atât de departe ca să ne vadă.

— Nu cred că mai trebuie să mănânc ceva astăzi, toată ziua.

Doamna Flanagan a râs şi a luat farfuria.

— Spune-mi, eşti pentru prima dată în Irlanda?

William a ezitat puţin înainte de a răspunde. Nu se simţea încă gata să vorbească despre trecut, mai ales cu o străină. Doamna Flanagan aştepta

derutată răspunsul la o întrebare pe care n-o considera deloc dificilă.

— Păi, nu, dacă tot m-aţi întrebat. Cea mai mare parte din viaţă am trăit în America, alături de părinţii mei adoptivi, dar m-am născut aici.

— Cum aşa, ce spui? Te-ai născut aici, în Tipperary Town?

— Cred că nu prea departe de aici. Într-o mănăstire.

Chipul doamnei Flanagan s-a întunecat şi s-a grăbit strângă resturile şi farfuriile, fără să-l privească în ochi.

— Ei, nu s-ar fi spus după accentul tău.

William a hotărât să forţeze nota.

— St. Bridget's Sacred Heart. O cunoaşteţi?

Doamna Flanagan i-a întâlnit privirea şi a mijit ochii.

— Dar cum să nu, sigur că o ştiu. Prietena mea, care ţine Hotelul Cross Keys din oraş, trimite toată rufăria acolo – aşternuturi, feţe de masă, lucruri de genul ăsta.

William s-a încruntat.

— Prietena dumneavoastră trimite rufăria la o mănăstire?

Doamna Flanagan a lăsat jos vasele şi s-a aşezat şi ea pe un scaun, vizavi de William.

— Cât de multe ştii despre mama ta naturală?

El a dat din umeri.

— Nu prea mult. Îi ştiu doar numele.

— Şi plănuieşti să faci o vizită la mănăstire?

— Da, sigur că da. Ăsta-i scopul călătoriei mele.

Doamna Flanagan s-a foit, stânjenită.

— Să nu te aştepţi la prea multe, bine? Adică, înainte de toate, există un motiv foarte întemeiat pentru care mama ta a fost trimisă la mănăstire.

— Ce vă face să credeţi că a fost trimisă acolo?

Doamna Flanagan a pufnit în râs.

— Crede-mă, domnule Lane, nicio fată în toate minţile nu ar vrea să intre de bunăvoie într-o instituţie de genul acela.

În timp ce ea continua, William se încrunta tot mai tare.

— Uite, cum să-ţi spun asta? Locul este plin de fete care şi-au făcut familia de râs, degenerate moral, dacă vrei. Să rămâi însărcinată fără să fii căsătorită este într-adevăr un păcat, dar călugăriţele au grijă ca sufletele fetelor să fie izbăvite şi petele sunt spălate de munca grea. Le oferă o casă atunci când propriile familii nu mai vor să aibă de-a face cu ele, iar în schimb fetele îşi câştigă traiul spălând rufe, cultivând legume şi făcând mărgele de rozariu.

— Dar pot pleca oricând doresc, nu-i aşa?

Doamna Flanagan a ridicat din umeri.

— Aşa cred. Uite, asta-i tot ce ştiu. Vreau să spun doar e o binecuvântare că măicuţele sunt acolo pentru fetele acelea, când propriile familii se dezbară de ele.

William şi-a frecat bărbia.

— O s-o spun direct. Vreţi să ziceţi că mama trebuie să fi fost respinsă de familia ei?

Doamna Flanagan s-a ridicat.

— Nu vreau să zic nimic. Doar ţi-am oferit o perspectivă asupra lucrurilor. Fiecare fată are o situaţie diferită. Încearcă doar să nu speri la prea mult. Măicuţele nu vor fi bucuroase să-ţi dea informaţii. Este un loc destul de închis.

William s-a ridicat şi a strâns harta.

— Ei bine, aţi vrea să fiţi atât de drăguţă încât să-mi daţi liste indicaţii, ca să mă conving singur?

— Desigur, nicio problemă.

A scos un creion din buzunarul şorţului.

— Vrei să scriu pe spatele hărţii?

Călătoria cu autobuzul a durat cam treizeci de minute şi când a venit momentul să coboare, William rămăsese ultimul pasager. Şoferul i-a arătat drumul.

— Până aici merg. Trebuie să mergi pe drumul ăsta încă vreo doi kilometri şi o s-o vezi, pe stânga.

N-ai cum s-o ratezi.

William a dat din cap, în semn de mulţumire, şi a sărit în iarba de la marginea drumului. Uşile s-au închis cu un hârşâit puternic, lăsându-l complet singur în pacea ţinutului. Afară se încălzise şi soarele se strecura printre crengile copacilor. Câmpurile erau pline de oi şi în liniştea deplină le puteai auzi rumegând iarba, zgomot întrerupt numai de behăitul mieilor, care zburdau unii pe lângă alţii.

Şi-a ridicat rucsacul pe umăr. Doamna Flanagan insistase să-i dea o sticlă cu cafea şi o felie uriaşă din celebra ei prăjitură irlandeză, doldora de fructe uscate şi însiropată cu bere Guinness. În scurt timp, s-a oprit să-şi scoată puloverul şi să-şi suflece mânecile cămăşii groase, în carouri. Şi-a scos şapca de baseball şi şi-a trecut degetele prin părul îmbibat de sudoare. Era sigur că ghidul îi promisese temperaturi scăzute, însoţite de averse. A tremurat involuntar atunci când rucsacul i s-a lipit de cămaşa udă şi lipicioasă, dar a mărit pasul cu gândul la destinaţia lui, aflată acum la câteva sute de metri.

Când a dat următorul cot, a zărit mănăstirea ce-i fusese casă în primii trei de viaţă. S-a oprit din drum şi a respirat profund, sprijinindu-se cu palmele de un copac din apropiere. Se aşteptase să-şi amintească imaginea clădirii, dar nu avea niciun gând despre aceasta. S-a îndreptat încet spre ea, până când, într-un final, a ajuns în faţa porţii de la intrare.

Un drum lung ducea spre uşa principală, dar porţile erau încuiate şi nu vedea pe unde ar putea să intre. A dat ocol împrejmuirii şi până la urmă a ajuns în spatele proprietăţii. Această parte a curţii era complet înconjurată de ziduri groase, înalte de cel puţin şase metri şi acoperite cu cioburi de sticlă pisată. *Se pare că aici iau foarte în serios siguranţa,* s-a gândit William. *Oricui i-ar fi dificil să intre.*

Sau, într-adevăr, să iasă, a căzut el pe gânduri, încruntat.

S-a dus înapoi la porţile principale şi s-a uitat prin grilaj. Din câte îşi putea da seama, mănăstirea era cu adevărat impunătoare. O clădire uriaşă, cu fronton dublu şi trepte de piatră cenuşie urcând spre uşa vopsită în negru. Iedera verde-închis şerpuia, croindu-şi drum în sus spre zidărie, iar în stânga uşii se afla o statuie de marmură albă, minunat întreţinută.

William s-a aşezat frustrat în iarba de la marginea drumului. Călătorise aproape cinci mii de kilometri şi acum, că se afla aici, părea să nu existe nicio cale de intrare. A scos prăjitura cu fructe a doamnei Flanagan şi a desfăcut-o din hârtia plină de grăsime. Plin de poftă, a luat prima înghiţitură. Fructele erau cărnoase şi suculente, iar gustul lor era pus în valoare de bogăţia berii Guinness. Şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi a scos harta. Acolo, după cotitură, se afla şi un sătuc micuţ, mai degrabă un cătun, şi tocmai se gândea să meargă până acolo, când a auzit un zgomot uşor de motor de maşină şi a zărit o dubiţă care se apropia pe drum. A făcut semn cu braţele, ca să atragă atenţia şoferului, iar acesta a încetinit şi a coborât geamul maşinii.

— Ce pot face pentru tine, dom'le?

William s-a grăbit să împăturească harta şi s-a apropiat de bărbat.

— Mergi la mănăstire?

— Chiar acolo.

— O, e grozav. Încerc să intru, dar porţile nu par să se poată deschide.

Şoferul dubiţei a început să râdă.

— Aici nu sunt acceptaţi vizitatori ocazionali. Ai vreo treabă la mănăstire?

— Da, aş putea spune şi aşa.

— Atunci, călugăriţele te aşteaptă?

— Nu, nu chiar.

William a râcâit ţărâna cu gheata.

— Uite, am făcut drum lung şi nu vreau decât să intru şi să discut cu oricine o fi la conducere acolo.

— Cu maica superioară? Ai avea mare noroc.

Şoferul a dat din cap în direcţia drumului.

— Uite, vine una dintre ele. O să-mi dea drumul înăuntru. Trebuie să ştie de tine, înţelegi.

William s-a uitat la bătrâna călugăriţă care venea pe drum. Veşmântul ei negru, monahal, mătura pietrişul în timp ce femeia aluneca de parcă ar fi fost pe roţi. Şoferul a mormăit.

— Este sora Mary. N-o să ajungi nicăieri cu ea. Ascultă, urcă în spate, în rufărie, şi te duc eu la uşa din faţă. Dar nu mă amesteca pe mine.

William a zâmbit recunoscător. A deschis dintr-o mişcare uşa din spate a dubiţei şi a urcat între teancurile de lenjerii de pat murdare. În timp ce aştepta ca duba să
avanseze, s-a întins pe cearceafuri şi a râs în sinea lui. Se simţea ca un fugar, dar cel puţin se afla cu un pas mai aproape de a-şi găsi mama.

28

William a aşteptat până când dubiţa s-a oprit complet. A simţit-o clătinându-se când a coborât şoferul, a auzit voci înfundate dintr-o conversaţie şi apoi, dintr-odată, uşile din spate au fost date de-o parte şi soarele strălucitor a inundat dubiţa. A ieşit afară cu ochii mijiţi.

— Terenul e liber. Hai, sari repede şi du-te la uşa din faţă. Dacă te întreabă cum ai intrat, spune şi tu că ai ajuns odată cu duba cu rufărie. Spune-le că ai sărit în faţa şoferului, curajos nevoie mare. Nu te vor crede, normal, dar măcar ai ajuns înăuntru.

William şi-a apucat sacul şi a sărit afară. A strâns mâna şoferului.

— Mulţumesc mult, prietene, îţi rămân dator.

Şoferul i-a strâns mâna, la rândul lui, şi i-a făcut cu ochiul.

— Sper să găseşti ce cauţi.

William a urcat scările de piatră spre uşa grea de la intrare şi, observând absenţa clopoţelului, a ciocănit cu degetele. Lemnul era tare şi necruţător, aşa încât s-a strâmbat de durere şi şi-a masat mâna. Când s-a deschis uşa, s-a tras în spate cât era de mare.

— Bună ziua, a început el. Mă întreb dacă aş putea intra să stau de vorbă cu cineva de la conducere.

Călugăriţa care deschisese uşa a ridicat sprâncenele.

— Aveţi programată o întâlnire?

— Păi, nu, dar am venit…

N-a reuşit să termine propoziţia, că uşa i s-a închis brusc în nas. A rămas pentru o secundă cu gura căscată, înainte ca sângele să înceapă să-i fiarbă în vene de mânie. Şi-a încleştat pumnii şi a tras adânc aer în piept, pe nas. Ignorându-şi durerea din mână, a bătut din nou în uşă cu putere

şi a continuat să bată până când aceeaşi călugăriţă i-a deschis din nou. Când a dat din nou cu ochii de el, femeia s-a încruntat.

— Ce nepoliticos! Aşa cum am spus, aş dori să vorbesc cu cineva din conducere. Am făcut un drum lung şi n-o să plec de-aici până când n-o să discut cu cineva care poate să mă ajute cu cererea mea. Aşa că, dacă nu vă supăraţi, chemaţi vă rog pe cineva care are autoritate aici, înainte să mă instalez pe pragul vostru. Şi să nu credeţi că n-o s-o fac. Am apă, prăjitură şi tot timpul din lume.

Fără nicio vorbă, călugăriţa a vrut din nou să închidă uşa, dar William a fost mai rapid decât ea şi a băgat gheata lui mare între uşă şi toc.

— Dă-ţi piciorul la o parte, l-a repezit călugăriţa.

— Nicio şansă, i-a răspuns William, împingând-o ca să se strecoare pe lângă ea, spre hol. A fost izbit imediat de mirosul familiar de lămâie. S-a uitat în jur, obişnuindu-se cu locul, când a văzut un grup de fete la capătul coridorului. Erau îmbrăcate toate în acelaşi tip de sarafan maro, fără formă şi purtau în picioare ceva ce semăna cu nişte zdrenţe vechi. William s-a încruntat, dar apoi şi-a dat seama că le foloseau ca să lustruiască podeaua. Una dintre fete, rasă în cap, s-a întors ca să-l privească. El i-a observat rotunjimea uriaşă a pântecului şi şi-a mutat privirea, stânjenit, dar nu înainte de a-i vedea zâmbetul sfios.

— Bernadette, vezi-ţi de treabă, ispită dezgustătoare ce eşti, a ocărât-o călugăriţa care supraveghea grupul. N-ai învăţat nimic? Uită-te în ce stare eşti. Mă tem pentru sufletul tău, chiar mă tem.

William şi-a dres vocea jenat şi s-a întors spre călugăriţa de lângă el. Aceasta închisese uşa, iar tânărul şi-a dat seama brusc de atmosfera rigidă care domnea în mănăstire.

— Nu acceptăm uşor intruşi. Aşteaptă aici, cât mă duc vorbesc cu maica Benedicta.

William şi-a plecat capul, în semn de respect.

— Mulţumesc, doamnă. Prefer să spun despre mine că sunt un musafir, nu un intrus, dacă-mi daţi voie.

În timp ce el aştepta răbdător, grupul de fete s-a împrăştiat şi pe coridor s-a lăsat liniştea. William a tresărit când a auzit o voce.

— Sunt maica Benedicta. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Era o femeie înaltă, cu pielea rumenă şi ochi albaştri, pătrunzători. Avea gura deja strânsă într-o grimasă severă şi hotărâtă.

— Bună ziua! Mă numesc William Lane şi s-ar putea spune că am revenit acasă. Aici m-am născut.

Chiar dacă fusese surprinsă de declaraţia lui, călugăriţa nu a lăsat să se vadă.

— Repet, cu ce-ţi pot fi de folos?

William a fost luat prin surprindere.

— Dumneavoastră sunteţi şefa aici?

Ea a dat uşor din cap.

— Chiar eu.

William a trecut la subiect.

— Uitaţi, maică Benedicta, nu vreau să fac nimănui necazuri. Am venit să vă întreb dacă mă puteţi ajuta să dau de urma mamei. Ştiu că a fost internată aici…

— A locuit aici, l-a întrerupt maica Benedicta. Nu a fost internată.

William şi-a plecat capul.

— Desigur, mă iertaţi. Ştiu că a locuit aici. M-am născut în aprilie 1940. Presupun că aveţi nişte registre, aşa că voi aprecia orice fel de informaţii aţi putea să-mi daţi.

Buzele maicii Benedicta s-au destins într-un zâmbet subţire.

— Naivitatea dumitale este uluitoare, domnule Lane. Vino cu mine, te rog!

William a urmat-o spre biroul ei. În mijlocul încăperii era un birou mare de mahon, acoperit cu

teancuri de hârtie de diferite înălţimi. Pe o placă de pe perete se putea citi: Apoi pofta, zămislind, naşte păcat. *Iacov 1:15.*

Maica Benedicta a făcut un gest spre scaunul aflat de cealaltă parte a biroului şi s-au aşezat amândoi. Ea s-a proptit în coate pe masă şi s-a aplecat spre William.

— Spune-mi, domnule Lane, îţi iubeşti părinţii?

William era indignat.

— Cum aşa, desigur, mai mult decât orice.

— Şi ţi-au oferit casă bună, nu-i aşa? Au avut grija de tine?

El s-a foit în scaun;

— Nu-i nicio îndoială şi nu despre asta e vorba. Am întreaga lor binecuvântare s-o caut pe mama mea adevărată.

— Mama dumitale adevărată este femeia care te-a crescut, cea care te-a ridicat ori de câte ori ai căzut, cea care te-a liniştit în nopţile în care visai urât, cea care…

William a ridicat mâna.

— Am înţeles ce vreţi să spuneţi, maică. Ceea ce vreau zic este că am întreaga lor binecuvântare s-o caut pe mama *care m-a născut.* E mai bine aşa?

— Nu-mi pasă cum o zici, domnule Lane. Nu cred că apreciezi munca pe care o facem aici. Toate aceste fete care ajung aici, la mănăstire, sunt femei decăzute, degenerate moral, ocolite de societate şi respinse de propriile familii, cărora nu le-au adus altceva decât ruşine. Le dăm o casă, avem grijă de ele pe timpul sarcinii şi ne asigurăm că bebeluşii lor vor avea parte de un cămin iubitor. Ne asigurăm că, prin muncă grea, îşi primenesc sufletele. Fetele astea ştiu că sunt sortite să ajungă în iad dacă spun cuiva că au avut un copil, aşa că te asigur, domnule Lane, că nu poate ieşi nimic bun din căutarea asta, a dumitale. Îţi sugerez să renunţi imediat, să cazi în genunchi şi să-i mulţumeşti bunului Dumnezeu că această mănăstire te-a slujit din inimă, cât de bine a putut,

atunci când te-a încredinţat unui cămin atât de grijuliu şi iubitor. William s-a simţit ca un şcolar obraznic adus în biroul directorului, iar sentimentul a devenit şi mai puternic când a observat nuiaua subţire atârnată pe perete în spatele maicii Benedicta. Se întreba dacă fusese folosită vreodată împotriva mamei lui şi s-a luptat să-şi ţină furia sub control.

— Maică Benedicta, nu munca dumneavoastră aici este în discuţie şi, desigur, sunt recunoscător pentru creşterea pe care am primit-o, dar mi-am petrecut aici primii trei ani din viaţă. Am chiar frânturi de amintiri din timpul acela şi din imaginea mamei, dar nu-i pot vedea niciodată chipul. Mă simt de parcă mi-ar lipsi o bucată din viaţă şi din pricina aceasta nu-mi pot găsi liniştea. Ce contează pentru dumneavoastră? Vă rog, daţi-mi informaţiile pe care le aveţi despre mama şi o să-mi văd de drum. N-o să vă mai deranjez.

Maica Benedicta a oftat şi a dat din cap.

— Parcă n-ai fi auzit nimic din ce ţi-am spus.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre un dulap mare, cu sertare, pe care l-a deschis cu cheia pe care o purta pe un lanţ în jurul gâtului. A tras afară un dosar mare, îmbrăcat în piele. L-a aruncat pe birou, zburătăcind câteva hârtii care au poposit pe podea.

— Cum o chema pe mama ta?

Inima lui William a tresăltat de speranţă, iar gura i s-a uscat brusc.

— Bronagh Skinner.

— Şi ai zis că eşti născut în 1940?

El a încuviinţat din cap şi şi-a şters pe pantaloni palmele umede.

Maica Benedicta a frunzărit registrul o eternitate. Erau înscrise acolo sute de nume, efectiv, ceea ce i-a dat lui William un pic de alinare că nu era singurul aflat în situaţia aceea. În cele din urmă, călugăriţa a luat stiloul şi a scris un număr pe o bucată de hârtie. S-a ridicat şi a băgat

registrul la loc, în dulap. Apoi, cu o mişcare teatrală, l-a încuiat la loc şi l-a privit pe William drept în ochi, în timp ce-şi atârna cheia de gât.

— Aşteaptă aici, i-a ordonat ea, părăsind camera.

Au trecut cincisprezece minute şi maica Benedicta încă nu se întorsese. William s-a ridicat şi a început să măsoare camera cu pasul. A mers la fereastră şi s-a uitat la grădina de jos. Câteva fete, toate însărcinate în ultimul trimestru, săpau o parcelă de legume, supravegheate cu grijă de una dintre călugăriţe. Una dintre ele s-a împiedicat şi a căzut în genunchi. Părea să-i fie greu să se ridice şi o altă fată i-a întins mâna, ca s-o ajute. Călugăriţa şefă a strigat imediat la ea şi le-a împins pe cele două, ca să le îndepărteze una de alta. Prin geam, William nu putea auzi discuţia lor, dar a văzut-o pe fata care se împiedicase ferindu-se de călugăriţă, care ridicase mâna s-o lovească. Nu era nicio îndoială că fata aceea era obişnuită cu bătaia.

Uşa biroului s-a deschis din nou. O femeie de vârstă mijlocie, în uniformă de asistentă medicală, l-a privit şi a ridicat din sprâncene.

— O căutam pe maica Benedicta.

— A ieşit puţin. S-a dus să caute nişte informaţii pentru mine.

— Oh, înţeleg.

— Ce este, soră?

Maica Benedicta se întorsese, ţinând la subţioară un dosar subţire, maroniu.

— Aş vrea să vă vorbesc, maică.

A dat din cap spre William.

— În privat.

Maica Benedicta nu şi-a putut ascunde nerăbdarea.

— Nu poate aştepta?

— Nu prea. N-o să dureze decât un minut.

Maica Benedicta a zorit-o pe asistentă pe culoar şi a închis uşa. Intrigat, William a traversat încăperea şi şi-a lipit urechea de stinghiile de

lemn. Vocile celor două femei erau agitate, repezite, dar a putut recompune conversaţia.

— Este vorba despre Colette, maică. Tocmai a născut, dar s-a rupt rău de tot. Chiar are nevoie neapărată de copci.

— Ştii regulile, soră. Fără copci. Dacă s-a rupt, atunci a fost voinţa Domnului. Plăteşte pentru păcatele ei. Trebuia să se fi gândit înainte de a se pune în situaţia asta.

— Maică! Ştiţi că a fost violată.

— Nu avem decât cuvântul ei în privinţa asta. Este o ispită, soră. A ajuns singură în situaţia asta. Acum nu-mi mai irosi timpul. Am treabă de făcut.

William a făcut doi paşi mari înapoi, spre mijlocul încăperii, şi când a auzit uşa deschizându-se şi-a luat un aer firesc. Maica Benedicta s-a încruntat la el şi i-a arătat scaunul.

— Stai jos!

A luat loc în faţa lui şi a deschis dosarul. Şi-a cocoţat pe nas o pereche de ochelari de citit şi a început să frunzărească hârtiile. William s-a întins să vadă, însă biroul era atât de lat, încât n-a putut zări decât un număr: 40/65. În cele din urmă, maica Benedicta a găsit ce căuta şi a scos o bucată de hârtie îngălbenită.

— Vezi semnătura din josul paginii?

William s-a aplecat peste masă şi a zărit numele scris cu litere copilăreşti: Bronagh Skinner. S-a întins să ia scrisoarea, dar maica Benedicta i-a tras-o din faţă înainte s-o poată atinge.

— Mama ta a cedat toate drepturile asupra ta în ziua în care ai părăsit mănăstirea. N-ai voie s-o contactezi niciodată şi, la rândul ei, a jurat prin această scrisoare că nu te va contacta niciodată, nu va interveni niciodată în viaţa ta şi nu va avea pretenţii asupra ta în viitor. Nu vom dezvălui niciodată locul unde se află, domnule Lane, aşa încât mă tem că ţi-ai irosit timpul venind încoace. Acum, dacă nu te superi, am treabă.

Tonul pe care l-a concediat îl anunţa pe William fără umbră de îndoială că întâlnirea se sfârşise. S-a ridicat
şi şi-a luat rucsacul pe umăr. O detesta deja pe această femeie şi îi era greu să-i vorbească.

— O să mă întorc, maică. Puteţi fi sigură de asta.

— Aşa cum am spus, îţi pierzi vremea.

Dar William dăduse deja de gustul căutării şi nimic, mai ales femeia asta rea, n-avea să-l oprească să-şi găsească mama.

29

William era iar pe cărarea cea îngustă. Soarele după-amiezii era tot mai slab şi răcoarea din aer îi amintea că era încă începutul lui aprilie. Şi-a pus iar puloverul şi a pornit în pas vioi, hotărât, spre staţia de autobuz. A făcut cei doi kilometri în mai puţin de douăzeci de minute, atât de mult îşi dorea să lase în urmă locul acela odios. Începuse iar să transpire, aşa că şi-a scos din nou puloverul şi a cercetat programul autobuzelor, atârnat pe un stâlp. Următorul trebuia să sosească în cincizeci de minute. A bombănit şi s-a prăbuşit pe iarbă. Dintr-odată, se simţea secat de puteri, o combinaţie între confruntarea cu neînduplecata maică Benedicta şi decalajul de fus orar.

Folosindu-şi rucsacul drept pernă, s-a lungit pe spate în iarbă bucurându-se de răcoarea ei pe pielea asudată. Părea că doarme de ore întregi, când a fost trezit brusc de sunetul unei sonerii. Soarele dispăruse, iar în spatele pleoapelor William simţea că lumea se întunecase. S-a ridicat în coate şi s-a frecat la ochi. Soarele nu fusese acoperit de nori, ci de cineva călare pe o bicicletă. Nu-i putea desluşi trăsăturile ci numai conturul, dar ştia că este o femeie după cercul desenat de părul creţ care îi înconjura chipul.

— Sper că nu te-am speriat. Am claxonat pentru că păreai dus de tot.

William s-a străduit să se ridice în picioare. Abia când s-a aflat faţă în faţă cu ea a recunoscut-o pe asistenta de la mănăstire.

— Nu, deloc. Mă gândeam să trag un pui de somn cât aştept autobuzul. Sper că nu l-am ratat.

Şi-a suflecat mâneca şi s-a uitat la ceas. Dormise numai zece minute.

— Autobuzul vine la şi zece ale fiecărei ore, aşa că poţi să aştepţi aici până la cinci şi zece sau poţi

să vii la mine acasă şi să iei autobuzul de şase şi zece. Ăla e ultimul.

William s-a încruntat.

— Să vin la dumneata acasă? De ce-aş face una ca asta?

— Pentru că trebuie să-mi spui tot ce ştii dacă vrei să te ajut să-ţi găseşti mama.

Grace Quinn era moaşă la mănăstire de când se ştia – de treizeci şi şase de ani, mai precis – şi adusese pe lume nenumăraţi prunci. În timp ce stătea alături de ea, pe canapeaua înflorată şi plină de cocoloaşe, a fost vrăjit de vocea ei blândă şi de ochii adânci, cenuşii, pe care îi îndrepta adesea spre tavan, pe când îşi spunea povestea.

— Presupun că te întrebi cum este cu putinţă să lucrez într-un loc atât de oribil…

William a icnit aprobator şi a pufnit.

— Nu e chiar un rai fericit, trebuie să recunosc. Şi călugăriţa aia. Sigur a fost altceva.

Grace şi-a împreunat mâinile şi le-a lăsat în poală.

— Ştiu că unele dintre metodele lor par cam neortodoxe. Pentru cineva din afară, ar putea părea crude de-a dreptul, dar fetele alea nu au unde să se ducă în altă parte. Ruşinea cu care şi-au acoperit familiile este umilitoare. Ce fel de viaţă ai fi avut dacă mamei tale i s-ar fi permis să te păstreze?

William a ridicat din umeri.

— Habar n-am, dar tocmai mi-a picat fisa – dacă i s-ar fi permis. N-a avut de ales, nu-i aşa? Am stat cu ea primii trei ani din viaţă şi apoi m-au smuls de acolo şi m-au trimis în America. Nu mă înţelege greşit, îi iubesc pe mama şi pe tata, dar lucrul acesta mi se pare o cruzime.

Grace a plecat fruntea.

— Ştiu. De aceea o să te ajut. S-a ridicat şi s-a dus spre birou, de unde s-a întors cu un creion şi o hârtie.

— Acum, spune-mi tot ce ştii.

William şi-a dres vocea.

— Numele mamei era Bronagh Skinner şi m-am născut pe 10 aprilie 1940.

Grace a ridicat privirea din poală, ţinând creionul în aşteptare, pentru mai mult.

— Asta-i tot?

— Oh, şi avea douăzeci de ani.

Grace s-a încruntat.

— Nu prea ai de unde s-o apuci.

Brusc, William şi-a amintit dosarul maro, subţire, pe care maica Benedicta îl adusese cu ea în birou.

— Numărul dosarului ei este 40/65.

Grace a părut uimită la auzul acestei informaţii.

— Ai nas de detectiv, nu-i aşa? Asta înseamnă că eşti al şaizeci şi cincilea copil născut în 1940.

A scris ceva şi a tras nişte linii groase dedesubt, ca să arate că această informaţie era cea mai importantă dintre toate.

— În regulă, mai este ceva ce-ţi aminteşti despre copilăria ta la mănăstire? Orice ar putea să-mi stimuleze memoria?

William s-a ridicat şi măsura camera cu paşi mari.

— Îmi amintesc mirosul săpunului şi piureul plin de cocoloaşe pe care ni-l dădeau, „bătucit" cred că i se spunea.

— Ceva despre mama ta? Venisem la mănăstire doar de doi ani atunci când te-ai născut tu, şi din moment ce înainte de 1950 asistentelor nu le era permis să se pregătească pentru a deveni moaşe, mai mult ca sigur cu te-am adus pe lume.

William a închis ochii şi s-a ciupit de şaua nasului.

— Mai este ceva.

Grace s-a aplecat în faţă, aşteptând.

— Spune.

— Păi… Obişnuia să-mi cânte.

A început să fredoneze un cântec.

— Nu-mi amintesc cuvintele, este atât de frustrant. Aproape că o aud, dar era ceva diferit la ea…

— Diferit?

— Felul în care vorbea. Nu suna ca toate celelalte.

S-a lăsat pe spate pe canapea şi şi-a luat capul în palme. După o vreme a început să se legene uşor în faţă şi în spate.

— *Dormi copile, dormi în pace*, a cântat el.

Grace a ridicat privirea din notiţe.

— *Noaptea-ntreagă, somnul tău.*

William şi-a înălţat capul şi a zâmbit.

— *Îngeri albi domnul trimite…*

Cei doi au terminat cântecelul la unison:

— *Noaptea-ntreagă-n somnul tău.*

Grace a acoperit mâna lui William cu palma ei.

— Să ştii că eu sunt bună cu fetele. Adică încerc să fac totul cât pot de confortabil pentru ele. Mi-am dedicat toată viaţa acelui loc. N-am avut niciodată un soţ sau copii.

— Nu înţeleg de ce se opune atât de mult maica Benedicta. Ce contează pentru ea dacă iau sau nu urma mamei?

— Penitenţa, William. Mama ta a făcut un copil fără să fie căsătorită, iar în ochii lui Dumnezeu acesta este un păcat, dar prin munca grea pe care a făcut-o la spălat rufăria, sufletul ei întinat s-a izbăvit şi înălţarea ei spre rai a fost asigurată. Ştiu că pare dur, dar mama ta a semnat că renunţă la toate drepturile ei în ceea ce te priveşte. Maica Benedicta nu este în poziţia în care ar putea să-ţi dezvăluie unde se află.

— Chiar crezi că mama va fi iertată de păcate?

Grace a dat din cap.

— Da, cred. Cred că Dumnezeu este în stare să ierte orice păcat. Acum are asigurat locul ei în rai. S-a frecat pe dosul palmei.

— Spuneai că mama vorbea altfel decât celelalte. Cum adică?

— Unele cuvinte… Nu ştiu… Le spunea diferit. Vocalele ei erau mai plate şi…

Grace şi-a acoperit gura cu palma.

— Sfinte Isuse! Acum mi-o amintesc. Era englezoaică!

Ochii lui William s-au mărit.

— Ţi-o aminteşti? Vrei să spui că sunt pe jumătate englez?

— Dacă este fata la care mă gândesc eu, atunci eşti în întregime englez, William. Iar numele ei nu era Bronagh. Era Christina.

30

— Eşti un băiat norocos, asta eşti, a început Grace, cu ochii sclipindu-i de încântare. O să fiu cinstită cu tine, şansele să-mi amintesc de mama ta erau destul de mici, dar Bronagh era greu de uitat.

— Ai spus că o chema Christina, a sărit William.

— Când intrau în mănăstire, fetele primeau un nume nou, ales de călugăriţe, un nume mai sfânt, dacă vrei. Sfânta Bronagh a fost o stareţă din secolul al şaisprezecelea şi aş fi în stare să pariez că ziua în care mama ta a sosit la mănăstire era ziua ei. La St. Bridget aşa se dădeau numele de multe ori.

Grace a lăsat jos carneţelul şi s-a îndreptat spre bibliotecă. După ce a frunzărit paginile unui volum vechi, greu, a găsit în sfârşit ce căuta.

— Aha! A făcut ea. Sfânta Bronagh – doi aprilie. Asta se potriveşte foarte bine. Mama ta a venit la mănăstire pe doi aprilie, iar tu te-ai născut după opt zile.

— O altă piesă din puzzle, deci.

William era încântat şi o grăbea pe Grace să-i dea mai multe informaţii.

— Spuneai că a fost dificil de uitat.

Grace s-a aşezat din nou lângă William, pe canapea, şi i-a prins mâna.

— Biata fată. Toate fetele care a ajung în mănăstire au poveşti triste de spus, dar a ei chiar m-a impresionat. Era din Manchester, cred. Fusese trimisă în Irlanda să stea la fermă la sora mamei ei. Nu mai avuseserăm până atunci o englezoaică şi nici de atunci încoace n-am mai avut, ca fapt divers. Nu era nici catolică.

A încercat un zâmbet, dar i-a ieşit mai mult o grimasă.

— Am păstrat partea asta pentru mine, totuşi. Oricum, şi mama ei era tot moaşă, aşa că ştia mai

multe despre naştere decât celelalte. Ba chiar m-a ajutat în anii de după naşterea ta. Era mereu atât de drăguţă cu celelalte fete, iar ele se ataşau de ea.

William a scuturat din cap.

— Cum a ajuns în mănăstire, dacă era din Anglia?

— Ah, a început Grace. Aceasta e partea tristă. O combinaţie între un tată foarte sever şi o mamă care o abandonase. Din câte mi-am dat seama, avusese parte de o educaţie foarte restrictivă. I se interzisese să vadă băieţi nepotriviţi, sau băieţi, în general, până într-o noapte, când l-a întâlnit pe Billy. O, nu înceta să vorbească despre el. Billy a făcut şi Billy a dres. A plâns încontinuu în timpul naşterii tale, strigându-i numele şi uitându-se spre uşă, aşteptând ca el să intre din moment în moment şi să-şi ceară iertare.

William stătea neclintit, cu o expresie vrăjită întipărită pe chip. Cel puţin mama lui se transformase într-o persoană, nu mai era doar un nume.

— Pentru ce trebuia să-l ierte?

— Era un lucru straniu. După ce-i făcuse, nu-mi venea să cred că mai dă o para chioară pe el, dar ea spunea că dragostea adevărată poate îndura orice. Se pare că, atunci când aflase că e însărcinată, el intrase în panică şi dispăruse. Nu o curta de multă vreme şi sigur că tatăl ei nu fusese deloc de înţeles. Era medic, ştii, un om foarte respectat, iar reputaţia era totul pentru el. Dar incredibil, ea nu a încetat să-l iubească pe Billy. De asta ţi-a dat numele lui.

— Deci ea l-a iubit pe Billy, dar se pare că el n-a simţit acelaşi lucru pentru ea. S-au mai întâlnit vreodată?

Grace a dat din umeri.

— N-aş putea să-ţi spun. Bronagh a plecat din St. Bridget după trei ani. Asta-i regula, ştii. Ai grijă de copil timp de trei ani şi apoi eşti liberă să pleci. Dar singură, bineînţeles. Niciunei fetei nu i se

permite să-şi ia copilaşul cu ea. Dacă vrei să pleci înainte de termenul ăsta, trebuie să fii cerută de o rudă şi să plăteşti o sumă mare pentru libertatea ta. Suma aia este complet de neatins pentru majoritatea fetelor şi bineînţeles că familiile le-au renegat oricum. Cea mai mare dorinţă a ei a fost să te crească ea însăşi, dar a fost o victimă a împrejurărilor. După ce i-au fost luate drepturile asupra ta, a rămas complet lipsită de putere. Sistemul nu-i perfect, dar astea sunt regulile la St. Bridget.

William s-a cutremurat la gândul acelui regim neomenos; se întreba ce fel de religie ar permite să se întâmple astfel de lucruri. Părinţii lui erau amândoi oameni cu frica lui Dumnezeu şi fusese crescut cu respect pentru Biblie, dar în mod sigur un astfel de tratament era inacceptabil. Era sigur că mama lui nu avusese nicio idee despre gradul de cruzime de acolo.

— Unde s-a dus când a plecat? a întrebat William.

— Mă tem că asta-i partea pe care n-o cunosc. Ştiu că ferma mătuşii ei nu era departe de mănăstire.

Grace a oftat.

— Toate informaţiile astea trebuie să fie în dosarul ei, dar va fi dificil, dacă nu imposibil, să pun mâna pe el.

— Te rog, a implorat-o William. Am făcut tot drumul ăsta şi mă simt acum atât de aproape de ea. Nu pot renunţa.

Se străduia să-şi stăpânească nerăbdarea din voce. Până la urmă, Grace nu era obligată să-l ajute. Femeia şi-a muşcat buza de jos şi între ei s-a lăsat tăcerea, în timp ce Grace încerca să-şi amintească trecutul.

— A fost acum treizeci şi patru de ani, William, a spus ea neajutorată.

A închis ochii, concentrată, şi şi-a îndreptat chipul spre tavan. Dintr-odată, pendula cea veche a

bătut ora şase şi au sărit amândoi în sus.

— Autobuzul! a strigat William, sărind drept în picioare. O să pierd autobuzul!

— Oh, Doamne, a ţipat Grace. Cum a fugit timpul? Uite, ia bicicleta mea până în staţie. Ascunde-o în gardul viu şi o iau eu mâine de acolo.

William a ridicat rucsacul şi l-a aruncat pe umăr.

— Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, Grace.

— Oh, vezi-ţi de treabă, a râs ea. Mulţumeşte-mi când o să-ţi găseşti mama. Mâine este ziua mea liberă. Vino la un ceai şi o să-ţi spun ce-am reuşit să aflu. Dar să nu speri la prea mult, William. Ai văzut cât de încăpăţânată este maica Benedicta.

Când s-a întors la doamna Flanagan, a fost întâmpinat de aroma sărată de şuncă fiartă iar stomacul a început dintr-odată să se plângă de foamea de care uitase.

— O, te-ai întors. Vreo veste bună? l-a salutat doamna Flanagan.

— Aţi avut dreptate în legătură cu călugăriţele, a oftat el. N-a fost deloc de ajutor.

S-a prăbuşit pe canapeaua din bucătărie şi a închis ochii.

— Pari istovit. Vrei să dormi un pic înainte de cină? Pot să ţi-o păstrez caldă.

— Sunteţi foarte drăguţă, doamna Flanagan, dar simt că dacă mă culc acum o să mănânc mâncarea asta la micul dejun.

— Prea bine, du-te şi spală-te şi eu pun masa. E gata în cinci minute.

După cina cu şuncă fiartă, însoţită de piure de cartofi şi varză, William s-a simţit sătul, dar emoţiile zilei îl lăsaseră complet stors de energie. I-a mulţumit doamnei Flanagan şi a pornit pe scări, spre pat. Ştia că-i o greşeală să se întindă înainte de a se schimba şi spăla pe dinţi. Voia doar să închidă ochii pentru cinci minute, însă diferenţa de fus orar l-a copleşit sub presiunea ei şi când a deschis din nou ochii, soarele se strecura prin

draperiile roşii de catifea, iar firicelele de praf dansau în lumină. S-a frecat la ochi şi a încercat să deschidă gura încleiată, în timp ce s-a repezit poticnindu-se spre baie, căutându-şi disperat periuţa de dinţi.

Când a ajuns la Grace acasă, în ziua următoare, era plin de speranţe şi aşteptări. Dar Grace avusese dreptate să-l avertizeze să-şi ţină speranţele în frâu. Fusese imposibil să pună mâna pe dosar fără cheie, cea păzită cu atâta stricteţe la sânul maicii Benedicta. Stăteau la măsuţa mică de lemn din bucătăria lui Grace. Hainele spălate atârnau pe o sârmă deasupra sobei şi aroma de plăcintă cu mere care se cocea în cuptor i-a amintit brusc de casă şi de prăjiturile minunate ale mamei. A simţit vina crescându-i iar în piept şi s-a străduit să lupte împotriva ei.

— Ce s-a întâmplat, William? l-a chestionat Grace.

— Mă gândeam la mama; ştii, mama din SUA.

Grace l-a bătut uşor pe mână.

— Ai binecuvântarea ei, nu-i aşa? Doar pentru că îţi doreşti să ştii de unde te tragi nu înseamnă că o iubeşti mai puţin. Îmi pare că este o femeie minunată, generoasă, iar în privinţa asta maica Benedicta avea dreptate. Ai cei mai grozavi părinţi, nu-i aşa?

William a dat din cap în semn de aprobare, neîndrăznind să scoată vreun cuvânt.

— Bine, atunci, a continuat Grace. Mai vrei o ceaşcă de ceai, cât timp aşteptăm să se facă plăcinta?

William a zâmbit.

— Ar fi grozav, Grace, mulţumesc.

Ea şi-a făcut de lucru şi a umplut ceainicul, aruncând două pliculeţe de ceai în vechiul vas pătat.

— E atât de frustrant. Să găsesc dulapul în care este dosarul şi să nu-l pot deschide… M-am simţit

tare neajutorată.

— Te rog, nu-ţi face griji, Grace! Este drăguţ din partea ta că ai încercat. Sunt recunoscător, serios.

Femeia a umplut ceainicul şi s-a întors la masă. A acoperit vasul cu hăinuţa lui tricotată, în dungi albastre şi roz, cu ciucure în vârf, iar William a zâmbit în sinea lui, la gândul că ceainicul are căciuliţă. Părinţii lui n-ar fi crezut în veci una ca asta!

— Şi, oricum, ia gândeşte-te! N-ai făcut degeaba călătoria, nu-i aşa?

— Cum adică?

— Păi, când ai venit aici, tot ce ştiai era că pe mama ta o chema Bronagh Skinner şi că avea douăzeci de ani, nu-i aşa?

William a mijit ochii.

— Spune mai departe.

— Acum ştii că numele ei adevărat era Christina Skinner şi că s-a născut în Manchester, în 1919 sau 1920.

Grace a făcut o pauză, pentru ca William să prindă ideea, dar văzându-i chipul lipsit de expresie, a insistat.

— Nu pricepi? Ai putea să te duci la Manchester şi să încerci să-i găseşti certificatul de naştere. Avea deja douăzeci de ani când a venit la mănăstire, iar asta se întâmpla, după cum ştim, la început de aprilie. Aşa că data ei de naştere trebuie să fie undeva înainte de aprilie 1920.

Grace a început să toarne ceai în două ceşti, în timp ce William digera informaţia.

— Şi cum crezi că ar putea să mă ajute asta?

Era încă buimăcit de oboseala călătoriei.

— Certificatul de naştere îţi va spune nu doar data exactă şi locul naşterii, ci şi numele părinţilor ei. Sunt aproape sigură că şi numele de fată al mamei ei este înscris pe certificat. Aş vrea să-mi pot aminti numele mătuşii ei. Cât e de enervant! Ştiu că era fată bătrână şi că murise cu puţin

înainte ca nepoata să ajungă la mănăstire. Mai ştiu şi că moştenise ferma de la părinţii ei, aşa că dacă reuşeşti să afli numele de fată al mamei Christinei, ai o şansă ca cineva să ştie ferma.

William şi-a împreunat palmele pe după ceafă şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Eşti o comoară, Grace.

Ea a roşit uşor.

— Hai, du-te de-aici! Te-ai fi prins şi tu, în cele din urmă.

— Crezi că e vreo şansă să se fi întors în Manchester?

Grace a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, William. Cred că e cu putinţă. Vreau să spun că a fost trimisă aici, în dizgraţie, ca să nască, dar după aceea a fost liberă să se întoarcă. Nu văd ce ar fi putut s-o reţină aici, în Irlanda, aşa că da, aş spune că e foarte posibil să se fi întors în oraşul ei natal.

A făcut o pauză.

— Cu toate astea, Manchester este un oraş mare; şansele s-o găseşti acolo sunt destul de mici.

— Ştiu. Ai dreptate, trebuie să aflu mai întâi unde este ferma. Şi dacă reuşesc să aflu asta, atunci poate cineva de acolo ştie unde s-a dus.

Grace a deschis uşa cuptorului, iar aroma plăcintei cu mere, presărată cu scorţişoară, a umplut încăperea. Femeia a pus pe masă plăcinta aurie.

— Dă-mi voie, s-a oferit William, luând cuţitul ca s-o taie felii.

Un fuior de abur s-a ridicat între ei şi Grace l-a împrăştiat cu palma.

— Ştii, Grace, cred că o să mă duc la Manchester. Am venit aici de peste Atlantic; un alt salt scurt peste Marea Irlandei n-o să mă omoare. Poate că tocmai am găsit cheia care dezleagă misterul.

31

William fusese informat de un coleg de călătorie că în Manchester plouă tot timpul. Dar n-avea de unde să ştie dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, căci aprilie tocmai se terminase, iar noua zi de mai răsărise cu un cer la fel de limpede şi de albastru precum apa unei piscine. Trăsese la o pensiune ieftină de la periferia oraşului, doar la o aruncătură de băţ de centru. Gazda îi dăduse o hartă şi desenase un cerc roşu, strident, în jurul destinaţiei sale. Stătea la etaj, într-un autobuz roşu, cu două etaje, o noutate care-l făcuse să rânjească cu gura până la urechi atunci când vehiculul uriaş, şuierător, a început să înainteze greoi pe Oxford Road. A coborât la Palace Theatre şi a desfăcut harta. S-a uitat în direcţia Pieţei St. Peter şi şi-a dat seama că a ajuns, exact cum îi spusese gazda, la uriaşa clădire a Bibliotecii Centrale din Manchester. A grăbit pasul spre clădirea circulară, impresionantă, în stil neoclasic. Intrarea cu portic în stil corintic era înaltă cât două etaje, cu şase coloane impozante, din piatră. Când a urcat treptele, avea impresia că pătrunde într-un palat roman, nu într-o bibliotecă municipală. Înăuntru se reuşeau splendoarea şi maiestuozitatea clădirii, cu finisaje lustruite de stejar şi nuc. A urcat scara uriaşă şi a intrat în Sala Centrală. Iniţial fusese cunoscută drept Sala de lectură, iar William nu-şi putea imagina un loc mai liniştit în care să te adânceşti în studiul literaturii sau unde să răsfoieşti, relaxat, ziarele de dimineaţă. Cu ceva emoţii, s-a apropiat de tânăra bibliotecară din spatele biroului.

— Bună dimineaţa, doamnă, mă întreb dacă mă puteţi ajuta.

— De asta sunt aici, a zâmbit ea. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am nevoie de copia unui certificat de naştere.

Bibliotecara, al cărei ecuson îi spunea lui William că răspunde la apelativul „Domnişoara Sutton”, a scos de sub birou un formular.

— Am nevoie de nişte informaţii. Mai întâi, vreţi ca certificatul să vă fie trimis prin poştă sau îl ridicaţi personal?

William a fost surprins de cât de simplu părea procesul.

— O să-l ridic personal, vă rog. Nu am o adresă permanentă aici, în Marea Britanie.

Domnişoara Sutton a zâmbit cu amabilitate.

— Mi-am dat seama că nu sunteţi din zonă. Sunteţi canadian?

— O să încerc să nu mă simt jignit, a glumit William. Sunt din SUA, din Vermont. Dar m-am născut în Irlanda, iar părinţii mei erau englezi.

Domnişoara Sutton s-a încruntat.

— E poveste lungă, a explicat William.

Fata i-a zâmbit strâmb.

— Va trebui să mi-o povestiţi cândva.

Dumnezeule s-a gândit William, *toate englezoaicele sunt aşa de directe?*

— Poate…

— Glumeam! Deci, cum vă numiţi?

William s-a adunat.

— William Lane.

— Şi numele de pe certificatul de naştere?

— Christina Skinner.

Pixul domnişoarei Sutton s-a mişcat încet pe hârtie, şi ea l-a întrebat, fără să ridice ochii:

— Data naşterii?

William era confuz.

— Data naşterii mele?

Fata i-a aruncat o privire tăioasă.

— Data naşterii Christinei Skinner.

— Păi, n-o ştiu exact. Ştiu doar că trebuie să fie undeva între aprilie 1919 şi martie 1920.

— Mai aveţi şi alte detalii? Adresa? Locul naşterii, numele tatălui?

William s-a simţit deodată ca un prost.

— Nu, este vreo problemă?

— Pentru mine nu e, dar dumneavoastră trebuie să mergeţi să căutaţi în indexul din Registrul General şi să vedeţi dacă o puteţi localiza pe Christina Skinner cea bună. Nu pot comanda o copie a unui certificat de naştere bazându-mă pe atât de puţine informaţii.

William a oftat.

— Şi cum pot face asta?

Domnişoara Sutton a arătat spre o masă din colţul sălii.

— Vă aşezaţi acolo şi eu o să vă aduc primele registre.

După două ore, William simţea că ochii lui nu vor mai fi vreodată în stare să privească spre orizont. Privitul atât de aproape făcuse ca vederea la distanţă să se înceţoşeze. Începuse să-l doară şi capul. Avea nevoie disperată de aer curat. S-a apropiat de birou şi i s-a adresat domnişoarei Sutton, pe numele mic:

— Karen, iartă-mă că te deranjez, a şoptit el. Trebuie să ies şi să iau un pic de aer. Poţi să ţii rezervată masa aceea pentru mine?

— Sigur că da. Cum merge?

— Am găsit două posibile Christina Skinner, dar mai am un registru de verificat. Mă întorc într-o jumătate de oră.

În timp ce hoinărea pe străzile din Manchester, se întreba dacă mama lui păşise vreodată pe caldarâmul acela. Era posibil să se afle în Manchester chiar acum? Şi ce se întâmplase cu tatăl lui, Billy? De ce o abandonase cu atâta cruzime pe mama lui, când avea mai multă nevoie de el? Nu părea un tată de care să fie mândru, asta era sigur. Gândul i-a zburat la Donald, rămas acasă în Vermont, lucrând neostenit la fermă ca să asigure traiul familiei, la mâinile lui bătătorite şi la

spatele lui gheboşat, mărturie a trudei sale. Obişnuitul sentiment de vină pentru ceea ce încerca să facă l-a năpădit iar şi l-a cuprins brusc un dor nestăvilit de casă. Tânjea după liniştea lui, după iubirea şi pacea din casa părintească, după aroma caldă şi casnică a prăjiturilor mamei, după mireasma dulce şi singurătatea pulsând în tâmple a colibei sale, unde prepara zahărul. Manchester era la depărtare de o lume de toate acestea. Începea să se îndoiască de înţelepciunea strădaniilor sale. Totuşi, în adâncul sufletului simţea dorinţa nestăvilită de a da la o parte vălul care îl împiedica să afle cum se născuse. Aflase deja cât de mult dorise mama lui să-l poată creste ea însăşi. Faptul că fusese obligată să-l dea împotriva dorinţei ei îl făcuse să se simtă deopotrivă disperat şi fierbând de furie. Trebuia să afle întreaga poveste a relaţiei dintre mama şi tatăl lui şi de ce fusese ea abandonată într-un fel atât de lipsit de inimă. Cu această hotărâre reînnoită a urcat încă o dată scările bibliotecii, ca să-şi continue căutarea.

Era aproape de ora închiderii, când William s-a apropiat din nou de Karen Sutton, cu o listă de trei posibile Christina Skinner. A împins-o spre ea, pe tejghea, cu o expresie îndârjită. Karen a cercetat-o rapid.

— Vrei să comanzi toate trei certificatele deodată?

William a cugetat un moment.

— Cât durează?

— Câteva zile, poate mai mult.

— Dacă le încerc pe rând, poate o să am noroc şi o să-l comand mai întâi pe cel corect, dar dacă acesta va fi abia ultimul, vor trece până atunci vreo două săptămâni. N-am bani să stau atâta în Marea Britanie şi, oricum, părinţii mei au nevoie de mine acasă.

— Îţi putem trimite certificatele în SUA, i-a sugerat Karen.

William şi-a frecat fruntea, în timp ce fata îl privea stăruitor, aşteptându-l să se hotărască.

—Nu vreau să te grăbesc, l-a anunţat ea. Dar biblioteca se închide în zece minute.

— Îmi pare rău, a spus William. Cred că o să le comand pe toate trei odată.

În timp ce Karen începuse să scrie detaliile, la birou i s-a alăturat o colegă, o doamnă cu un aer oficial, cu părul cenuşiu, îmbrăcată într-un compleu de tweed maro, cu un şirag de perle false în jurul gâtului. S-a uitat peste umărul lui Karen şi a apoi şi-a dat ochelarii spre vârful nasului, ca să vadă mai bine.

— Christina Skinner? Avem deja certificatul acesta de naştere. A fost comandat săptămâna trecută şi aşteaptă să fie ridicat.

Atât William, cât şi Karen s-au holbat la ea cu gura căscată, la auzul acestei veşti uluitoare. Karen s-a întors s-o privească drept în faţă.

— Îmi pare rău, doamnă Grainger, vreţi să spuneţi că avem deja aici un certificat de naştere al unei anume Christina Skinner?

Doamna Grainger nu şi-a ascuns nerăbdarea.

— Tocmai ce-am spus lucrul ăsta, nu-i aşa? Acum, treci şi eliberează biroul. Trebuie să încui.

Karen a adunat laolaltă un teanc de hârtii şi a strâns pixurile într-un pahar.

— Ar fi posibil să mă uit la el, ca să văd dacă este cel care îi trebuie lui William?

— În niciun caz. Certificatul acela a fost plătit şi este proprietatea persoanei care l-a comandat. Doar ea poate deschide plicul.

Karen şi-a ridicat privirea în tavan. Arăta de parcă se aşteptase la răspunsul acela. Doamna Grainger avea în mod sigur o manie pentru reguli şi regulamente oficiale.

— Când vine această persoană să ridice certificatul? a întrebat William.

Doamna Grainger a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. A fost ieri aici, aşa că poate veni mâine sau poimâine. Depinde cât de repede îi trebuie.

Oare era posibil ca certificatul acela să fie al mamei sale? William nu-şi putea închipui cine altcineva ar putea cere o copie a lui. Oare avea fraţi sau surori care încercau să dea de urma mamei? Sau poate că era Christina însăşi. Îl comandase ca să înlocuiască originalul? Era pentru o cu totul altă persoană? Avea nevoie disperată de răspunsuri. Doamna Grainger plecase de la birou şi era ocupată să pună nişte cărţi pe raft, la locul lor. William s-a aplecat spre Karen.

— Trebuie să ştiu cine a comandat copia aceea, a şoptit el.

Karen s-a întors şi s-a uitat dacă doamna Grainger era tot prinsă cu treabă. Se urcase pe o scară, încercând să ajungă la raftul de sus, ţinând în mână un tom foarte voluminos.

— Lasă-mă un minut, a răspuns fata.

A deschis larg un sertar de sub birou şi a tot scotocit înăuntru, până când a găsit o cheie. Apoi, fără să-şi ia ochii de la doamna Grainger, a traversat spre un dulap cu sertare şi l-a tras fără zgomot pe cel de sus. Degetele îi umblau rapide şi agere, în timp ce frunzărea prin dosare. A găsit ce căuta şi abia a avut timp să arunce un ochi la numele de pe plic, că doamna Grainger a şi strigat-o.

— Încă n-ai terminat, Karen?

— Strâng ultimele lucruri, doamnă Grainger, a răspuns ea, făcându-i cu ochiul lui William. Ne întâlnim afară, în cinci minute, i-a şoptit tânărului.

În centrul oraşului Manchester era oră de vârf, iar William se uita la oamenii care se îndreptau spre casele lor. Piaţa se umpluse de zgomote şi de fum de eşapament, în timp ce oamenii alergau spre autobuze şi maşinile claxonau nerăbdătoare. A auzit în spate zgomotul unor tocuri înalte

clănţănind pe piatră şi s-a întors s-o salute pe Karen. Ea l-a luat de braţ şi l-a tras pe stradă, uitându-se pe furiş peste umăr.

— E chiar în spatele meu, a şoptit ea.

L-a împins în pragul unui magazin, în timp ce doamna Grainger a trecut pe lângă ei, cu capul în pământ. William şi Karen au răsuflat uşuraţi şi fata a început să chicotească.

— Mă simt ca un contrabandist internaţional de arme.

William a zâmbit.

— Ai reuşit să-l vezi? Numele persoanei care a comandat certificatul?

— Da. A fost comandat de o anume doamnă Tina Craig. Îţi spune ceva?

William a scuturat din cap.

— N-am auzit niciodată de ea. Dar, pe de altă parte, nu cunosc pe nimeni aici, în Manchester. Poate e vorba de altă Christina Skinner.

— Poate da, poate nu. Există o modalitate de a afla.

— Care? a întrebat William.

— Vino iar mâine şi aşteapt-o să-l ridice.

— Şi dacă nu vine, totuşi? Poate că nu se va decide să ridice zile întregi, săptămâni poate.

Karen a dat din umeri.

— Depinde cât de disperat eşti să vezi certificatul acela

32

Înainte de a urca treptele bibliotecii. Tina şi-a scuturat umbrela. Strada strălucea de la apa de ploaie, care îi îmbibase tălpile subţiri ale sandalelor. Se blestemă că fusese atât de proastă. Ghetele ar fi fost o opţiune mai inspirată pentru astăzi, dar era luna mai, totuşi, şi refuzase cu încăpăţânare să revină la garderoba de iarnă în această perioadă a anului. Şi-a scos pudra din geantă şi a deschis oglinjoara. Părul lung îi atârna pe obraji şi aşa-numitul rimel rezistent la apă îi cursese în dâre lungi pe faţă. S-a şters sub ochi, în timp ce urca scările spre Holul Central. S-a apropiat de birou şi şi-a sprijinit umbrela de el, lăsând o baltă de apă pe podeaua lustruită. Şi-a trecut degetele prin păr şi i s-a adresat tinerei din spatele tejghelei:

— Bună, am venit să ridic o copie pe care am comandat-o pentru un certificat de naştere.

— Numele dumneavoastră?

— Tina Craig. C-R-A-I-G.

— Sigur că da. Vă rog să luaţi loc un minut.

Fata i-a indicat nişte fotolii din apropiere, apoi s-a întors spre un dulap cu sertare şi a căutat prin dosare. I-a zâmbit Tinei, în semn de scuză.

— Iertaţi-mă, trebuie să discut ceva cu colega mea.

Tina a făcut un semn cu mâna.

— Nicio problemă. Nu mă grăbesc.

William stătea ghemuit la masa din colţ, ascuns după un ziar. Karen a pocnit cu palma în masă şi el a ridicat privirea, tresărind.

— Hei! Ce naiba…

Karen i-a tăiat-o brusc

— E aici.

N-a mai fost nevoie de alte explicaţii. William s-a ridicat, a împăturit cu grijă ziarul sub braţ şi a

urmat-o pe Karen spre birou, unde fata a tras un plic din sertar.

— Doamnă Craig, a strigat ea. Acesta este certificatul dumneavoastră.

Femeia, care aşteptase pe un scaun, alături, a luat plicul şi l-a pus în geantă.

— Vă mulţumesc foarte mult. La revedere!

William a rămas cu gura căscată, amuţit, privind-o cum pleacă fără să arunce o privire înapoi. I-a aruncat lui Karen o privire intensă şi s-a hotărât pe loc.

— Trebuie să mă duc după ea.

A prins-o pe femeie sub portic, luptându-se cu umbrela.

— Scuzaţi-mă, doamnă. Mă întreb dacă am putea sta puţin de vorbă.

Ea s-a uitat în jur, surprinsă.

— De vorbă cu mine?

— Dacă nu vă supăraţi. Nu vă ţin mult.

A fost vrăjit de ochii ei albaştri, pătrunzători, accentuaţi acum de o dâră întunecată de rimel, conturată dedesubtul lor. Simţea cum apa i se prelinge pe sub guler, făcându-i să tremure fără să vrea. Femeia a făcut un pas spre el, oferindu-i adăpost sub umbrela ei. S-au privit drept în faţă, în tăcere, pentru un timp care a părut o eternitate, deşi nu trecuse decât o fracţiune de secundă. Doi străini care nu se văzuseră niciodată, împărţind un spaţiu de pe această planetă, nu mai mare decât o dală din pavaj. William a vorbit primul.

— Numele meu este William Lane şi te-am aşteptat ceva vreme.

— Toată viaţa ta, presupun.

William a încremenit pe moment, apoi a roşit când şi-a dat seama că remarca lui fusese greşit formulată.

— Oh, nu, nu asta am vrut să spun. Voiam să zic doar că te-am aşteptat să vii să ridici certificatul acela de naştere. Nu voiam să mă dau la tine sau lucruri de genul ăsta.

Femeia părea confuză.

— Îmi pare rău, am crezut că încerci să mă agăţi.

— Să te agăţ? s-a încruntat William.

Având în vedere faptul că vorbeau aceeaşi limbă, comunicarea se dovedea destul de dificilă.

— Ştii tu… să-mi dai întâlnire.

Şi-a strâns umerii şi a zâmbit vag. William i-a cercetat chipul. Deşi era frumoasă, fără îndoială, avea în ochi o anumită tristeţe.

— Uite, a spus el în cele din urmă. Putem s-o luăm de capăt? E vreun loc unde am putea să stăm de vorbă?

— O, nu prea ştiu.

— Te rog, a rugat-o William. Este important. Nu durează mult.

— Păi, este o cafenea în colţ. Cred că putem merge acolo.

— Perfect, a spus William. Mergem?

După ce s-au instalat la o masă, cu cafelele dinainte şi după ce au fost rostite toate formulele necesare de politeţe, William a început să-şi depene povestea.

— Am venit aici din America, în speranţa că voi da de urma mamei mele naturale. M-am născut în 1940 într-o mănăstire din Irlanda şi mi s-a spus că numele mamei fost Bronagh Skinner.

Tina s-a foit în scaun când a auzit numele Skinner, dar nu l-a întrerupt. William a continuat.

— Am fost la mănăstire, ca să văd dacă cei de acolo mă pot ajuta, dar n-a folosit la nimic. Călugăriţele nu mi-au dat niciun fel de informaţii. Totuşi, unei moaşe care lucrează acolo i s-a făcut milă de mine şi s-a oferit să mă ajute. Şi-o amintea pe mama, pentru că era o englezoaică de aici, din Manchester. Iar numele ei nu era Bronagh, ci Christina. Am venit la bibliotecă să comand o copie a certificatului ei de naştere şi am aflat că mi-o luaseşi înainte. Nu ştiu dacă este aceeaşi

Christina Skinner pe care o caut şi eu, dar mă întreb dacă m-ai lăsa să mă uit pe el.

Tina ştia deja că certificatul de naştere era al mamei lui William. Şi Alice Stirling, şi Maud Cutler îi spuseseră că Chrissie fusese trimisă în Irlanda, în dizgraţie. S-a aplecat să-şi ia geanta. William a aşteptat nerăbdător ca ea să caute înăuntru, dar Tina nu a scos plicul pe care i-l dăduse Karen Sutton, ci un altul, îngălbenit, pe care i l-a întins solemn peste masă.

— Cred că ar trebui să citeşti asta.

Când l-a ridicat, lui William îi tremurau mâinile.

— Îi este adresat domnişoarei C. Skinner.

— Mama ta, a confirmat Tina.

— Nu înţeleg.

— Citeşte! După aceea o să-ţi explic totul.

El a scos scrisoarea din plic cu multă grijă şi a despăturit-o. Înainte de a începe să citească, s-a uitat la Tina. Ea şi-a ţinut respiraţia până când William a citit scrisoarea, mai întâi în diagonală, iar apoi s-a apucat s-o recitească mai atent. După ce a parcurs-o a doua oară, a pus-o pe masă, între ei, şi a netezit hârtia.

— De unde o ai?

— Lucrez într-un magazin pentru săraci şi cineva a lăsat un sac de haine vechi pe trepte, la uşă. Înăuntru era un costum şi, îndesată în buzunarul hainei, era scrisoarea asta.

Tina a bătut în ea cu degetul arătător.

— După cum poţi vedea pe plic, nu a fost trimisă niciodată. Când am deschis-o, am fost atât de mişcată de cuvintele de acolo şi atât de nedumerită de motivul pentru care Billy n-a mai trimis-o, încât am jurat să încerc s-o găsesc pe Chrissie şi să-i dau eu însămi scrisoarea.

Tina a roşit uşor.

— Poate crezi că nu mă priveşte, dar a trezit ceva în mine.

William s-a uitat din nou la scrisoare.

— Copilul acela despre care vorbeşte sunt eu.

Avea ochii plini de lacrimi.

— Am crezut că a abandonat-o pe mama. Ea a crezut că nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. Grace mi-a spus că ea n-a încetat să-i ducă dorul, chiar şi atunci când credea că s-a purtat aşa de urât cu ea, iar acum am găsit asta.

A ridicat scrisoarea şi i-a mirosit parfumul.

— De ce nu a trimis-o. Tina? Ce s-a întâmplat cu el?

Tina ştia că nu-i aşa de uşor să-i dea vestea.

— După ce am găsit scrisoarea, am trecut pe la numărul 180 din Gillbent Road şi, mă crezi sau nu, părinţii lui Billy încă locuiesc acolo.

Ochii lui William s-au mărit de uimire.

— Bunicii mei sunt aici, în Manchester?

— Da, William, aici sunt.

Tina a zâmbit scurt când i-a văzut încântarea, dar a continuat solemn.

— Bunica ta, Alice Stirling, mi-a vorbit despre Billy. Împreună cu soţul ei l-a adoptat când avea zece luni. I-am arătat lui Alice scrisoarea şi ea şi-a amintit când a scris-o Billy; de fapt, a fost ideea ei. A doua zi, el s-a dus acasă la Chrissie şi a vorbit cu mama ei, dar aceasta nu ştia nimic de scrisoare. A fost distrus când a aflat că Chrissie fusese trimisă în Irlanda şi a implorat-o pe doamna Skinner să-i dea adresa. Ea i-a promis că o va contacta pe fată în numele lui.

— Şi ce s-a întâmplat? a întrebat William, nerăbdător. Au luat legătura?

Tina a dat din cap.

— Mabel Skinner a murit în noaptea aceea, în timpul
perioadei de camuflaj, şi, din câte ştiu, n-a mai apucat să ia legătura cu fiica ei.

A scotocit din nou prin geantă şi a scos fotografia lui Billy pe care i-o dăduse Alice Stirling.

— Acesta este tatăl tău.

William a luat poza şi a studiat-o cu atenţie.

— Era un bărbat chipeş, a zis în cele din urmă. Ştii ce s-a întâmplat cu el?

Tina s-a îmbărbătat.

— Mă tem că a fost ucis în luptă, în 1940. Îmi pare rău.

William nu-şi mai putea stăpâni lacrimile, care îi curgeau de-acum pe obraz; şi le-a şters doar cu dosul mânecii. Tina i-a întins un şerveţel din cutia de pe masă.

— A fost un om bun, William. Nu a abandonat-o pe mama ta. A iubit-o şi a vrut să fiţi o familie. Alice a spus că ar fi fost un tată minunat.

— Dar mama n-a aflat niciodată. Dacă ar fi primit scrisoarea asta, lucrurile ar fi putut sta altfel.

— Ştiu. De aceea am încercat atât de mult s-o găsesc şi să-i dau scrisoarea.

— Deci ăsta-i motivul pentru care ai comandat copia certificatului de naştere?

Tina a dat din cap. I-a spus lui William despre vizita la Wood Gardens şi despre întâlnirea cu Maud Cutler.

— Maud îi cunoştea bine pe cei din familia Skinner. Mi-a vorbit despre temperamentul înfricoşător al doctorului Skinner şi despre cum a fost trimisă Chrissie în Irlanda.

— Este de necrezut, Tina. Îţi mulţumesc tare mult că ţi-a păsat de toate astea. Ai fi putut, pur şi simplu, să arunci scrisoarea aceea în gunoi, dar faptul că ţi-ai făcut timp să încerci s-o găseşti pe mama este atât de…

Căuta cuvântul corect.

— Ei bine, este de-a dreptul remarcabil.

— Am găsit scrisoarea acum mai bine de un an şi m-a intrigat încă de la început.

Tina a luat o înghiţitură de cafea şi s-a uitat la picăturile de ploaie care se scurgeau pe geam. Sticla se aburise pe interior şi ea a desenat absentă cu degetul o linie de-a lungul ramei ferestrei.

— În orice caz, s-au întâmplat multe în viaţa mea, în ultimul timp, aşa că am lăsat-o deoparte.

Când am redescoperit-o mi-a trecut prin cap că poate Chrissie nu vrea să fie găsită. Dacă are o căsătorie fericită şi nu vrea să i se amintească de trecut?!

— Mi-a trecut şi mie asta prin minte, a recunoscut William.

— În cele din urmă, m-am hotărât să încep cu certificatul ei de naştere. M-am gândit că mă pot răzgândi oricând, mai târziu.

Tocmai atunci, la masă a apărut o chelneriţă al care şorţ, cândva alb, era pătat de ceai şi cafea.

— Scuzaţi-mă, a început ea. Nu vreau să mă distrez sau lucruri de genul ăsta, dar mai comandaţi ceva? Aşteaptă oameni la coadă pentru mese, vedeţi?

Şi a gesticulat spre uşă, unde un rând întreg de oameni iritaţi se uitau spre ei. William s-a ridicat.

— Îmi pare foarte rău. Am fost puţin luaţi de val.

A ajutat-o pe Tina să-şi pună haina de ploaie şi i-a făcut semn să o ia înainte spre ieşire. Odată ieşiţi în stradă, au rămas uitându-se unul la celălalt, fără să ştie ce să spună în continuare. Ploaia se oprise şi norii subţiri se îndepărtaseră, lăsând la iveală un soare care încerca să-i străpungă timid.

— Mergem să ne plimbăm puţin? a sugerat William. Nu te reţin, nu? Este cineva care te aşteaptă? Un soţ? Un iubit?

Tina a adat din cap.

— Nu-i nimeni. Haide, mergem în grădinile Piccadilly şi o să găsim acolo un loc unde să ne aşezăm.

Au găsit o bancă destul de retrasă şi s-au uitat preţ de câteva clipe la funcţionarii care treceau grăbiţi pe lângă ei, în mâini cu pungi de hârtie maro cu sendvişuri şi fructe pentru un prânz timpuriu.

— Spune-mi, cum ai reuşit să identifici certificatul de naştere al mamei, din moment ce nu-i ştiai decât prenumele?

Tina a zâmbit.

— Păi, după cum ţi-am spus, primul loc în care m-am dus a fost Wood Gardens, unde am întâlnit-o pe Maud Cutler. Ea mi-a spus numele părinţilor lui Chrissie. Mi-a mai spus şi unde e îngropată Mabel. Încă îi mai pune flori pe mormânt, în fiecare an. Ştii, Mabel a salvat viaţa fiului lui Maud. Era tare mititel când s-a născut.

Şi-a închis ochii o clipă; îşi amintise de fetiţa ei.

— Te simţi bine? a întrebat-o William.

— Sunt în regulă. Doar că… Nimic. Oricum, după ce am aflat numele părinţilor, n-a fost greu să dau de urma certificatului de naştere. Vrei să aruncăm un ochi pe el?

William uitase complet de certificat.

— Da, te rog!

Tina a desfăcut certificatul pe genunchi şi William s-a aplecat, să se uite mai bine.

— Ăsta e numele care îmi trebuie, a spus el, încântat. Îmi dai voie?

A luat certificatul şi l-a studiat îndeaproape.

— McBride. Ăsta era numele de fată al mamei lui Chrissie, aşa că trebuie să fie şi numele mătuşii ei. O să mă ajute enorm atunci când mă voi întoarce în Irlanda. Familia McBride. Cineva trebuie să-şi amintească ceva, a adăugat cu ochii strălucindu-i de încântare.

Când i-a înapoiat Tinei certificatul, îi tremurau mâinile.

— O s-o găsesc pe mama!

Tina i l-a dat înapoi.

— Poţi să-l păstrezi, a zis ea, apoi a scotocit puţin prin geantă. Şi poţi să le păstrezi şi pe astea, a adăugat, întinzându-i scrisoarea şi poza lui Billy. Succes, William!

S-a ridicat apoi şi i-a întins mâna.

— A fost o plăcere să te cunosc.

William a sărit în picioare într-o clipită.

— Vino cu mine, a izbucnit el.

Tina a făcut un pas înapoi, şocată.

— Adică te rog, vino cu mine! În Irlanda. N-aş fi ajuns până aici fără tine şi mi-ar plăcea mult să fim împreună, ca să vezi cum se va termina toată povestea.

Tina ştia că este absurd să se gândească măcar să facă tot drumul acela alături de un bărbat pe care abia dacă-l cunoştea. Ea îşi făcuse partea ei. De fapt, făcuse mai mult decât ar fi făcut oricine altcineva. Nu-i datora nimic, şi totuşi stătea acolo, uitându-se drept în ochii lui căprui, dându-şi seama, dintr-odată, cât de mult semăna cu taică-său. Asemănările erau uimitoare. Billy era mort, dar fiul lui era aici, în faţa ei, cerându-i să-l însoţească într-o călătorie pe care trebuie s-o fi plănuit toată viaţa lui. Iar ea o făcuse posibilă. Îi dăduse informaţiile de care avea nevoie ca să-şi găsească mama. Simţea un val de entuziasm pe care nu-l mai simţise de multă vreme. Era o idee nebunească, impulsivă şi total ridicolă. Şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs:

— William, ar fi o onoare pentru mine.

33

Tina s-a opintit să deschidă uşa grea, vopsită în verde, a cabinei telefonice, şi s-a simţit imediat recunoscătoare pentru liniştea de sanctuar pe care a găsit-o înăuntru. Era ceva în cabinele telefonice care o liniştea imediat. Un sentiment de întrerupere a legăturilor cu lumea de afară, un loc unde să-şi adune gândurile şi să reflecteze la haosul neîntrerupt de afară. Desigur, în cele mai multe dintre cabinele telefonice din Manchester mirosea a urină stătută, dar aceasta, din Tipperary Town, era pur şi simplu minunată, fără miasme respingătoare care să-i amorţească simţurile. A ridicat receptorul negru şi gros şi a început să formeze numărul. După câteva ţârâituri, a blestemat încet când a auzit la celălalt capăt vocea Sheilei. Nu-i mai rămânea decât să mai bage o monedă în aparat.

— Sheila? Sunt Tina. Poţi să mi-l dai pe Graham?

Din fericire, Sheila se găsea în obişnuita ei stare de morocănoşenie şi abia dacă a mormăit ceva înainte de a lăsa receptorul jos, ca să-şi strige soţul. Tina se legăna pe vârfurile picioarelor, aşteptând ca Graham să vină la telefon.

— După o veşnicie, i-a auzit vocea. Tina?

Înainte de a apuca să spună vreun cuvânt, s-a auzi un ţiuit. A băgat o altă monedă.

— Bună Graham! Ascultă, n-am prea multe monede aşa că o să fiu scurtă. Ai primit biletul meu?

— În dimineaţa asta. Ce Dumnezeu cauţi în Irlanda?

— E poveste lungă. Îţi aminteşti de scrisoarea pe care am găsit-o anul trecut?

— Nu, ce scrisoare?

Tina a mormăit în sinea ei.

— Am găsit o scrisoare veche în buzunarul unei jachete care fusese donată pentru magazin. Sunt sigură că ţi-am zis de ea.

— Nu-mi amintesc, dar ce-are de-a face cu faptul că ţi-ai luat tălpăşiţa în Irlanda?

Bip… bip… bip… Tina începea să-şi piardă răbdarea. A mai îndesat câteva monede în aparat.

— Trebuie să mă grăbesc, Graham. Când o să ţiuie din nou, o să se întrerupă. Nu mai am monede. Ascultă fără să spui nimic. OK? Ca să scurtez povestea, am venit în Irlanda ca să iau urma femeii pentru care a fost scrisă scrisoarea. Sunt cu fiul ei, care o caută şi el. Voiam doar să ştii că sunt bine şi să nu-ţi faci griji pentru mine.

Graham părea buimăcit de-a binelea.

— Cu cine eşti? Când te întorci?

Ţiuiturile au revenit pentru ultima dată. Tina i-a ignorat întrebările şi s-a grăbit să-şi ia la revedere.

Când să pună receptorul în furcă, a mai apucat doar să-l audă strigând în telefon:

— Niciodată n-o să încetez să-mi fac griji pentru tine!

William o aştepta în salon, în pensiunea doamnei Flanagan.

— E totul în regulă? Vrei nişte ceai?

Avea gura plină şi cuvintele i-au ieşit înăbuşite.

Doamna Flanagan adusese o tavă cu un ceainic uriaş şi prăjituri calde cu cartofi şi somon afumat, iar William se îndopa pofticios. A înghiţit, s-a şters la gură cu dosul palmei şi a încercat din nou.

— Iartă-mă. Prăjiturile astea cu cartofi sunt delicioase. Ai reuşit să vorbeşti cu prietenul tău?

Tina s-a aşezat lângă el pe canapea şi şi-a turnat o ceaşcă de ceai.

— Am reuşit, mulţumesc. I-am lăsat un bilet în care îi spuneam unde am plecat, dar îşi face griji pentru mine.

William a mai luat o înghiţitură.

— Graham ăsta e vreun fost iubit?

Din gură i se împrăştiau firimituri, iar Tina s-a încruntat.

— Voi, americanii, vorbiţi mereu cu gura plină?

William a luat o înghiţitură de ceai şi a rânjit.

— Iartă-mă. Este un obicei groaznic, ştiu. Mă tem că nu sunt prea rafinat, ci doar un băiat de la ţară, într-adevăr.

Ea s-a uitat la ceas.

— E abia patru după-amiază. Ce masă e asta pe care o iei? Prânz târziu, cină devreme?

— E vina doamnei Flanagan. Îşi închipuie că trebuie să mă îngraşe.

A ridicat din umeri şi Tina a zâmbit.

— Ca să răspund la întrebarea ta de mai devreme, Graham este doar un prieten foarte bun. M-a susţinut foarte mult în ultimul an şi ceva şi îi datorez foarte mult. N-ar fi corect din partea mea să plec şi să nu-i dau de veste că sunt bine.

— Atunci, ţi-e mai degrabă ca un tată? a întrebat William.

Tina s-a gândit puţin.

— Cred că mai mult ca un frate.

Doamna Flanagan a băgat capul pe uşă.

— Mai vreţi ceva?

— Sunteţi foarte amabilă, doamna Flanagan, dar cred că avem destule aici.

— Foarte bine. Doar să mă strigaţi dacă mai vreţi.

Şi femeia s-a retras, lăsându-i iar singuri pe Tina şi William.

— Deci, care e planul? a întrebat Tina.

— Păi, mâine-dimineaţă te duc s-o cunoşti pe Grace Quinn. Până la urmă, dacă n-ar fi fost ea, n-aş fi venit niciodată la Manchester şi nu ne-am fi întâlnit. O să vedem dacă îşi aminteşte de familia McBride şi de locul unde trăiau.

Tina a zâmbit.

— Sună ca un adevărat plan.

Tina s-a gândit că locuinţa lui Grace Quinn era încântătoare şi poza ei s-ar fi putut afla foarte bine pe *o* cutie de ciocolată sau pe un puzzle. Pereţii din piatră alba erau frumos poleiţi de lumina strălucitoare a soarelui şi a simţit nevoia să-şi umbrească privirea în timp ce se îndreptau, pe poteca pietruită cu bolovani de diferite forme, spre uşa vopsită în roşu-aprins, perfect încadrată de glicina de un albastru-fumuriu. Odată intraţi, au fost întâmpinaţi cu multă căldură de Grace, încântata că William a adus-o pe Tina cu el. S-au aşezat în jurul mesei din bucătărie, iar William şi-a scos carneţelul.

— Înainte de căsătorie, pe mama Christinei Skinner o chema Mabel McBride. Îţi spune ceva numele ăsta, Grace?

Femeia şi-a împreunat palmele în faţă, sprijinindu-le de masă, şi s-a gândit bine. Îşi dorea cu disperare să nu-l dezamăgească pe tânărul acesta şi pe fata cea drăguţă pe care o adusese cu el, dar trebuia să recunoască: nu cunoştea pe nimeni cu numele McBride.

— Îmi pare rău, William. Îmi pare foarte rău, dar numele nu-mi spune nimic.

William a încercat să-şi ascundă dezamăgirea.

— Nu-ţi face griji! Am ajuns până aici şi n-o să renunţ acum. Am aflat atât de multe în Manchester, încât n-o să-ţi vină să crezi.

A frunzărit prin carneţel şi a scos scrisoarea lui Billy.

— Uite, citeşte asta!

Grace şi-a pus ochelarii pe vârful nasului şi a citit scrisoarea.

— E incredibil. De unde o ai?

Tina i-a explicat cum a ajuns scrisoarea la ea şi că ea a fost cea care a găsit certificatul de naştere al lui Chrissie.

— Ai avut dreptate, Grace, a exclamat William. Tatăl lui Chrissie a fost medic, iar soţia lui era moaşă.

— Biata fată, habar n-a avut că Billy voia să s-o ia de soţie. Când mă gândesc la suferinţa prin care a trecut în timpul naşterii, la tristeţea din ochii ei, care n-a părăsit-o niciodată… Când te-a ţinut pentru prima dată în braţe, William, am ştiut că era nespus de încântată, iar zâmbetul ei a umplut toată încăperea, dar ochii, ştii tu… Era în ei o durere care nu avea să treacă vreodată.

Grace şi-a şters nasul cu zgomot.

— Ce nu pot înţelege este de ce Billy nu a trimis scrisoarea. Adică, e scrisă cu atâta dragoste şi sensibilitate, pur şi simplu nu pot să cred că n-a trimis-o.

Tina i-a explicat că Alice Stirling îşi amintea că Billy a ieşit să pună scrisoarea la poştă, dar era la fel de nedumerită ca toţi ceilalţi asupra motivului pentru care s-a răzgândit.

— N-am mai auzit niciodată în viaţa mea o poveste atât de impresionantă, a suspinat Grace. Ştiţi ce s-a întâmplat cu Billy?

Tina şi William s-au uitat unul la celălalt. William a fost cel care a vorbit.

— A fost ucis în luptă, în 1940.

Şi-a deschis din nou carnetul.

— Asta-i poza lui.

Grace s-a uitat la bărbatul chipeş, în uniformă militară.

— Arăţi exact ca el, William, a fost tot ce-a reuşit să spună.

A împăturit scrisoarea în două şi a dat să i-o întindă lui William, dar apoi s-a oprit.

— O, ia uite, e ceva scris pe spate.

S-a uitat cu atenţie la scrisoare.

— Nu scrie decât „iartă-mă”.

William a luat scrisoarea şi a cercetat-o din nou.

— N-am observat mai devreme, tu ai văzut, Tina?

Amintindu-şi, Tina s-a crispat. A simţit senzaţia cunoscută de repulsie crescând înăuntrul ei. Începea cu un nod în stomac şi creştea până când

ajungea să-i ardă fundul gâtului şi o făcea să verse. Şi-a pus palma pe gură.

— Tina? Te simţi bine?

Simţea cum buza de sus îi este acoperită de broboane de sudoare şi tot trupul i se încrâncenează de scârbă.

— Sunt b-bine… a îngăimat ea, apoi s-a ridicat. Grace, pot să mă duc la baie?

Grace s-a uitat la William cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Sigur, draga mea, pe-aici.

Tina s-a refugiat în toaletă şi şi-a dat cu apă rece pe faţă. Gâtul şi pieptul i se înroşiseră, iar faţa i se făcuse stacojie şi se acoperise de pete. S-a prins de marginea chiuvetei şi a respirat adânc, încercând să-şi domolească bătăile inimii. Rick murise de cinci luni, dar avea încă puterea de a-i stârni emoţii violente. Reuşise, în cea mai mare parte a timpului, să ţină în frâu ura pe care o simţea faţă de el. Nu voia s-o lase s-o devoreze şi să definească ceea ce era. Rick îi sabotase ultimii cinci ani din viaţă şi era hotărâtă să nu-i permită să facă acelaşi lucru cu următorii cinci.

Când şi-a revenit, s-a întors în salonaş şi i-a găsit pe William şi pe Grace la masă, cu o farfurie cu fursecuri cu unt, calde şi pufoase, aşezată între ei. Se părea că ospitalitatea irlandeză era centrată pe mâncare. Când a auzit-o intrând, William s-a întors spre ea.

— Ne uităm pe o hartă, Tina. Am marcat mănăstirea, e aici, uite.

I-a arătat locul însemnat cu cruce roşie.

— Deci… ştim că mătuşa lui Chrissie locuia undeva destul de aproape, dar asta poate însemna, la ţară, o distanţă de câţiva kilometri.

A verificat scara la care era desenată harta şi a tras un cerc în jurul locului unde se afla mănăstirea.

— Asta este suprafaţa pe o rază de trei kilometri.

Apoi a trasat un alt cerc, mai larg.

— Iar asta este suprafaţa pe o rază de opt kilometri

S-a lăsat pe spate, ca să se uite la ce făcuse.

— Este destul de aproximativ, dar fără compas asta e tot ce pot face.

— Fratele meu trece pe aici diseară, i-a anunţat Grace. O să-l rog să ne marcheze toate barurile din cele două cercuri şi acelea pot fi punctul nostru de plecare. Comunităţile rurale se încheagă în baruri şi acestea chiar sunt izvor de informaţii.

William i-a zâmbit Tinei.

— Eşti pregătită pentru aşa ceva?

Tina i-a zâmbit, la rândul ei.

— Bineînţeles.

Entuziasmul lui era contagios şi era prea târziu ca să mai dea înapoi. Habar n-avea dacă vor reuşi să dea de urma mamei lui William, dar voia să fie alături de el, indiferent de rezultat.

34

William şi Tina s-au aşezat la o masă în Malt Shovels, al treilea bar pe care îl vizitau. Fratele lui Grace marcase ascultător pe hartă toate localurile, patru în cercul interior şi trei în cel exterior. Asta însemna că erau şapte baruri pe o rază de opt kilometri în jurul mănăstirii. William şi-a luat halba de Guinness şi a sorbit o înghiţitură.

— Localul ăsta trebuie să aibă un patron întreprinzător, chiar serveşte şi mâncare. Să comandăm ceva? Sunt lihnit.

Tina a râs.

— Te mai gândeşti vreodată şi la altceva? N-am cunoscut niciodată pe cineva care să mănânce atât de mult. Cred că ai vreo tenie!

— Toată plimbarea asta din cârciuma în cârciumă mi-a stârnit pofta de mâncare, s-a apărat el, arătând spre tăbliţă. Uite, cică au o excelentă tocană irlandeză, iaca ia.

Tina l-a împuns în joacă în coaste.

— Începi să vorbeşti ca irlandezii.

William a sorbit iar din bere.

— Sunt irlandez, nu? Născut, nu crescut.

A ridicat paharul spre barman, care a dat din cap şi a început să-i umple altă halbă.

— Eşti sigur că mai vrei una? Mai aveam încă un bar de văzut în seara asta şi nu cred că vrei să te prindă beat pe bicicletă.

— Cred că ai dreptate. Ascultă, hai să comandăm ceva de mâncare şi apoi să punem nişte întrebări pe-aici. Pare ceva mai promiţător decât ultimele două locuri.

Tina a încuviinţat.

— În regulă. Eu o să iau o salată cu brânză. Mai vreau să las nişte loc pentru asta.

A arătat spre meniul de pe masă, iar William s-a aplecat, să vadă mai bine.

— Budincă de pâine cu unt. Ce naiba e asta? şi-a încreţit nasul, părând dezgustat.

— Aşteaptă şi-o să vezi. O să cer două linguriţe. Îţi garantez că o să vrei şi tu.

Tina a privit melancolică în zare.

— Era specialitatea mamei. O făcea perfect, cu două felii de pâine albă unse cu unt cremos. Fructele erau cărnoase şi suculente, iar crema de vanilie, exact cât trebuia. Crusta de la suprafaţă era mereu uşor crocantă şi caramelizată şi, dacă mai rămânea ceva, era chiar mai bună rece, a doua zi.

William a zâmbit.

— N-ai vorbit niciodată până acum despre familia ta. Mai povesteşte-mi despre ei.

Tina a cules o scamă de pe mâneca puloverului, evitându-i privirea.

— Amândoi părinţii mei sunt morţi.

William era şocat.

— O, Dumnezeule, îmi pare rău, Tina. N-am vrut să te necăjesc.

— N-aveai de unde să ştii. Tata a murit când aveam şaisprezece ani, iar mama a murit şapte ani mai târziu. Ştii, ea n-a reuşit să treacă niciodată peste moartea tatei. Sună ca un clişeu, dar chiar erau suflete-pereche. Oricum, am fost singură la părinţi şi m-am trezit orfană la douăzeci şi trei de ani.

A reuşit să zâmbească vag.

— Aveam un serviciu bun, într-un birou, iar în weekend lucram la magazinul pentru săraci, aşa că nu duceam lipsă de oameni în jurul meu. Acum lucrez cu normă întreagă la magazin.

— Ce s-a întâmplat cu slujba de la birou?

Tina a ezitat.

— E poveste lungă. Am renunţat la ea când am rămas însărcinată.

William a făcut ochii mari de uimire.

— Ai un copil?

— Nu. S-a născut mort.

Instinctiv, William i-a luat mâna şi şi-a apăsat-o pe obraz.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Biata de tine! Dar tatăl copilului? Erai căsătorită?

Tins şi-a pierdut brusc pofta de mâncare.

— Da, eram, dar a murit şi el.

William era şocat de groază.

— Cât de multă suferinţă poate îndura un om?

Tina privea în gol, indiferentă.

— N-am vărsat o lacrimă după el.

A ridicat meniul.

— Deci comandăm ceva?

Soarele stătea să apună când William şi Tina au părăsit localul. Mirosul iute al gardului de păducel adăsta în aer şi seara de mai avea o uşoară adiere de răcoare.

— Ei, încă nişte timp pierdut, a declarat William, îndesându-şi pantalonii în şosete. S-a uitat spre Tina, care aranja coşul din partea din faţă a bicicletei lui Grace. Fusese tăcută în timpul cinei, iar William se blestemase că a deschis răni vechi.

— Mai rezişti să mergem la încă una?

Tina a ridicat privirea.

— Încă una?

— Ultima din cercul interior. Ne mai rămân numai trei dacă nu avem nicio satisfacţie în următoarea.

— Dacă eşti sigur că te ţine bicicleta!

Tina a chicotit, uitându-se spre bicicleta ruginită pe care William o împrumutase de la vecinul lui Grace. William s-a strâmbat.

— Ştiu. E cea pe care Noe a refuzat-o, fiindcă era prea demodată.

Tina a râs cu poftă.

— Eşti amuzant, William.

— Arăţi minunat când râzi. Îmi pare rău pentru adineauri, a dat el din cap în direcţia barului. Sper că nu mă consideri băgăcios.

— Era absolut normal să mă întrebi despre familia mea. Doar n-aveai de unde să ştii că

povestea o să capete proporţiile unei tragedii shakespeariene. Haide, să ne grăbim. Care-i următoarea destinaţie?

Ultimul bar din seara aceea nu era altceva decât o căsuţă acoperită cu paie. Avea ferestre mici, aşa încât în interior era întunecat şi ceţos, cu scândurile duşumelei atât de uzate, încât se vedea rumeguşul. Înăuntru se găseau vreo şase mese, în jurul cărora erau aşezaţi bătrâni care jucau domino sau doar se uitau în gol la halbele din faţa lor. Cu toţii au ridicat ochii când au intrat William şi Tina. William a dat din cap, luând-o pe Tina de braţ şi îndreptându-se împreună spre bar.

— Bună seara, a spus barmaniţa, care arăta de parcă ar fi fost mai în elementul ei în armată, dând ordine. Ce să vă aduc?

William s-a întors spre Tina.

— Oh, doar un suc de portocale pentru mine.

— Aduceţi două, vă rog!

Nu aveau unde să se aşeze, aşa că s-au sprijinit de bar, cercetând din ochi micuţa încăpere. Curiozitatea iniţială se epuizase, iar acum oaspeţii obişnuiţi ai locului se cufundaseră iar în ce făceau înainte. William s-a întors spre barmaniţă.

— Vă supăraţi dacă vă întreb ceva?

Avea acum o poezie de recitat, chiar dacă în primele trei baruri se dovedise lipsită de rezultate.

— Cunoaşteţi prin împrejurimi o familie cu numele de McBride, o familie de fermieri?

Barmaniţa s-a oprit din lustruitul paharului pe care îl avea în mână şi s-a încruntat.

— Cred că trebuie să fii mai clar. McBride nu este un nume prea neobişnuit pe aici.

William a oftat. Aceeaşi poveste în fiecare loc. Părea că, pur şi simplu, nu aveau suficiente informaţii.

— Mă tem că asta-i tot ce ştim. Familia se chema McBride şi locuiau într-o fermă mică din zonă, deşi asta se întâmpla acum peste treizeci de ani.

Barmaniţa a continuat să lustruiască energică paharul, în timp ce cugeta la informaţiile primite.

— Dar de ce vreţi să ştiţi?

William şi-a dres vocea.

— Încerc s-o găsesc pe mama. M-am născut acum treizeci şi patru de ani la mănăstirea St. Bridget şi am fost dat spre adopţie. Am fost trimis să locuiesc în America, dar m-am întors ca să încerc s-o găsesc pe mama.

Barmaniţa şi-a strâns buzele.

— Înţeleg. Presupun că ai încercat la mănăstire, dar n-a folosit la nimic.

William a aruncat o privire cunoscătoare spre Tina.

— Aşa se poate spune.

— Hai să vedem dacă ne putem descurca mai bine. Ziceaţi că s-a întâmplat acum treizeci şi mai bine de ani?

William şi Tina au dat din cap la unison. Barmaniţa a lăsat jos paharul şi a strigat la unul dintre bărbaţii care jucau cărţi. Acesta le-a lăsat jos şi s-a apropiat de bar.

— Ce este, Morag?

Femeia a dat din cap spre William şi Tina.

— Părinte, ăştia doi caută o anume familie pe nume McBride. Credeţi că-i puteţi ajuta?

— McBride aţi zis? Puteţi să fiţi mai clari?

Morag a zâmbit.

— Asta le-am spus şi eu.

S-a întors spre William şi Tina.

— Este părintele McIntyre, preot paroh. Dacă există cineva care vă poate ajuta, el e.

O jumătate de oră mai târziu, William şi Tina se găseau în faţa barului, cu o bucată de hârtie în mână. Părintele McIntyre nu-şi amintea de vreo familie McBride care să se potrivească sumarei descrieri făcute de William, dar ştia pe cineva care şi-ar fi putut aminti. William a citit numele pe care i-l dăduse preotul.

— Ei, asta-i sarcina pentru mâine.

A îndesat hârtia în buzunarul de la cămaşă şi a urcat pe rabla de bicicletă.

— Să sperăm că acest părinte Drummond ne poate ajuta să mai găsim o piesă a puzzle.

35

Când William şi Tina s-au întors la pensiune, doamna Flanagan, gazda lor, era deja în pat. William a bâjbâit sub preş şi a găsit cheia groasă. A mormăit şi a zăngănit în timp ce se străduia să descuie, apoi a tresărit când s-au strecurat amândoi tiptil pe hol, grijulii să n-o trezească pe doamna Flanagan.

— Ai vrea o ceaşcă de ceai? a şoptit el.

Tina a ezitat o secundă, apoi a dat din cap în semn de aprobare. Odată aşezaţi în camera din faţă, fiecare cu câte un pahar cu whisky în mână, s-au relaxat puţin şi vocile lor şoptite au fost înlocuite de un ton firesc. Tina şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Whisky-ul îşi făcuse drum spre stomacul ei şi mirosul îi evocase amintirea lui Rick. Nodul din gât o făcea să înghită greu şi a simţit cum îi dau lacrimile. S-a rugat în linişte ca William să nu observe, dar el era mult prea ager.

— Tina? Te simţi bine?

A venit repede lângă ea, pe canapea.

— Oh, Doamne, plângi.

Ea şi-a şters o lacrimă cu degetul mic şi s-a străduit să zâmbească.

— Sunt bine, William, serios, nu-ţi face griji.

El i-a luat paharul şi l-a pus pe măsuţa de cafea, apoi i-a luat mâinile într-ale lui.

— Din secunda în care te-am întâlnit am simţit tristeţea din tine. Se vede în ochii tăi, Tina. Eşti atât de frumoasă şi ai un zâmbet atât de minunat, dar nu zâmbeşti niciodată cu ochii.

I-a strâns mâinile şi mai tare.

— Ai fost atât de drăguţă cu mine, ai făcut tot drumul ăsta şi vreau să te ajut. Spune-mi care-i problema.

Bietul William! Arăta de parcă avea chiar el inima frântă şi nu era niciun dubiu că îngrijorarea lui era sinceră. Tina i-a arătat paharul de pe masă.

— Mi-l dai, te rog?

William i l-a întins.

— Vezi lichidul de aici?

A rotit paharul atât de violent, încât whisky-ul a trecut peste margine şi i-a aterizat în poală, dar n-a părut să observe.

— Lichidul ăsta, a continuat ea cu un ton şi mai înverşunat, pur şi simplu mi-a distrus viaţa şi a costat-o viaţa pe fetiţa mea.

William şi-a pus paharul jos, iar pofta de tărie i-a dispărut numaidecât.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat el, prudent. Aş vrea să te ajut, dacă pot.

Când s-a întors să-l privească, tonul i s-a îmblânzit.

— E prea târziu, William. E prea târziu. Am fost o mare proastă, oarbă la ceea ce era evident. Acum îmi dau şi eu seama de asta.

William i-a strâns din nou mâinile.

— Spune mai departe!

Tina a respirat adânc, şi-a eliberat mâinile din strânsura lui William, şi şi le-a şters pe coapse.

— Am fost o soţie abuzată William, a început ea.

Bărbatul a vrut să spună ceva, dar Tina i-a făcut semn
să tacă, punându-i un deget pe buze.

— Era limpede pentru toată lumea, mai puţin pentru mine. Graham, prietena mea Linda, şeful de la serviciu, vedeau cu toţii ce se întâmpla, numai eu nu. O, nu, eu eram convinsă că o să se schimbe şi de aia m-am întors la el, i-am dat şansă după şansă. După ce mă bătea, era mereu atât de spăşit, atât de umil şi incredibil de iubitor. Câteodată, chiar plângea din cauza felului în care se purtase cu mine şi îmi părea rău de el.

A dat din cap şi s-a oprit un moment, înainte de a continua.

— Desigur, de fiecare dată promitea că n-o să mai ridice mâna asupra mea, iar eu, ca o proastă, îl

credeam. Dar pe urmă îl irita ceva, de obicei vreun lucru mic şi lipsit de importanţă. Mă convingea că e vina mea, iar eu îl credeam că aşa e. Băutura a fost rădăcina tuturor relelor, desigur, dar era prea simplu să dea vina pe alcool. Era un agresor obsedat de control, care mă manipula în toate felurile posibile. Ani la rând m-am gândit să-l părăsesc, dar n-am avut curaj. Spunea mereu că o să mă urmărească şi mi-era frică rău de el. În plus, simţeam că l-aş abandona când avea mai multă nevoie de ajutor.

William se uita la ea respirând tot mai greu şi mai agitat, pe măsură ce-i asculta poveste.

— În orice caz, într-o zi mi-am adunat curajul şi am plecat. Dar adevărul era că mă simţeam singură. Îmi lipsea.

S-a întors spre William.

— Poţi crede una ca asta? Chiar îmi lipsea!

William a scuturat din cap, dar n-a spus nimic.

— Atunci s-a lăsat de băutură şi părea că viaţa lui a făcut o cotitură. Se descurca fără mine şi, nu ştiu de ce, lucrul ăsta m-a durut. Şi-a găsit un serviciu şi nu m-a hărţuit niciodată să mă întorc la el. S-a liniştit şi a devenit bărbatul pe care mi l-am dorit mereu. S-ar fi zis că nu mai avea nevoie de mine, dar jocul lui a fost cu bătaie lungă, evident. Apoi am aflat că sunt însărcinată şi n-am mai avut de ales decât să mă întorc la el. Cel puţin aşa mi-am spus eu mie. O vreme s-a purtat minunat şi eram atât de fericită. Şi el era la fel şi amândoi ne bucuram pentru copil. Ştiam că am luat decizia corectă, chiar dacă Graham şi Linda îmi spuneau că sunt nebună. Ce ştiu ei? îmi spuneam.

S-a chinuit să râdă batjocoritor.

— Ştiau destul de bine, după cum s-a dovedit.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui William era plină de emoţie.

Tina a arătat spre pahar.

— Asta s-a întâmplat. A început iar să bea. Mai întâi puţin, dar a fost o spirală către dezastru. Ar fi

trebuit să-mi dau seama, bineînţeles, dar aveam o perspectivă atât de idilică asupra căsniciei mele, încât îi găseam mereu scuze. Acum îmi dau seama că mă amăgeam singură, normal, dar asta este mintea de pe urmă. Când vezi lucrurile limpede, ca la lumina zilei.

William s-a îmbărbătat să-i pună următoarea întrebare:

— Ce s-a întâmplat cu copilul tău? Ziceai că era o fetiţă? Cum a… ştii tu…

Tina şi-a frecat faţa cu palmele, apoi s-a uitat la William. A tras adânc aer în piept şi i-a spus povestea, aşa cum s-au întâmplat lucrurile în ziua aceea îngrozitoare. William era îngrozit.

— Mi-e rău a şoptit el. Dacă Rick n-ar fi văzut scrisoarea lui Billy, poate că acum ai fi fost cu fetiţa ta.

S-a ridicat şi a deschis geamul, trăgând cu sete în piept aerul proaspăt. Tina a străbătut camera şi a pus mâinile pe umerii lui laţi.

— Eu nu mă gândesc aşa. Am învăţat să n-o fac. Rick era un agresor diabolic şi răzbunător şi orice lucru ar fi putut să-l dezlănţuie. Numai el este de vină, nimeni altcineva. Mi-a luat o vreme să accept asta, dar acum ştiu că aşa e. Convingerea asta mă ajută să merg mai departe, puţin câte puţin. Am fost victimă, alături de fetiţa mea, şi nimic din cele întâmplate nu e din vina mea.

William s-a întors şi a îmbrăţişat-o cu putere. Şi-a îngropat capul în părul ei lung şi negru. Mirosea a iarbă proaspăt cosită, amestecată cu o tuşă de foc de tabără la ceas de seară.

— Îmi pare atât de rău, a fost tot ce-a reuşit să spună.

Părintele Drummond nu era obişnuit să se trezească devreme. La vârsta de nouăzeci şi şase de ani simţea că are dreptul să stea în pat cât de mult doreşte, chiar toată ziua, dacă voia. Totuşi, în această dimineaţă, menajera-plus-sora-şefă-

absolută care îl slujea l-a informat că la ora zece va avea doi musafiri. Asta însemna că trebuie să se străduiască să se de jos din pat la ora opt, ca să poată fi îmbăiat, ras şi îmbrăcat la timp. S-a lăsat pe spate şi, în silă, a lăsat-o pe Gina să îl săpunească pe faţă cu spumă de ras. Ea a luat briciul şi i-a întins bine pielea, trecând lama peste ea. Filele de păr subţiri, cenuşii, erau uşor de îndepărtat, iar Gina ştergea lama briciului pe un şervet. La a doua atingere l-a ciupit uşor şi îndată câteva picături minuscule de sânge s-au amestecat cu spuma. Părintele Drummond nu era deloc amuzat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gina. Ai putea încerca măcar o dată să mă razi fără să am nevoie de transfuzie de sânge.

Gina a ţâţâit din buze şi şi-a văzut mai departe de treabă.

— Nu mai exagera, părinte! Oricum, nu înţeleg ce tot ai împotriva aparatelor de ras electrice. Ar fi mult mai uşor pentru mine să folosesc unul de-ăla.

— Am folosit briciul toată viaţa şi nu intenţionez să schimb acum acest lucru.

Gina a ridicat ochii în tavan, apoi, din vreo două mişcări, a terminat treaba.

— Gata, părinte Drummond, am terminat.

— Hmm… Mai am urechile la locul lor?

Gina nu l-a băgat în seamă şi s-a apucat să-i scoată bluza de pijama.

— Ai nevoie de una curată. Nu ştiu cum reuşeşti să te stropeşti aşa de tare pe piept. Deci, hai să vedem. Vrei să-ţi pui costum?

Pentru moment, părintele Drummond a părut buimăcit.

— Cine ziceai că vine?

Gina era exasperată.

— Ţi-am spus. Îl cheamă William Lane şi încearcă să dea de urma mamei lui. O chema Christina Skinner şi a fost trimisă aici din Anglia, să nască. A locuit cu sora ei, pe care o chema

McBride, şi a născut la mănăstire. Părintele McIntyre s-a gândit că poate îţi aminteşti de familia McBride, deşi mă îndoiesc foarte tare, având în vedere că acum nici zece minute ţi-am spus de el şi deja ai uitat.

Bărbatul s-a încruntat la Gina, în timp ce aceasta îl freca fără milă la subţiori cu un prosop aspru. Femeia nu ştia despre ce vorbeşte. Nu era nimic în neregulă cu memoria lui.

Gina i-a salutat cu căldură pe William şi pe Tina şi i-a condus în salonul din faţă. Bătrâna casă parohială era enormă şi înăuntru se simţea miros de mucegai. Tina a strâmbat din nas.

— Jumătate din camere sunt închise, a spus Gina, în semn de scuză. Numai părintele Drummond şi cu mine ne petrecem timpul pe aici.

— Totuşi, casa este foarte frumoasă, a spus Tina, observând lambriurile de stejar. E o clădire maiestuoasă.

Părintele Drummond îi aştepta lângă şemineu. În ciuda vremii frumoase de mai, un buştean trosnea pe foc şi bătrânul preot avea înfăşurată în jurul picioarelor o pătură de tartan. William a întins mâna.

— Sunt William Lane, părinte Drummond. Vă mulţumesc că aţi acceptat să vă întâlniţi cu noi. Ea este prietena mea, Tina Craig.

Tina a întins şi ea mâna, iar părintele Drummond i-a strâns-o scurt.

— Iertaţi-mă dacă nu mă ridic.

— Nicio problemă, a spus William. O să încercăm să nu vă reţinem mult. Credem că s-ar putea să cunoaşteţi familiile McBride de prin părţile-astea.

William i-a explicat cum decursese călătoria lui până atunci. I-a spus părintelui Drummond despre scrisoarea lui Billy. Despre cum jurase Tina să i-o dea lui Chrissie şi cum se întâlniseră ei doi în Manchester. Părintele Drummond a plecat ochii

atunci când William i-a spus cât de necooperante fuseseră măicuţele de la mănăstire.

— Vedeţi, părinte, a spus el, chiar sunteţi ultima noastră şansă. Ştiu că s-a întâmplat acum multă vreme, dar poate că aţi putea să vă gândiţi la cum a fost acum treizeci şi ceva de ani şi să ne spuneţi dacă vă amintiţi ceva, orice, despre vreo familie McBride. Dacă am putea găsi ferma unde a fost trimisă mama, poate că mai trăieşte cineva acolo care să-şi amintească ce s-a întâmplat cu ea şi unde s-a dus. Este ceva din povestea mea care vi se pare cunoscut?

Părintele Drummond s-a uitat la el multă vreme, apoi şi-a frecat tâmplele şi a închis ochii. William a crezut că a adormit. În cele din urmă, bătrânul preot a deschis ochii şi s-a uitat direct la el.

— Îmi pare rău, dar nu. Nu-mi amintesc de vreo familie McBride care să se potrivească descrierii tale.

William şi Tina hoinăreau de-a lungul drumului, spre staţia de autobuz.

— Ei, alt timp irosit. Acum ce facem?

Tina l-a strâns de braţ.

— Continuăm să căutăm, asta facem. Va trebui să ne extindem cercetarea. Mai avem de văzut barurile alea. O să dea norocul peste noi, mai devreme sau mai târziu.

În faţa optimismului ei, William a zâmbit.

— Mulţumesc, Tina. Chiar ştii cum să-mi ridici curajul.

Părintele Drummond continua să rămână aşezat lângă foc. Îşi prefirase lucrurile acelea în minte de mai multe ori şi reuşise să se convingă pe el însuşi că a făcut ceea ce trebuia. Îi promisese ceva lui Kathleen McBride şi avusese grijă să îndeplinească dorinţele din scrisoarea ei. Nu mai avea rost acum să dezgroape morţii. Ea n-ar fi dorit aşa ceva. A dat din cap cu hotărâre. Nu, nu

era nicio îndoială: făcuse ceea ce trebuia. Gina a băgat capul pe uşă.

— Eşti gata pentru prânz, părinte Drummond?

— Da, Gina. Cred că-s gata.

— Ce păcat că n-ai putut să-i ajuţi pe tinerii aceia. Ţi-am spus eu că nu mai ai memoria de altădată, dar nu m-ai crezut.

Părintele Drummond a zâmbit în sinea lui.

— Ai avut dreptate, Gina. M-a lăsat memoria de tot.

36

Spre sfârşitul lunii, William a ajuns fără tragere de inimă la concluzia că se terminase cu toate căutările. Nimeni din zonă nu-şi putea aminti de familia McBride căutată de el şi epuizase toate pistele. Era timpul să meargă acasă. Urmau să plece a doua zi, la prima oră. Tina era în dormitorul ei, împachetându-şi cu grijă lucrurile în valiză, când William a ciocănit la uşă. A netezit cămaşa pe care o ţinea în mână şi a întins-o peste celelalte lucruri.

— Intră!

William a băgat capul pe uşă.

— Ai terminat?

— Da, mai mult sau mai puţin, intră.

El s-a strecurat în cameră şi s-a trântit pe pat.

— Eşti bine, William?

A pus mâna pe umărul lui şi l-a strâns uşor. Bărbatul s-a întins şi i-a atins degetele, apoi şi le-a strecurat printre ale sale.

— Nu-mi vine să cred că n-am găsit-o. Am ajuns atât de aproape. Este atât de frustrant să fiu chiar lângă ea şi să nu pot s-o localizez.

Tina s-a aşezat lângă el şi a lăsat capul pe umărul lui.

— Să nu renunţi niciodată, m-ai auzit, William?

El a bătut-o pe genunchi şi s-a adunat.

— N-o să renunţ. Acum haide, să ne bucurăm de ultima noastră seară împreună.

— Chiar o să-mi fie dor locul ăsta, a spus William, pe când se întorceau acasă, câteva ore mai târziu. Vreau să spun că totul în Irlanda este atât de cald şi de ospitalier. Iar mâncarea…

S-a frecat pe burtă, în semn de apreciere.

— Dacă aş mai rămâne aici, aş ajunge să nu mai încap pe uşa hambarului.

Tina a râs şi şi-a strecurat braţul pe sub al lui.

— Mi-a plăcut fiecare clipă petrecută aici. A fost exact tonicul de care aveam nevoie şi ştiu că vom rămâne mereu prieteni. S-a oprit şi l-a privit direct. O să păstrăm legătura, nu-i aşa? Adică ştiu că avem un ocean între noi, dar ne putem scrie şi poate, la ocazii speciale, putem să vorbim şi la telefon. Ştiu că e scump, dar…

William i-a pus degetul pe buze.

— Hai să ne bucurăm de seara asta şi să nu ne gândim la plecarea acasă. Vrei să ne plimbăm puţin înainte de a ne întoarce la doamna Flanagan?

O ploaie scurtă de vară timpurie făcuse asfaltul să lucească, iar seara avea o umiditate aproape tropicală. Au mers spre parc şi s-au aşezat pe o bancă, sub o salcie care îşi făcuse bine treaba, păstrând banca aproape uscată.

— Nu-mi vine să cred că mâine, pe vremea asta, o să fiu acasă, a spus William.

— Trebuie să-ţi fie dor de părinţii tăi.

El a ezitat o secundă.

— Sigur că mi-e, dar mă simt ca şi când i-aş fi dezamăgit.

Tina s-a încruntat

— Cum aşa?

— Păi ei m-au susţinut atât de mult în dorinţa mea de a-mi găsit mama naturală, deşi ştiam că lucrul ăsta le stârneşte o mulţime de temeri, dar totul a fost degeaba. Ar fi trebuit să las lucrurile aşa cum erau.

Tina a făcut o pauză de o clipă.

— Atunci nu ne-am fi întâlnit niciodată.

William s-a gândit preţ de un moment la ce-i spusese.

— Să te întâlnesc pe tine a fost cel mai important lucru din călătoria asta. Nu-mi imaginez cum ar fi fost dacă aş fi trebuit să trec singur prin toate acestea. Dezamăgirea de a nu-mi fi găsit mama ar fi fost cu atât mai greu de îndurat dacă nu te-aş fi avut pe tine alături.

Ea s-a întins şi l-a mângâiat tandru pe obraz.

— Oh, William, a şoptit. Ne ştim de atât de puţin timp, dar mă simt ca şi cum ai fi deja parte din viaţa mea. După Rick, am crezut că n-o să mai pot avea niciodată încredere într-un bărbat.

A roşit uşor şi s-a întors.

— Ştiu că sună ridicol, dar sunt sigură că, după ce te vei întoarce în America, lângă familia ta, vei uita de mine.

William a râs scurt.

— Greşeşti, Tina. Nu te voi uita niciodată. În orice caz, n-o să renunţ să-mi caut mama. Sunt sigur că voi reveni în Irlanda într-o bună zi şi, bineînţeles, am bunicii în Manchester.

— Crezi că o să-i vizitezi? a întrebat Tina, plină de speranţă.

— Într-o bună zi.

— Atunci, să faci bine să mă cauţi, l-a împuns ea în coaste.

El s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— Haide, se face târziu. Ar trebui să ne întoarcem la pensiune.

Tina s-a ridicat de pe bancă. Când s-a îndreptat, a vrut să-şi tragă mâna, dar William a strâns-o mai tare şi ea n-a văzut niciun motiv să se opună. Aproape se întunecase când au ajuns pe strada doamnei Flanagan şi erau amândoi atât de pierduţi în gânduri, încât le-a luat o vreme până să-şi dea seama că gazda îi striga din prag. Încă ţinând-o pe Tina de mână, William a grăbit pasul.

— Ce este, doamnă Flanagan? a întrebat el, cu respiraţia tăiată.

— Aici eraţi, a exclamat ea. Vă aşteptam.

Chiar dacă era mult mai scundă decât William, i-a pus mâinile pe umeri şi l-a privit drept în ochi.

— În salonul din faţă este un domn. N-aş vrea să credeţi că mi-am făcut un obicei din a primi străini în casă, dar am făcut o excepţie pentru el.

William s-a încruntat.

— Continuaţi, a grăbit-o el.

— Am făcut excepţia asta pentru că voia să te aştepte pe tine. I-am spus că pleci mâine-dimineaţă, la prima oră, să ştii.

A făcut o pauză, a tras adânc aer în piept şi chipul i s-a lăţit într-un zâmbet larg.

— William, domnul acela care stă în camera din faţă spune că o cunoaşte pe mama ta.

PARTEA A TREIA

37

În ultimii treizeci şi cinci de ani, la Ferma Briar nu se schimbaseră prea multe. La urma urmelor, duceau un trai simplu, cu care amândoi locatarii se obişnuiseră. Sigur că lucrătorii veneau şi plecau, ca şi animalele, dar esenţa vieţii la fermă era aceeaşi. Era o muncă istovitoare, ceasuri întregi, care oferea recompense minore. Atunci când ajunsese aici, cu atâţia ani în urmă, Chrissie o văzuse ca pe o măsură temporară şi dacă i-ar fi spus cineva că se va afla tot acolo şi după treizeci şi cinci de ani, nu l-ar fi luat în seamă, zicându-şi că sunt închipuirile unui nebun.

Cum viaţa nu fusese prea blândă cu ea, găsise o oarecare mulţumire în familiaritatea împrejurimilor şi în bunătatea celui cu care îşi împărţea viaţa. Jackie Creevy fusese punctul ei de stabilitate, generos în loialitatea şi devotamentul lui, iar pentru Chrissie fusese un izvor permanent de tristeţe faptul că nu-i putuse oferi mai mult din ea însăşi. De multe ori de-a lungul anilor se oferise să plece, pentru ca el să-şi poată găsi o soţie, să aibă copii şi să facă din Ferma Briar un loc pentru propria familie, dar el nici nu voise să audă. Nu era vorba că nu ţinea la el. Dimpotrivă, era singura persoană pe care se putea baza. Atât de mulţi oameni o trădaseră în trecut. Tatăl ei, care trimisese în Irlanda, mama ei, care o abandonase complet în ciuda promisiunilor că va ţine legătura cu ea, şi mătuşa Kathleen, care aranjase să fie trimisă la mănăstire şi să îndure trei ani de iad pe care nu i-ar fi dorit nici celui mai aprig duşman. Şi apoi, bineînţeles, mai era şi Billy. Chiar şi acum, după tot acest timp, tot nu înţelegea de ce o respinsese cu atâta cruzime. Fusese atât de îndrăgostită de el şi ştia că şi el simţea acelaşi lucru, aşa că de ce oare schimbase copilul toate lucrurile astea?

Copilul. Nu existase nici măcar o singură zi în care Chrissie să nu se gândească la el. În ultima vreme încerca să şi-l imagineze om în toată firea, poate cu o familie a lui, în locul copilaşului mic şi înspăimântat pe care şi-l amintea. Ziua în care i-l luaseră şi îl duseseră la aeroportul Shannon pentru a începe o nouă viaţă a fost ziua în care Chrissie a murit cu adevărat pe dinăuntru. Timp de trei ani avusese grijă de el, apoi fusese nevoită să semneze că-l dă unui cuplu de americani care nu avea copii. Umilinţa şi degradarea regimului din mănăstire erau nimic în comparaţie cu suferinţa dezolantă pe care a simţit-o atunci când i-au luat de lângă ea preaiubitul băieţel. S-a luptat ca o nebună atunci când a trebuit să-şi ia ultimul rămas-bun. A reuşit să se stăpânească suficient cât să-l îmbrăţişeze pentru ultima dată înainte de a fi urcat în maşină. Băieţelul a întins mânuţele spre ea, prin uşa deschisă.

— Mami, eu nu vrea să plece. Te rog!

Chrissie s-a repezit spre el, dar era prea târziu. Uşa maşinii s-a trântit şi s-a simţit trasă înapoi, în timp ce privea vehiculul zdrobind uşor, în înaintarea lui, pietrişul de pe drum. Micuţul William s-a ridicat pe bancheta din spate şi s-a uitat pe fereastră, cu faţa strâmbată de durere, în timp ce plângea după mama lui. Chrissie nu putea auzi ce spune, dar feţişoara lui stacojie şi pătată i-a rămas întipărită pentru totdeauna în minte. Ştia că va fi bine îngrijit. Dar mai ştia şi că nicio mamă din lume nu l-ar putea iubi atât de mult ca ea. În cei trei ani în care fuseseră împreună îl copleşise cu toată grija ei şi-l făcuse centrul universului său. Poate că Billy nu dorise acest copil, dar ea avusese mai mult decât suficientă iubire să-i dea, cât pentru amândoi.

Desigur, de-a lungul timpului Chrissie încercase să ia urma băieţelului, dar călugăriţele erau de neclintit. Fusese obligată să semneze o scrisoare prin care ceda toate drepturile asupra lui şi se

angaja să nu încerce să-l contacteze niciodată în viitor. Această bucată de hârtie îi fusese fluturată de multe ori prin faţa ochilor, de-a lungul timpului.

Acum stătea în bucătărie, aşteptând ca ceainicul să înceapă să fiarbă. Era una dintre puţinele schimbări pe care le făcuse şi era mai mult decât bine-venită. Oala uriaşă din mijlocul încăperii, folosită ca să fiarbă apa, era dusă de mult, iar în locul fostei sobe aranjaseră frumos o maşină de gătit din metal. Într-adevăr, încă aveau nevoie pentru încălzit de turbă tăiată din mlaştină, dar cel puţin o băgau în cuptor şi Chrissie putea să închidă uşiţa, ca sa ţină deoparte fumul, cât de mult se putea. A turnat apa în ceainicul micuţ şi a aşteptat să se infuzeze. L-a auzit la fereastră pe Jackie, care intrase cu brişca în curte. Bătrânul Sammy murise cu mulţi ani în urmă, iar Jackie cumpărase calul de acum de la un târg de cai, pe când era doar un mânz neînvăţat, în vârstă de trei ani. Înalt de aproape doi metri, era un animal straşnic, închis la culoare, cu o dungă albă brăzdându-i faţa. Jackie spusese că l-a luat pentru că-i amintea de calul lui George Orwell, Boxer, din *Ferma Animalelor.* Îşi amintea că acel cal imaginar făcuse faţă cu stoicism nenorocirilor, fusese nespus de credincios şi muncise până când căzuse la pământ, efectiv. Îi spusese lui Chrissie că îşi numise calul după el, în speranţa că s-ar fi putut transmite ceva din conştiinţa aceea faţă de muncă.

Nu se transmisese. În toţi anii de muncă la fermă, Jackie s-a plâns că n-a întâlnit niciodată o fiară mai încăpăţânată, mai irascibilă şi mai leneşă. Boxer nu putea fi mai diferit faţă de cel de la care îşi luase numele.

Chrissie a traversat curtea cu două căni de ceai în mână şi i-a dat una lui Jackie. Boxer a fornăit la venirea ei şi a privit-o dintr-o parte, arătându-i albul ochilor. Chrissie a râs.

— Câteodată arată ca un diavol.

Jackie l-a bătut uşor pe crupă şi a luat cana cu ceai.

— E foarte bine, nu-i aşa, prietene?

Jackie vedea ce e mai bun în fiecare, om sau animal. Boxer a fornăit din nou şi a bătut în pământ cu copitele din faţă.

Bărbatul a ridicat cana.

— Îţi mulţumesc pentru ceai.

A luat o înghiţitură şi apoi s-a rezemat de gard.

— Mă gândeam… ce-ar fi să ieşim în oraş diseară, să mâncam ceva?

— Nu crezi că e un pic cam extravagant?

— Mă gândeam că ar fi drăguţ, ştii, să faci şi tu o pauză. Ar fi o ocazie bună să te găteşti o dată, să-ţi laşi părul liber, să ne distrăm. Cred că au trecut ani întregi de când n-am mai făcut asta.

Bietul Jackie, nu înceta niciodată să se gândească la bunăstarea ei. Câteodată îşi spunea că bunătatea şi generozitatea lui erau mai mult decât merita ea. O parte din ea îşi dorea să-l fi putut iubi aşa cum în mod evident o iubea el, dar inima ei fusese zdrobită ireparabil cândva şi nu mai voia s-o apuce iar pe drumul acela. Jackie a mai luat o gură de ceai, în timp ce aştepta un răspuns.

— În regulă, a spus ea, luminoasă. Hai s-o facem! Dă-le naibii de cheltuieli!

Faţa lui Jackie s-a destins într-un zâmbet larg şi i-a făcut cu ochiul.

— Ce fată bună!

Chrissie a zâmbit când l-a văzut aşa entuziasmat şi l-a strâns de braţ. Timpul fusese blând cu el, având în vedere anii de muncă grea pe care îi îndurase. Pe măsură ce îmbătrânise, trupul i se făcuse aspru şi costeliv, aşa cum au cei expuşi stihiilor în toate anotimpurile. Părul lui roşu era acum mai deschis la culoare, mai degrabă un blond-roşcat, de fapt, dar înspicat cu cenuşiul inevitabil vârstei. Starea lui de sănătate rămăsese destul de bună, în general, iar singura dovadă a vârstei înaintate apărea atunci când se ridica din

vreo poziţie ghemuită, o manevră pe care n-o putea face fără să geamă şi să se prindă de spate.

După ce animalele au fost hrănite, adăpate şi asigurate pentru noapte, Chrissie şi Jackie s-au urcat în vechea lor dubiţă rablagită şi s-au îndreptat spre oraş. În timp ce înaintau pe drumul de ţară cu brazde adânci, dubiţa vira violent dintr-o parte în alta, ceea ce a făcut-o pe Chrissie să chicotească. Odată ieşiţi la şosea, călătoria a devenit mai blândă şi femeia a reuşit să nu se mai ţină de bord şi să se relaxeze puţin.

Şoseaua nu avea decât o singură banda de mers, dar din fericire de prea puţine ori s-au întâlnit cu cineva care să vină din sens opus. De aceea, au fost complet surprinşi când, la o cotitură, au văzut doi biciclişti îndreptându-se direct spre ei. Jackie a apăsat puternic frâna şi dubiţa a derapat în gardul viu. Chrissie şi-a pus mâinile la urechi, căci ramurile de păducel au zgâriat geamul ca nişte unghii scrijelind o tablă.

— Dumnezeule mare! a exclamat Jackie, care nu înjura niciodată. La asta nu mă aşteptam.

Cei doi biciclişti, un cuplu cam la treizeci de ani, au ridicat mâinile în semn de scuză, în timp ce au coborât de pe biciclete şi le-au împins spre dubiţă. Bărbatul, în special, îşi cerea tot timpul scuze.

— Îmi pare rău, domnule. N-ar fi trebuit să mergem cu bicicletele unul lângă altul.

Jackie a dat din cap, a pus maşina în mişcare şi au continuat drumul.

— A fost ceva foarte neobişnuit, s-a minunat Chrissie. Mă întreb unde se duceau.

— A fost un pic ciudat, a încuviinţat Jackie. În mod sigur, el nu era de pe-aici. Aş spune că avea accent american.

38

După ce au reuşit să răzbească pe drumul de ţară cu denivelări destul de periculoase, William şi Tina au ajuns, în cele din urmă, la Ferma Briar. Călătoria le luase mai mult decât se aşteptaseră. Merseseră cu autobuzul cât de departe se putuse şi apoi pe biciclete, restul drumului. Le luase ceva să-l convingă pe şoferul autobuzului să-i lase să urce cu bicicletele, dar acesta cedase, până la urmă. Deşi era încă devreme, se făcuse totuşi mai târziu decât se aşteptaseră. Au proptit bicicletele de gard şi au intrat în curte. Soarele coborâse pe cer şi arunca o lumină aurie peste acareturile de la fermă; era încă destul de cald. În afară de câteva găini care scurmau prin curte, locul arăta ciudat de pustiu. William şi-a pus mâinile în şolduri şi a cercetat din ochi căsuţa de la fermă.

— Se pare că nu-i nimeni acasă.

Şi-a trecut degetele prin păr în timp ce i-a făcut Tinei un semn cu mâna spre uşa din faţă a cabanei.

— Ca să fim siguri.

Stăteau amândoi în faţa uşii grele, abia îndrăznind să răsufle când William a îndrăznit să bată în scândura de lemn. Inima îi bătea puternic în piept şi gura i se uscase brusc. Aşteptase toată viaţa acest moment. Uşa era atât de groasă, încât încheieturile degetelor lui abia dacă au reuşit să producă vreun zgomot, dar respectuos ca întotdeauna, a aşteptat câteva secunde bune înainte de a încerca din nou.

— Nu cred că e cineva acasă, a declarat Tina. Şi acum ce facem?

William s-a dus la fereastra din faţă şi şi-a făcut palmele căuş, ca să se poată uita în cămăruţa de la intrare.

— Ai dreptate. Nu e nimeni. Cred că n-avem altceva de făcut decât să aşteptăm. Hai să aruncăm o privire în jur.

S-au îndreptat alene spre hambarul uriaş din cealaltă parte a curţii, apoi s-au oprit în drum, căci au auzit un zgomot ca un fâsâit venind dinăuntru. William a bătut la uşă.

— Hei, e cineva acolo?

Au sărit amândoi speriaţi când câinii s-au pornit să latre sălbatic, aruncându-se în uşa enormă. Păreau atât de fioroşi, încât William a luat-o pe Tina de mână şi au alergat în direcţia căsuţei, fără să se uite înapoi.

— Ei bine, dacă e cineva prin preajmă, acum ştie sigur că suntem aici.

Inima lui William stătea să plesnească arunci când, m fine, a reuşit să sară pe una dintre pietrele care înconjurau grădiniţa. A ajutat-o şi pe Tina să urce şi au rămas aşezaţi unul lângă celălalt, gândindu-se la ce au de făcut.

— Nu pot să stea plecaţi toată noaptea, a zis în cele din urmă William. Nu cu toate animalele astea de care trebuie să aibă grijă.

Auzeau ceea ce presupuneau a fi câţiva porci râmând şi grohăind într-un alt hambar, mai scund, şi mai era un cal năbădăios într-un padoc din apropiere.

Tina a mijit ochii spre soarele care apunea încet.

— Cel puţin, seara e foarte plăcută.

A sărit de pe gard şi s-a îndreptat spre biciclete, trăgând din coşul din faţă al uneia dintre ele un termos cu model în carouri şi un pachet ambalat într-o hârtie pătată de grăsime. A aşternut pe zid, între ei, un şervet pe care a desfăcut pachetul.

— O aceeaşi minunată doamna Flanagan. Ia uite, prăjitură cu ghimbir!

William s-a uitat la blatul închis la culoare, însiropat. Nu pot să mănânc. Sunt prea emoţionat. Tina a tăiat două feliuţe şi era gata să muşte, când s-a răzgândit.

— Ai dreptate, poate ar trebui să aşteptăm.

William a râs.

— Nu fi caraghioasă, mănâncă! O să gust şi eu mai târziu.

Tina a luat un ton serios.

— Te simţi bine, William?

Era foarte neobişnuit pentru el să refuze ceva de mâncare. I-a pus mâna pe genunchi, iar el i-a acoperit-o cu palma şi a zâmbit.

— Glumeşti? După ani de chin şi căutări, ca să nu mai spun de călătoria care m-a dus peste ocean şi peste Marea Irlandei şi înapoi, acum o s-o întâlnesc, în sfârşit, pe mama. Sigur că mă simt bine. Sunt emoţionat, dar şi entuziasmat. Pur şi simplu ştiu că totul o să fie bine.

Chrissie şi Jackie aproape că ajunseseră la marginea oraşului Tipperary, un drum care le luase aproape o oră cu bătrâna lor dubă rablagită. Şoseaua liniştită de ţară lăsase acum locul unor drumuri mai late, iar Jackie a putut să accelereze puţin.

— Aproape am ajuns, a spus el, întorcându-se spre Chrissie. Ţi-e foame?

Ea i-a zâmbit afectuos.

— Sunt lihnită.

— Cred că putem merge la Cross Keys.

Ochii lui Chrissie s-au mărit de uimire.

— La Cross Keys? Nu ne permitem.

— Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru asta.

S-a întins şi a bătut-o pe genunchi.

Chrissie s-a întins şi ea şi l-a mângâiat blând pe obraz, apoi, dintr-odată, şi-a pus palma peste gură.

— Oh, Dumnezeule mare!

Jackie a apăsat instinctiv pe frână.

— Ce este?

— Găinile! Am uitat să încui găinile. Cum am putut face aşa ceva, după tot ce s-a întâmplat?

Cu o lună în urmă, o vulpe se strecurase în curte chiar după apus şi ucisese absolut toate găinile din mica lor bătătură. Carnagiul îl cutremurase chiar şi pe Jackie, care se dusese în hambar şi se întorsese

cu o privire plină de hotărâre şi o puşcă atârnând pe umăr. Vulpea scăpase de data aceea, dar amândoi hotărâseră că vor fi mai atenţi pe viitor. În ziua următoare, Jackie se dusese la piaţă şi înlocuise decis absolut toate găinile măcelărite.

— Trebuie să ne întoarcem, Jackie, îmi pare tare rău.

Pe lume nu exista un om mai răbdător decât Jackie Creevy. S-a uitat cu blândeţe la Chrissie.

— Nu-i nimic, încercăm altă dată.

— Aşa o să facem, Jackie, îţi promit.

Ea s-a uitat la el, scrutându-i profilul. Era proaspăt ras şi mirosea a săpun cu lămâie. Purta o cămaşă albă, apretată, care abia dacă mai fusese scoasă vreodată la purtare, şi nişte pantaloni bej, nepractici pentru a fi îmbrăcaţi zi de zi.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu mai scuza! Ştiu că nu ţi-ai ierta niciodată dacă s-ar întâmpla ceva cu găinile alea!

Ea şi-a muşcat buza şi s-a uitat pe fereastră, cât Jackie
a făcut o întoarcere din trei mişcări în mijlocul drumului.

— Nu te teme, ar trebui să fim înapoi înainte de apus.

S-a uitat spre ea şi a zâmbit cu tandreţe.

— Sunt sigur ca n-o să ne aştepte nimic şocant la întoarcerea acasă.

39

Soarele coborâse în spatele munţilor când Chrissie şi Jackie au ajuns înapoi la fermă, iar Chrissie a coborât din dubiţă cu inima cât un purice, uitându-se disperată în jur, după mica familie de găini. Le-a găsit după hambarul cel mare, scurmând complet lipsite de griji. Le-a adunat la un loc şi le-a uşuit în coteţul lor. Apoi a dat drumul câinilor, pentru o ultimă fugăreală, a umplut iar castroanele cu apă şi s-a dus să verifice şi ieslea lui Boxer. Abia atunci a observat că Jackie rămăsese lângă casă, vorbind cu doi străini. Se întreba cine or fi, pentru că nu prea aveau vizitatori. Avea încă în mână ciubărul de metal când s-a îndreptat spre ei, la început mai încet apoi ceva mai repede. Jackie a auzit-o venind şi a mers spre ea, întinzându-i mâna.

— Chrissie…

Chrissie a simţit că ameţeşte. S-a oprit la o jumătate de metru de grup şi cu toţii s-au uitat drept la ea. Se străduia să-i privească, printre lacrimi şi a deschis gura să spună ceva, dar vocea i s-a stins când s-a auzit zgomotul brusc al găleţii de metal pe care o scăpase pe jos.

A făcut un pas în faţă şi şi-a acoperit gura cu mâinile. Apoi a încercat să ajungă la tânărul care se uita atât de insistent la ea şi toţi anii aceia s-au topit, ca prin farmec.

— Billy? O, Dumnezeule mare, Billy! Am ştiut mereu că o să te întorci.

A alergat spre el şi şi-a îngropat capul la pieptul lui, în timp ce lacrimile i-au ţâşnit pe obraji. El i-a pus uşor mâna pe braţ şi a strâns-o cu blândeţe. Ea s-a tras încet în spate şi s-a uitat la chipul tânărului. S-a gândit la cât de arătos este încă, cum îl iertase timpul, şi i-a luat faţa între palme, căutând cicatricea de deasupra sprâncenei stângi. N-a găsit-o şi a tresărit ca la un şoc electric.

Bineînţeles că nu era Billy. Cum de fusese atât de proastă? Jackie i-a pus mâinile pe umeri şi a întors-o spre el.

— Nu e Billy, a spus el cu blândeţe.

Ea şi-a plecat privirea.

— Ştiu, a şoptit. Îmi pare rău.

El i-a ridicat bărbia, ca s-o poată privi în faţă.

— Nu este Billy. Dar este fiul lui, fiul tău. Este William.

Chrissie a simţit că i se înmoaie genunchii şi Jackie a prins-o de subţiori. A răsucit-o şi ea l-a putut privi pe străin cum trebuie, pentru prima dată. I se pusese un nod în gât şi vocea îi era mai degrabă o şoaptă.

— Dumnezeule mare! Copilaşul meu…

N-o mai ţineau picioarele şi s-a prăbuşit la pământ. Şi-a îngropat capul în mâini, legănându-se încet înainte şi înapoi.

— M-ai găsit. Nu pot să cred că m-ai găsit.

Jackie s-a întors spre William.

— Hai s-o ducem în casă.

Înăuntru era cald şi atmosfera era primitoare. Ca musafiri, William şi Tina au fost poftiţi să se aşeze în fotoliile confortabile, în timp ce Chrissie şi Jackie stăteau pe scaune cu speteze tari. Era evident că nu erau obişnuiţi să primească oaspeţi în locuinţa lor.

— Nu-mi vine să cred, William. Este un miracol.

Chrissie i-a atins din nou obrazul.

— Chiar eşti aici?

— Da, nici mie nu-mi vine să cred. Au fost momente când am crezut că n-o să te găsesc niciodată, a răspuns el, apoi s-a uitat la Tina.

— Nici n-aş fi putut s-o fac fără această doamnă.

Chrissie l-a bătut pe William pe mână de parcă ar fi fost un animal de mult pierdut.

— Nu te-am uitat niciodată, William. Să ştii că nu te-am uitat. Am încercat eu însămi să te găsesc,

dar călugăriţele n-au vrut să-mi spună nimic. Cum Dumnezeu m-ai găsit?

William s-a lăsat pe spate în scaun.

— Ei, e poveste lungă.

I-a povestit cum a primit binecuvântarea părinţilor lui să călătorească în Irlanda şi cum a fost la mănăstire, dar călugăriţele nu l-au ajutat deloc, ca să nu spună mai mult. Apoi i-a povestit despre asistenta Grace Quinn, care îşi amintise de ea. Ochii lui Chrissie s-au mărit de uimire.

— Grace mai este acolo?

— Da, ea mi-a spus numele tău adevărat; pe atunci nu te ştiam decât drept Bronagh. Tot ea m-a încurajat să plec la Manchester, să încerc să-ţi găsesc certificatul naştere.

— Da, am vorbit cu ea despre faptul că am crescut în Manchester. A fost foarte drăguţă cu mine, cu toate fetele, de fapt. Nu cred că aş fi rezistat în locul acela fără ea.

William a continuat.

— În orice caz, am plecat la Manchester şi aşa am întâlnit-o pe Tina.

Chrissie a privit spre ea, întrebându-se ce caută tânăra în toată povestea asta.

— Mă îndoiesc că te-aş fi găsit dacă n-ar fi fost fata asta. Am întâlnit-o la biblioteca unde se ţin toate actele şi am aflat că ceruse deja o copie a certificatului tău de naştere.

Chrissie i s-a adresat Tinei:

— Pentru ce îţi trebuia?

Tina s-a uitat spre William, fără să ştie ce să răspundă. El a căutat în buzunarul hainei şi a scos scrisoarea lui Billy.

— Voia să-ţi dea de urmă pentru că a crezut că trebuie să primeşti asta.

Cu o mână tremurătoare, i-a întins mamei sale scrisoarea. Aceasta a despăturit-o încet şi s-a uitat ţintă la acel scris cândva atât de cunoscut şi niciodată uitat. S-a întors spre Jackie.

— Vrei să-mi aduci ochelarii, te rog?

Apoi, cu treizeci şi cinci de ani mai târziu decât trebuia, a citit cuvintele care i-ar fi putut schimba cursul vieţii.

180 Gillbent Road
Manchester
4 septembrie 1939

Draga mea Christina,

După cum ştii, nu-s prea bun la treburile astea, dar acum am inima zdrobită şi asta este ceea ce mă îndeamnă să scriu. Felul în care m-am purtat ieri cu tine este de neiertat, dar te rog să înţelegi ca a fost doar şocul, nu reflectarea sentimentelor pe care le am faţă de tine. Aceste ultime câteva luni au fost cele mai fericite din viaţa mea. Ştiu că nu ţi-am mai spus-o până acum, dar te iubesc, Chrissie, şi dacă mă laşi, o să-mi petrec fiecare zi care ne-a mai rămas împreună ca să ţi-o demonstrez. Tatăl tău mi-a spus că nu vrei să mă mai vezi şi nu te condamn, dar acum nu mai este vorba doar despre noi, trebuie să ne gândim şi la copil. Vreau să fiu un tată şi un soţ bun. Da, Chrissie, ăsta e felul meu neîndemânatic de a te cere de soţie. Te rog să spui că vei fi soţia mea, aşa încât să ne putem creşte copilul împreună. Poate că războiul ne separă fizic, dar legătura noastră sentimentală nu poate fi distrusă.

Trebuie să mă ierţi, Chrissie.

Te iubesc.

Când a ridicat privirea, în casă se aşternuse o linişte de moarte. A împachetat scrisoarea cu grijă şi a strecurat-o la loc, în plic. Apoi s-a întors spre Tina, cu vocea tremurând de emoţie:

— Cum ai găsit-o?

Tina i-a spus toată povestea.

— N-am înţeles de ce ar fi scris o astfel de scrisoare şi apoi să n-o mai trimită. Pur şi simplu trebuia să aflu mai mult.

I-a spus lui Chrissie cum îi vizitase pe părinţii lui Billy şi cum Alice Stirling şi-l amintise scriind scrisoarea şi plecând s-o pună la cutia poştală.

— Alice mi-a spus că a venit să te vadă a doua zi, dar fuseseşi trimisă deja în Irlanda. Mama ta i-a promis să te contacteze şi să-ţi spună că te căutase şi că voia să fie cu tine.

Chrissie a privit drept înainte.

— N-a făcut-o niciodată.

William s-a foit, stânjenit.

— Pentru că n-a avut cum, nu-i aşa?

Chrissie s-a întors spre el şi s-a încruntat.

— Ar fi putut să se străduiască şi ea un pic. Ştiu că a fost mereu speriată de tata, dar să nu transmiţi aşa ceva este de neiertat.

William era bulversat.

— Dar a murit…

— Presupun că acum trebuie să fie moartă. Însă am încercat să iau legătura cu ea, de-a lungul timpului. Nu a venit nici măcar la înmormântarea surorii ei, să ştiţi, şi îmi promisese să fie aici când o să nasc, dar odată ce-am părăsit Manchesterul, pur şi simplu a uitat de mine.

William şi Tina s-au holbat unul la altul. William şi-a dres vocea şi a vorbit cu blândeţe:

— Chrissie, mama ta a murit la vreo două zile după ce a izbucnit războiul. A fost lovită de o maşină, în timpul camuflajului. A murit înainte de a mă naşte eu.

— Poftim? Nu se poate aşa ceva. Vrei să spui că a murit la puţină vreme după ce am ajuns eu aici? Doamne Dumnezeule, de ce nu mi-a spus tata?

Acum, totul devenea limpede. Maică-sa n-o abandonase totuşi, iar tatăl ei îi răpise şansa de a-şi lua un rămas-bun aşa cum se cuvenea. A tras aer adânc pe nas şi a încercat să-şi controleze furia. Nu voia să-şi stânjenească musafirii, dar nu se simţea

deloc bine. Anii de ură şi resentimente faţă de tatăl ei fierbeau şi clocoteau, iar ea a erupt de furie, ca un vulcan.

— Dumnezeule! a strigat. Cât îl urăsc pe omul ăla! Cum ar putea o fiinţă umană să-i facă aşa ceva propriului copil? Nu a fost destul că nu m-a lăsat să fiu cu Billy, trimiţându-mă aici?

Lacrimile îi curgeau fără să mai încerce să le reţină; şi-a şters nasul cu dosul palmei. Jackie a luat-o în braţe, iar ea a izbucnit în suspine atât de puternice, că abia mai putea respira.

40

William şi Chrissie au ieşit afară, ca să ia aer. Se întuneca tot mai mult, dar ei se plimbau împreună prin curte, Chrissie sprijinindu-se de braţul lui William, în timp ce privea spre cer, unde începeau să apară primele stele.

— Vrei să-mi spui şi restul poveştii? l-a întrebat ea.

— Aş vrea să ştii tot. Meriţi măcar atât. Eşti sigură că vei fi destul de puternică?

Chrissie a pufnit.

— Toţi anii ăştia am încercat să nu mă gândesc la mama. Mi-a fost foarte greu să accept faptul că m-a abandonat. Ştiam că tata era în stare de orice, dar nu şi ea. Chiar am crezut că mă iubeşte. Acum aflu că a murit imediat după ce am ajuns în Irlanda. Este incredibil. Cum ar putea un tată să ţină acest lucru secret faţă de fiica lui?

William a dat din cap.

— Nu ştiu, Chrissie. Este peste înţelegerea mea.

Chrissie s-a oprit pentru o clipă din mers.

— Ştii cumva dacă mai trăieşte încă?

William a dat iar din cap.

— Mă tem că nu ştim nimic despre el. Când a vizitat Wood Gardens, Tina a aflat că toate casele vechi au fost demolate. Atunci a întâlnit-o pe Maud Cutler. Ea i-a spus Tinei că mama ta fusese ucisă în perioada de camuflaj.

Chrissie i-a zâmbit uşor.

— Maud Cutler. Doamne, n-am mai auzit de ani de zile numele ăsta.

William a continuat.

— Maud i-a mai spus Tinei şi numele părinţilor tăi aşa că a fost relativ uşor pentru ea să obţină o copie a certificatului tău de naştere. După ce l-am primit şi am aflat şi numele de fată al mamei tale, ne-am întors în Tipperary Town şi am început să întrebăm încolo şi-ncoace. Nu ne-a putut ajuta

nimeni şi părea că toate eforturile noastre au fost în van. Ba chiar ne făcuserăm bagajele. Eu urma să mă întorc în America şi Tina înapoi, în Manchester.

S-a oprit o clipă.

— Dumnezeule, o să-mi fie tare dor de fata asta.

— Deci, cum m-aţi găsit?

— Păi, am ieşit pentru o ultimă cină şi când ne-am întors la pensiunea doamnei Flanagan, era la ea, în salonul din faţă, cineva care spunea că o cunoaşte pe mama.

Ochii lui Chrissie s-au mărit de uimire.

— Cine?

— Un tip. Pat. Se pare că vine pe-aici şi vă duce produsele la oraş. A auzit oamenii vorbind într-unul în barurile pe care le-am vizitat şi a luat legătura cu doamna Flanagan.

— Pat, da. Vine pe-aici de când lumea şi pământul, chiar înainte de a sosi eu aici. Îţi vine să crezi. Bun bătrânul Pat!

— Şi cam asta a fost, de fapt. Pe scurt, aşa am ajuns aici.

William şi-a pus braţul, protector, pe umerii mamei sale. Chrissie a vorbit atât de încet, încât abia a auzit-o.

— Mai trebuie să te întreb ceva.

Inima lui a luat-o la goană. Ştia ce urmează.

— Ştii ce s-a întâmplat cu Billy?

Tânărul s-a oprit ca s-o privească şi i-a luat mâinile într-ale sale.

— Nu am cum să spun asta mai blând de-atât. A fost ucis în luptă, în 1940. Îmi pare foarte rău, Chrissie.

Ea şi-a desprins mâinile şi s-a întors. A pipăit în mânecă, după batistă, şi şi-a tamponat uşor ochii.

— Să ştii că l-am iubit cu adevărat.

S-a întors apoi şi l-a privit iar în ochi.

— În toţi anii ăştia m-am gândit la el ca la un laş care n-a fost în stare să-şi asume responsabilitatea propriilor fapte, care m-a lăsat să mă descurc

singură. Dacă aş fi primit scrisoarea asta, n-aş fi venit niciodată în Irlanda. Noi doi am fi fost împreună şi am fi locuit în Manchester. Ştiu că aş fi putut trece peste orice dacă aş fi avut parte de sprijinul lui, dar când tatăl meu mi-a spus că Billy m-a abandonat, am ştiut că n-o să fac faţă de una singură. Puteam să fim o familie, William. Poate că n-ar fi fost ucis dacă ar fi ştiut că are atâtea pentru care să revină acasă la sfârşitul războiului. Poate că n-a fost destul de atent.

Suspinele ei răsunau în liniştea de la fermă. William a îmbrăţişat-o.

— Ssst, nu mai are niciun rost să spui lucrurile astea.

— De ce nu a trimis scrisoarea? Ar fi schimbat totul.

William a dat din umeri.

— Cred că n-o să aflăm niciodată răspunsul ăsta, dar a scris-o, nu-i aşa? Ştii cel puţin ce simţea. Asta e tot ce ai şi va trebui să fie suficient.

— Totul a venit atât de brusc şi atât de şocant, William. Mă simt de parcă aş putea să mă trezesc din somn în orice clipă. Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit să mă găseşti. Nici n-ai idee cât de fericită m-ai făcut. Mi-aş fi dorit numai ca şi tatăl tău să te poată vedea astăzi. Ar fi fost atât de mândru de tine. Îi semeni aşa de tare. Sunt sigură că ar fi fost un tată minunat.

— Aşa i-a spus şi mama lui Tinei.

A băgat mâna în buzunarul hainei.

— Uite. Alice Stirling i-a dat asta.

Chrissie a luat vechea fotografie alb-negru a lui Billy şi privind-o, şi-a muşcat buza de jos.

— Chiar era cel mai arătos bărbat. Uită-te cum arată în uniformă. Ce Dumnezeu o fi văzut la mine?

— Te-a iubit, Chrissie. Acum ştii.

Ea i-a dat poza înapoi lui William, dar acesta a ridicat mâna, în semn de refuz.

— Nu, păstreaz-o tu.

— Dar este singura poză pe care o ai cu tatăl tău.

Atunci, William s-a gândit la Donald, rămas în Vermont. Cel mai onest şi mai muncitor stâlp al familiei, care se străduise să-i ofere lui William cel mai bun cămin la care putuse spera. Donald era tatăl lui şi avea o mulţime de fotografii cu el. Căutarea părinţilor biologici se terminase şi, chiar dacă găsise răspuns pentru unele întrebări, iar asta îi adusese o oarecare linişte, n-avea niciodată să treacă peste cei doi oameni care îl făcuseră mare şi cărora le datora ceea ce era astăzi. A împins fotografia spre Chrissie.

— Te rog s-o păstrezi.

Era târziu când William şi Tina i-au anunţat că trebuie totuşi să se întoarcă.

— Dar e întuneric. Nu puteţi pleca pe bicicletă la ora asta, a exclamat Chrissie. Puteţi rămâne aici, în hambar.

— În hambar? a repetat Tina.

Jackie a râs.

— Am dormit acolo ani de zile. O să vă simţiţi chiar confortabil. Ba chiar o să vă aduc şi o cană de cacao caldă.

A schimbat o privire cu Chrissie, care a zâmbit acelei amintiri. Ce zi avuseseră! Unicul ei fiu venise acasă şi se făcuse un tânăr tare frumos. Călugăriţele îl trimiseseră, în mod sigur, într-o familie de oameni iubitori şi buni, putea să-şi dea seama de asta.

Mai târziu, întinsă în pat, Chrissie şi-a tras pătura până la bărbie. Nici măcar în mijlocul verii dormitorul ei nu se încălzea niciodată şi avea nevoie tot anul de cămăşi de noapte groase. A luat cana de cacao pe care i-o făcuse Jackie şi a sorbit din ea. Îl auzea la parter, râcâind jarul de pe grătarul cuptorului, ca să-l pregătească pentru dimineaţă. Încă dormea în pătuţul din colţ, chiar dacă Chrissie insistase de nenumărate ori ca el să

ia dormitorul. Nici nu voise să audă, firește. Era prea domn pentru asta.

A luat de pe noptieră fotografia lui Billy şi s-a uitat din nou la ea. Trebuia să fi fost făcută la doar câteva săptămâni după ce-l văzuse ea ultima dată, dar arăta mult mai în vârstă. Poate că era din cauza uniformei. Nu putea să îndure gândul că plecase la război fără să ştie ce se întâmplase cu ea şi cu copilul. A luat iar scrisoarea şi a citit-o de la început până la sfârşit, apoi a dus-o la nas, încercând să detecteze orice miros rămas de la el. În cele din urmă, a împăturit scrisoarea şi a strecurat fotografia înăuntru.

— Oh, Billy, a suspinat ea. Te-am iubit atât de mult.

Când s-a trezit a doua zi, gândurile lui Chrissie erau confuze. A încercat să se concentreze asupra evenimentelor din ziua precedentă şi a intrat în panică, pentru moment, ajungând la concluzia că, totuşi, trebuie să fi fost doar un vis. S-a ridicat în capul oaselor în pat şi a pipăit în jur prin întuneric, pe noptieră. A simţit sub degete încreţiturile hârtiei şi a apăsat scrisoarea lui Billy pe piept, răsuflând uşurată. În toţi aceşti ani îşi închipuise că trebuie să fie ceva în neregulă cu ea, ceva înnăscut. Din ce alt motiv s-ar îndepărta un bărbat de iubita lui şi de copilul lor? Bineînţeles că nici călugăriţele nu fuseseră de ajutor când o convinseseră că a fost numai vina ei. Fusese făcută să se simtă inutilă, iar umilirea pe care o trăise încă dăinuia în ea, până azi. A netezit scrisoarea şi a citit-o încă o dată. Ştia deja cuvintele pe de rost, dar nu se sătura să vadă scrisul mic şi copilăresc al lui Billy. Până la urmă, meritase să-l iubească. Mai mult decât atât, se simţea ea însăşi capabilă să iubească din nou. Irosise o viaţă întreagă jelindu-şi iubirea pierdută, interzicându-şi orice posibilitate de a avea o relaţie cu un alt bărbat. Iar bărbatul acela rămăsese alături de ea în toţi acei ani, cu devotament neclintit, cu

răbdare nesfârşită. Faptul că se complăcuse în propria nefericire era posibil s-o fi costat şansa unei fericiri reale. Era timpul să pună lucrurile la punct. Era pregătită.

A coborât scările înfăşurată în pătură, cu şosete groase care îi protejau tălpile de podeaua dureros de rece. Deşi era încă devreme, Jackie se dăduse deja jos din pat şi pe maşina de gătit sfârâia o tigaie cu ouă şi şuncă. Focul era aprins şi ceainicul de pe plită scotea un fir de abur, arătând că ceaşca ei de ceai pentru dimineaţă era aproape gata. Jackie stătea cu spatele la ea, fără să-şi dea seama că e acolo, şi deodată femeia a văzut căsuţa într-o altă lumină. Bineînţeles că era încă prost mobilată, dar în loc de sacii de iută din fereastră aveau acum perdeluţe din pânză în carouri roşii. Jackie dăduse nişte ouă la schimb pentru câteva bucăţi de material şi cususeră amândoi perdelele, stând la foc. Pe piatra aspră din faţa plitei de gătit era un covor vechi pe care îl adusese de la un târg de vechituri. Asta însemna că ea putea să gătească fără ca frigul să-i cuprindă picioarele. Când Jackie a scos şunca pe o farfurie, mirosul a făcut-o să-i plouă în gură. Bărbatul a tăiat o felie groasă din pâinea coaptă de Chrissie cu o zi înainte şi a aruncat-o în tigaia de prăjit, ca să absoarbă grăsimea lăsată de carne.

Chrissie s-a uitat din nou prin încăperea micuţă şi a văzut-o pentru prima dată drept ceea ce era – acasă. A străbătut camera şi, foarte încet, ca să nu-l sperie, şi-a aşezat obrazul pe spatele lui Jackie, cuprinzându-l cu braţele.

41

În timp ce încerca să bage cheia în uşă, Tina şi-a dat seama că degetele îi înţepeniseră de frig. Temperatura era scăzută, dar cerul se înseninase şi un strat gros de gheaţă se aşternuse pe asfalt, transformându-l într-o bucată de beton acoperită cu o crustă strălucitoare de zahăr, care îi amintea întotdeauna de biscuiţii Nice. Uşa s-a deschis, în cele din urmă, iar ea aproape că s-a prăvălit în magazin. A ridicat grămada de pliante şi ziare gratuite căzute dincolo de uşă şi a luat sticla de lapte din prag, pufnind supărată când a observat că păsările ciuguliseră din nou capacul de folie argintie, ca să mănânce smântâna groasă de la suprafaţă.

După ce s-a încălzit puţin, s-a instalat pe scaunul din spatele tejghelei, a băgat mâna în geantă şi a scos un plic albastru-deschis, lunguieţ. Înăuntru se aflau câteva coli de hârtie subţire. A zâmbit în sinea ei la gândul că va citi veştile primite de la William. Erau deja şase luni de când o apucase fiecare pe drumul său, dar de atunci îşi scriseseră aproape săptămânal. Era atât de absorbită de scrisoare încât a tresărit violent când a auzit clopoţelul de la uşă.

— Iartă-mă, scumpo, a spus Graham. N-am vrut să te sperii

— Nu-ţi face griji, e în regulă. Citeam scrisoarea lui William. Se pare că sunt minus cincisprezece grade afară şi prognoza spune că o să fie şi mai frig. Imaginează-ţi!

— Sună sinistru, într-adevăr.

Bărbatul s-a aşezat pe scaunul din faţa ei şi s-a uitat la Tina, care citea scrisoarea. Se îmbujorase la faţă şi gura i se întinsese într-un rânjet stăruitor.

— Aaah, a făcut ea.

— Ce zice?

— Zice că-i e foarte dor de mine şi că se gândeşte la mine în fiecare zi.

Graham şi-a pironit privirea în tavan.

— Şi tu simţi la fel?

Tina a oftat.

— Nu o să trec din nou prin asta, Graham. Sigur că mi-e dor de el. Am devenit foarte apropiaţi când am fost în Irlanda, dar trăieşte la aproape cinci mii de kilometri depărtare. Suntem doar nişte prieteni care îşi scriu.

— Deocamdată, dar mă tem că o să-ţi iei catrafusele şi o să pleci la el.

Tina a lăsat scrisoarea jos.

— Şi ar fi aşa de rău?

— Pentru mine, da. Nu vreau să te pierd.

Tina i-a luat mâinile într-ale ei.

— Graham, te iubesc tare mult şi eşti foarte important pentru mine. Eşti un prieten drag şi un punct de stabilitate, dar nu sunt a ta, ca să mă pierzi.

Graham părea tare abătut.

— Ştiu. Doar că simt nevoia să te protejez, după toate prin câte ai trecut.

Tina a ridicat mâna, ca să-l facă să tacă.

— Nu, nu vorbim despre trecut, ai uitat?

— Desigur, dar s-a făcut aproape un an de când… ştii tu…

— De când am pierdut copilul? Ştiu şi eu asta, Graham, mulţumesc.

Mai ştia şi că începe să pară ca şi-a pierdut răbdarea.

— William mă face fericită, bine? Asta vrei şi tu, nu?

Graham a dat uşor din cap.

— Mai mult decât orice, Tina. O meriţi.

— Bine, acum pot să termin de citit scrisoarea?

Graham s-a ridicat încet de pe scaun.

— Atunci, mă duc să deschid şi eu.

Tina a întors pagina pe care o ţinea în mână.

— O, Dumnezeule!

Şi-a împreunat mâinile la piept.

— Ce este?

— Chrissie şi Jackie s-au căsătorit! Acum vreo două săptămâni, într-o capelă din apropiere, doar ei doi. Nu-i romantic? William zice că i-au trimis o poză prin poştă şi că arătau amândoi nespus de fericiţi. Chiar mă bucur pentru ei. Se pare că, în sfârşit, ea a fost în stare să se desprindă de amintirea lui Billy şi să meargă mai departe. Acum o să-i fie bine. Jackie e un om minunat.

Pe Tina o gâdila ceva pe nas a pufnit zgomotos.

— Ei, asta chiar e o veste!

Graham stătea în spatele ei şi i-a pus mâinile pe umeri. Ea s-a lăsat instinctiv pe spate, iar bărbatul a sărutat-o apăsat pe creştet.

— Mulţumesc, Graham.

— Pentru ce?

— Pentru că ai grijă de mine. Chiar dacă eşti mai rău decât un tată, un frate şi un ofiţer de supraveghere la un loc, apreciez grija ta.

El a râs, închizând uşa în spatele lui, apoi i-a trimis un sărut prin geam.

Tina şi-a întors atenţia spre scrisoarea lui William. Când a citit ultimul paragraf, a fost gata să cadă de pe scaun. A simţit cum i se înroşesc faţa şi gâtul, iar ceafa îi ardea de fierbinţeală. Era bucuroasă că Graham nu mai era acolo, să-i vadă reacţia.

În apropierea Crăciunului, magazinul era mereu aglomerat, iar ziua de azi nu făcea excepţie. În perioada asta, toată lumea scotocea după chilipiruri, iar Tina făcea vânzări excelente. Erau cinci sau şase clienţi în magazin, iar încăperea, mică oricum, părea foarte plină. Oamenii se înfofoliseră în paltoane groase de iarnă şi cel puţin trei dintre ei îşi luaseră cu ei cărucioarele masive pentru cumpărături. Tina s-a strecurat ca să mai pună nişte haine pe rafturi. Un bătrân care mai venea din când în când vorbea cu un alt client.

Trebuie să fi avut cam optzeci de ani, dar avea vocea puternică şi clară, deşi un pic hârâită. Purta pe cap o pălărie elegantă şi avea ochelari cu rame groase, negre; în ciuda faptului că era un pic cocoşat, Tina îşi dădea seama că fusese foarte înalt cândva. A scos din buzunar o batistă pătată, aproape cenuşie, şi şi-a şters nasul, apoi şi-a scos ochelarii şi şi-a şters ochii lăcrimoşi. Nu se bărbierise de câteva zile bune şi, după felul în care mirosea, nici nu se spălase de ceva vreme. Degetele uriaşe, ca nişte banane, erau vinete de frig şi avea răni pe dosul palmelor. În ciuda înălţimii sale, avea o figură deznădăjduită, iar Tinei i s-a făcut imediat milă de el. Se târa pe acolo, sprijinindu-se cu greutate în baston în timp ce scotocea prin haine.

— Căutaţi ceva anume? l-a întrebat Tina cu blândeţe.

El s-a întors s-o privească şi femeia a observat că albul ochilor lui de un albastru-şters era acum gălbui, iar pupilele i se înceţoşaseră.

— O, ştiţi, doar mă uit un pic. Îmi fac de lucru.

— Păi, atunci, să-mi spuneţi dacă pot fi de ajutor cu ceva.

El a dat din cap şi şi-a îndreptat iar atenţia spre vraful de haine. Tina a ridicat o grămadă de cărţi cartonate, ponosite, şi a început să le aranjeze pe raftul din apropiere. Alături de ea, bătrânul a tras un costum de pe raft. A măsurat lungimea mânecii pe el însuşi şi l-a scrutat cu ochi cercetători.

— Dumnezeule mare! a exclamat el, fără să se adreseze cuiva anume. Tot nu l-aţi vândut pe ăsta?

42

S-a dus să-l pună apoi la loc pe raft, iar Tina şi-a văzut de treabă cu aranjatul cărţilor. Se gândea la ultima scrisoare a lui William şi la cât de minunat era că Jackie şi Chrissie se încredinţaseră unul altuia. Amândoi suferiseră atât de mult în viaţă şi era încântată că acum puteau să-şi trăiască restul zilelor împreună, fericiţi. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi găsit scrisoarea în costumul acela…

S-a oprit o clipă, iar în minte i s-a derulat ceea ce văzuse cu câteva clipe înainte, apoi a azvârlit la întâmplare pe raft cărţile rămase şi s-a întors spre bătrân. Deşi magazinul era micuţ, forfota era teribilă în el, aşa că i-a luat câteva secunde până să-şi dea seama că omul plecase. A deschis uşa şi a izbit-o un vânt rece, dar l-a zărit înaintând cu grijă pe asfaltul plin de gheaţă.

— Scuzaţi-mă, vă rog! a strigat ea, fără să primească niciun răspuns.

Şi-a strâns braţele ca să se ferească de frig, iar bluza subţire de satin i s-a lipit de piele, dar a pornit după el pe trotuar. După ce s-a mai apropiat, a încercat din nou.

— Scuzaţi-mă!

De data aceasta, bărbatul s-a întors, cu o privire nedumerită.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, dar v-aţi supăra dacă vă rog să vă întoarceţi în magazin pentru un minut?

Bătrânul părea confuz.

— Ce magazin?

— Magazinul meu. Magazinul de binefacere de unde tocmai aţi plecat.

— Credeţi că am furat ceva? Dintr-un magazin de binefacere?

Tina a fost luată prin surprindere.

— Nu, sigur că nu, deşi aţi fi surprins de nivelul până la care se pot înjosi unii oameni. Nu, doar mă

întrebam dacă pot vorbi puţin cu dumneavoastră.

Bătrânul părea că se îndoieşte.

— Vă rog, este important, a insistat ea.

— Bine, a spus el fără tragere de inimă.

Tina l-a prins de cot şi l-a condus înapoi în magazin. Odată intraţi, l-a invitat să se aşeze pe un scaun şi apoi au aşteptat până când au ieşit toţi clienţii. A închis uşa şi a întors plăcuţa pe care scria „Închis".

— Ce se întâmplă? a întrebat bărbatul, bănuitor.

— Nu vă temeţi, nu vă iau prizonier. Doar că nu vreau să fim deranjaţi.

Tina s-a aşezat pe scaunul din faţa lui şi şi-a împreunat mâinile pe tejgheaua dintre ei. Dintr-odată, s-a simţit ca un poliţist care interoghează un suspect, aşa încât s-a lăsat pe spate pe scaun, într-o atitudine mai firească.

— Costumul acela, cel pe care l-aţi luat din raft adineauri. Spuneaţi că dumneavoastră l-aţi donat. Sunteţi sigur?

Bătrânul părea ofensat.

— Bineînţeles că sunt sigur. Oi fi eu bătrân şi decrepit, dar te asigur că nu mi-am pierdut minţile.

— Sigur că nu, s-a scuzat Tina. Aţi putea să-mi spuneţi, cumva, cum aţi intrat în posesia lui?

— Ei, acum multă vreme, dar mi l-a făcut un croitor din Deansgate. A fost foarte scump la vremea respectivă, dar este de o calitate foarte bună. De aceea am fost surprins ca nu l-aţi vândut încă.

— O să vă întreb direct: costumul a fost al dumneavoastră?

— Exact asta am spus.

Tina şi-a dres vocea.

— Numele Billy Stirling vă spune ceva?

Ochii bătrânului s-au mărit de uimire.

— Despre ce naiba e vorba?

— Vă rog să aveţi puţină răbdare, domnule… ăă, îmi e rău, nu vă ştiu numele.

— Skinner. Doctorul Skinner.

Tina a rămas cu gura căscată, fără să mai poată scoate un cuvânt.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o doctorul Skinner.

Ea şi-a frecat tâmplele.

— Încerc să aşez piesele laolaltă.

— Tocmai m-aţi întrebat dacă numele Billy Stirling îmi spune ceva. Nu-mi dau seama de ce vreţi să ştiţi asta, dar da, am avut nenorocul să-l cunosc pe cel despre care vorbiţi.

— Cum l-aţi cunoscut?

— Cu mulţi ani în urmă, a curtat-o pe fiica mea. Până a lăsat-o însărcinată şi a trebuit s-o trimit de acasă. A fost pentru binele ei, dar într-un final asta mi-a distrus familia. Mi-am pierdut soţia şi fiica din cauza lui, iar acum nu mai am pe nimeni.

Piesele începeau să se aranjeze în locurile lor.

— Doctore Skinner, ştiţi ceva despre o scrisoare adresată fiicei dumneavoastră? Era în buzunarul acelui costum şi era de la Billy Stirling.

Doctorul Skinner a pufnit cu scârba.

— Da, îmi amintesc. A fost în seara când a izbucnit războiul. O tot sâcâia pe fiică-mea, iar când i-am spus să-şi ia tălpăşiţa, nu a vrut să asculte şi a tot încercat să ia legătura cu ea. A trebuit să-i ţin deoparte. Nu putea să iasă nimic bun pentru ea, dar nu putea vedea lucrul ăsta. Am reuşit să-i fac să nu se mai întâlnească, dar apoi s-a apucat să-i scrie o scrisoare. Tocmai mă duceam să mă întâlnesc cu el, ca să mă asigur că a înţeles s-o lase în pace pe Chrissie şi să nu mai ia legătura cu ea, când l-am întâlnit, în drum spre cutia poştală. A fost un noroc că am reuşit să-l interceptez la timp. M-am oferit să-i dau eu scrisoarea şi a fost de acord. Totuşi, nu avea încredere în mine şi a spus că o să treacă a doua zi să se asigure că i-am dat-o. Nu renunţa deloc băiatul ăla. Bineînţeles că imediat ce am ajuns acasă am făcut toate aranjamentele să o trimit pe Chrissie departe. Am pus scrisoarea în buzunar şi am uitat de ea.

A dat din umeri.

— Asta îmi spune mie numele Billy Stirling.

— N-aţi citit niciodată scrisoarea aceea, nu-i aşa? Când am găsit-o, plicul era încă lipit.

Dr. Skinner a ridicat din nou din umeri.

— Mă întreb dacă ar fi fost vreo diferenţă.

— Mă îndoiesc.

Tina s-a gândit la toate vieţile distruse ca urmare a acestui act de egoism. Billy plecase la război fără nicio speranţă; Chrissie fusese lipsită de casa ei şi de iubirea mamei şi fusese obligată să-şi dea copilul. Şi-a amintit de vina şi chinul încercat de William pentru că plecase să-şi caute mama naturală. Şi de Jackie, care aşteptase răbdător ca femeia pe care o adora să-şi dea seama, în sfârşit, că ceea ce caută fusese acolo, sub ochii ei, în tot acest timp.

— Nu credeţi că Chrissie avea dreptul să vadă scrisoarea aceea?

— Nu crezi că eu aveam dreptul de a-mi proteja fiica?

Tina nu i-a luat în seamă întrebarea.

— Spuneţi că nu mai aveţi pe nimeni. Vă mai gândiţi vreodată măcar la Chrissie şi la copilul ei? Nu vă întrebaţi ce s-a ales de ei?

Doctorul Skinner a plecat privirea.

— Nu m-am mai gândit de multă vreme la ei. După ce soţia mea a murit, m-am refugiat în muncă. A fost înjositor, pentru un om cu poziţia mea, să am o fiică aşa de desfrânată. Pe măsură ce au trecut anii, mi-am impus să uit de ea şi de copil.

Tina a privit sfidător trăsăturile aspre ale bătrânului.

— Am citit eu scrisoarea, doctore Skinner. Ştiu că nu-mi era adresată mie, dar a trebuit s-o fac. Ştiu unde trăieşte Chrissie şi ştiu şi unde trăieşte nepotul dumitale. I-am dat lui Chrissie scrisoarea pe care ar fi trebuit s-o citească acum mulţi ani. Nu putea înţelege de ce a părăsit-o Billy şi niciunul dintre noi nu înţelegea de ce n-a pus scrisoarea la

poştă. Acum am aflat, nu-i aşa? Ei trei ar fi putut fi o familie, ar fi trebuit să fie o familie, dar intervenţia dumitale crudă le-a refuzat această şansă.

Chiar dacă a fost surprins la auzul acestor veşti, doctorul Skinner nu a arătat-o. Abia dacă a ridicat din umeri.

— Aşa cum am spus, a fost pentru binele ei.

— Pentru binele ei? Habar n-ai câtă suferinţă ai provocat, nu-i aşa? Fiica dumitale te dispreţuieşte, doctore Skinner. I-ai distrus cei mai frumoşi ani din viaţă. Din fericire, după ce a citit scrisoarea lui Billy şi-a găsit liniştea. Şi-a regăsit şi fiul şi este, în fine, fericită, în ciuda eforturilor dumitale disperate de a-i refuza dreptul ăsta.

Doctorul Skinner a scos batista veche şi s-a şters din nou la ochi.

— Dumneata n-ai fost acolo, domnişoară. N-ai idee despre ce vorbeşti. Te amesteci în lucruri pe care nu le pricepi.

Tina s-a gândit la felul în care o alungase pe Chrissie în dizgraţie, şi la suferinţa pe care aceasta o îndurase în mănăstire. Când aflase cum fusese luat William de lângă mama lui, simţise o durere aproape fizică, căci cunoştea propria durere sfâşietoare, atunci când îşi pierduse copilul. Şi s-a gândit şi la Billy. Un bărbat tânăr şi bun, care înţelesese că se purtase greşit şi voia să rămână alături de fata pe care o iubea şi să clădească o familie unită, pentru ei toţi. Billy, care fusese ucis în luptă şi nu aflase niciodată că era tatăl unui băiat atât de minunat, cum era William. Toate ar fi putut fi atât de diferite dacă bărbatul care stătea acum în faţa ei ar fi făcut ce trebuia şi i-ar fi dat fiicei sale scrisoarea.

S-a ridicat şi a tras adânc aer în piept.

— Doctore Skinner, în toată viaţa mea n-am întâlnit un om mai răzbunător ca dumneata. Şi crede-mă, ştiu câte ceva despre agresorii plini de răutate. Billy a scris scrisoarea aceea din toată

inima şi merita să fie citită, dar acţiunile dumitale pline de egoism au stricat vieţile atâtor oameni, inclusiv pe a dumitale.

Doctorul Skinner a încercat să-şi dreagă vocea, dar vârsta i-o făcea să sune gutural. Şi-a plecat ochii înceţoşaţi şi a şoptit:

— Ce face?

— Chrissie? O, acum îţi pasă, nu?

— Mi-a păsat mereu. De aceea am făcut ceea ce am făcut.

Când s-a ridicat să plece, bastonul i-a căzut pe podea. Tina s-a aplecat să-l ridice şi i l-a pus în mâna noduroasă.

— Era fiica mea şi, indiferent ce crezi tu, am iubit-o.

Tina i-a deschis uşa.

— La revedere, doctore Skinner!

După plecarea doctorului. Tina şi-a luat geanta şi a scos încă o dată scrisoarea lui William. O citise iar şi iar, până ce plicul subţirel, albastru-deschis, se zdrenţuise, dar paragraful final i-a adus încă o dată pe buze un zâmbet uriaş: *„N-am mai fost niciodată atât de îndrăgostit de cineva, în viaţa mea. Nu ştiu cum aş putea să-mi petrec restul zilelor fără tine. N-o să mai iubesc niciodată pe nimeni cum te iubesc pe tine. Te rog, Tina, vino în America şi mărită-te cu mine”.*

A strâns scrisoarea la piept, plângând şi râzând în acelaşi timp.

Cu mult timp în urmă, un tânăr aflat la început de drum îi scria iubitei sale o scrisoare asemănătoare. Dacă nu ar fi făcut-o, ea n-ar fi stat aici, aşteptând un viitor alături de bărbatul pe care îl iubea.

S-a uitat spre tavan, cu lacrimi în ochi.

„Mulţumesc, Billy”, a şoptit ea.

Epilog

Zilele noastre

Stăteau pe verandă, în balansoarul aşezat cu faţa spre grădina cu ierburi aromate. Mireasma stăruitoare de lavandă era împrăştiată în aer de briza călduţă; Tina a sorbit din ceai. De fiecare dată când îl gusta, zâmbea în sinea ei. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că o fată cu picioarele pe pământ, din nordul Angliei, ar bea ceai rece, fără lapte sau zahăr, dar neapărat cu o felie de lămâie în el!

— E o poveste tristă, bunico.

Ava a supt cu un pai restul limonadei făcute în casă şi a prins paharul gol între genunchi. Picioruşele ei erau prea mici ca să ajungă pe podea, aşa că şi-a rugat bunica să mişte balansoarul. Tina s-a supus imediat şi a legănat-o încet, înainte şi înapoi. Ava avea dreptate, era o poveste tristă, dar Tina se consolase de mult cu faptul că avea un final fericit. Până la urmă, dacă Billy *ar fi apucat* să trimită scrisoarea, ea nu l-ar fi întâlnit niciodată pe William. Ajunsese în cele din urmă la concluzia că pierderea lui Chrissie fusese câştigul ei.

Şi-a privit soţul şi a simţit obişnuitul val de afecţiune care, şi după atâţia ani, îi făcea inima să bată şi obrajii să se îmbujoreze. El i-a căutat privirea, apoi a luat cleştele şi a tăiat un trandafir mare, roz. A inspirat pentru o secundă parfumul pătrunzător, înainte de a-l întinde în direcţia ei. Tina nu putea auzi ce spune, de partea cealaltă a grădinii, dar nu avea nicio îndoială despre cuvintele lui.

Te iubesc.

[1] Partea de căpăstru care trece peste botul calului. *(N.t.)*

[2] În engleză în original: „That's French for wine". Joc de cuvinte intraductibil în română, din cauza formei identice a cuvântului „vin" în română şi franceză. *(N.t.)*

[3] *Copilul Isus din Praga* este o statuetă romano-catolică din ceară, datând din secolul al XVI-lea, care este păstrată în Biserica Carmelitelor din Malá Strana, Praga. *(N.t.)*

[4] Un cilindru mic de carton acoperit cu hârtie decorativă, în care se pot pune bomboane sau mici tratații pentru petrecere, şi care se desface la capăt sau la ambele când se trage de o bandă de hârtie. *(N.t.)*

Table of Contents

Prolog 5
PARTEA ÎNTÂI 7
1 8
2 22
3 29
4 43
5 54
6 66
7 77
8 89
9 100
10 105
11 117
12 125
13 134
14 142
15 149
16 156
17 162
18 170
19 179
20 187
21 192
22 200
23 202
24 205
25 211
PARTEA A DOUA 218
26 219
27 225

28 232
29 240
30 245
31 252
32 259
33 268
34 275
35 281
36 289
PARTEA A TREIA 293
37 294
38 299
39 303
40 309
41 315
42 319
Epilog 325